

Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bang, Einar.

Syndens Triumf : psykologisk Roman.

København : Dansk literært Forlag, 1915

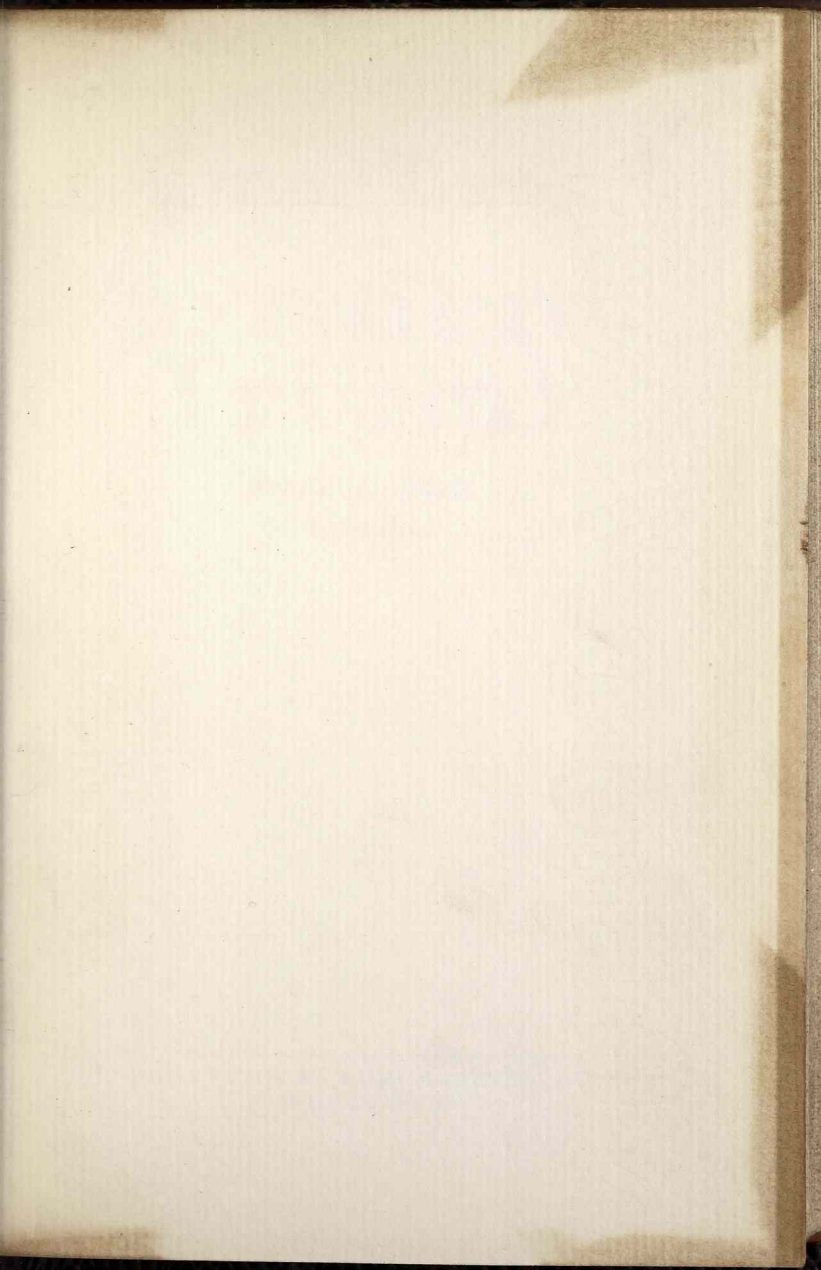
220 s.

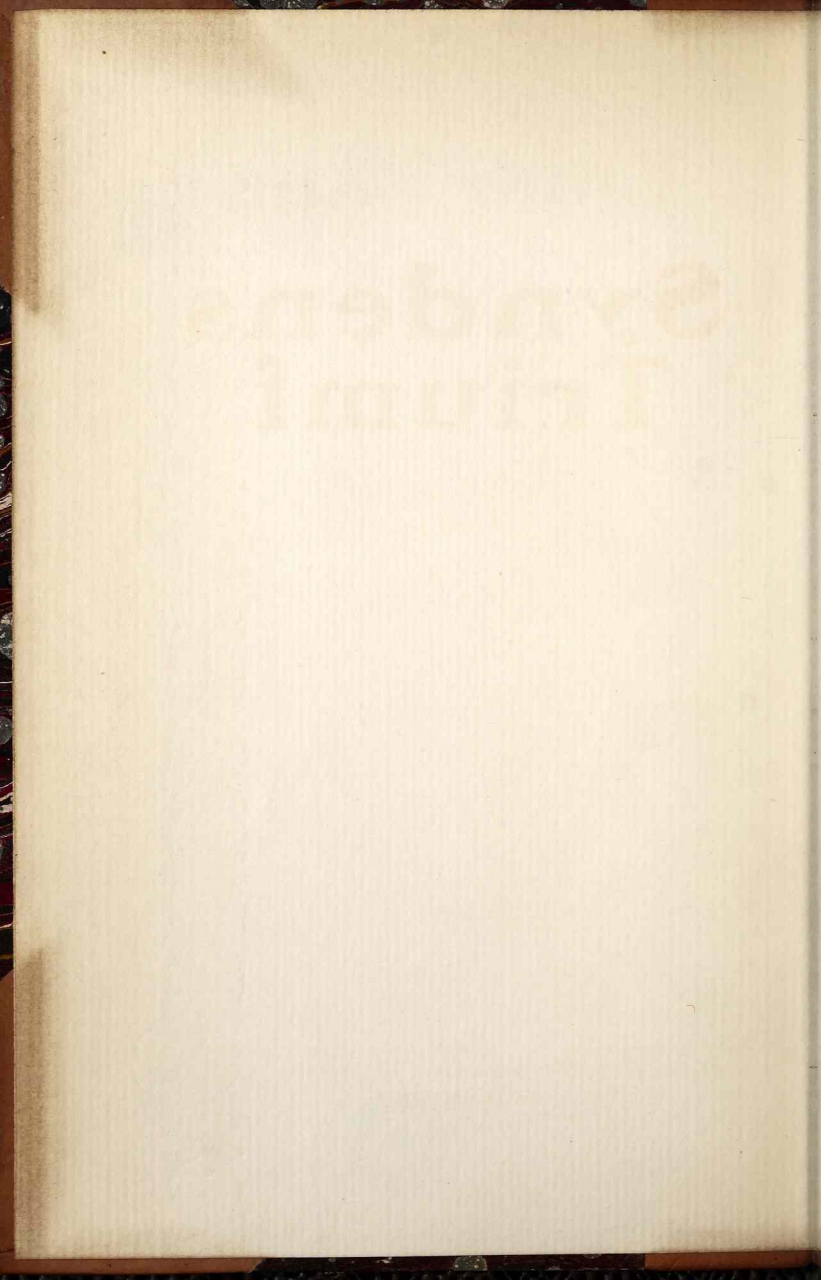
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

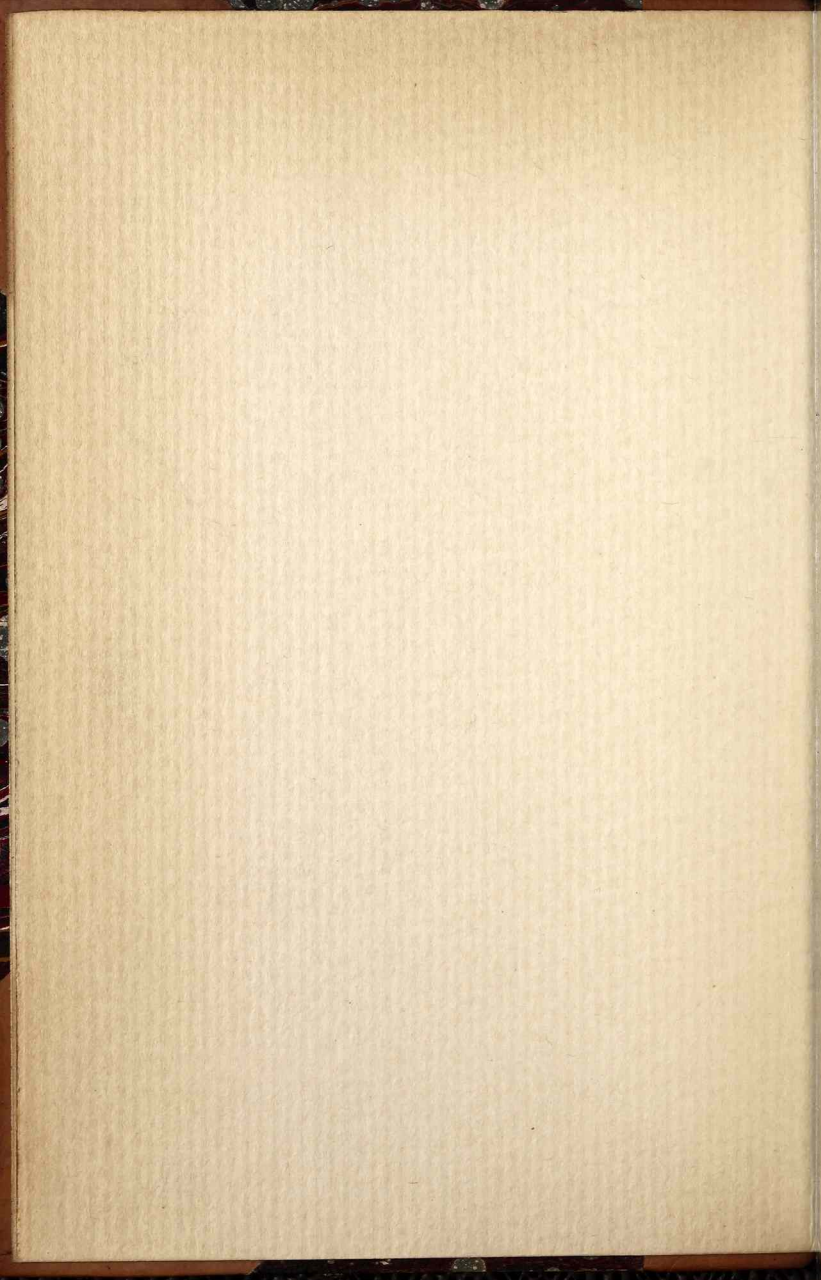




Einar Bang
Syndens
Triumf

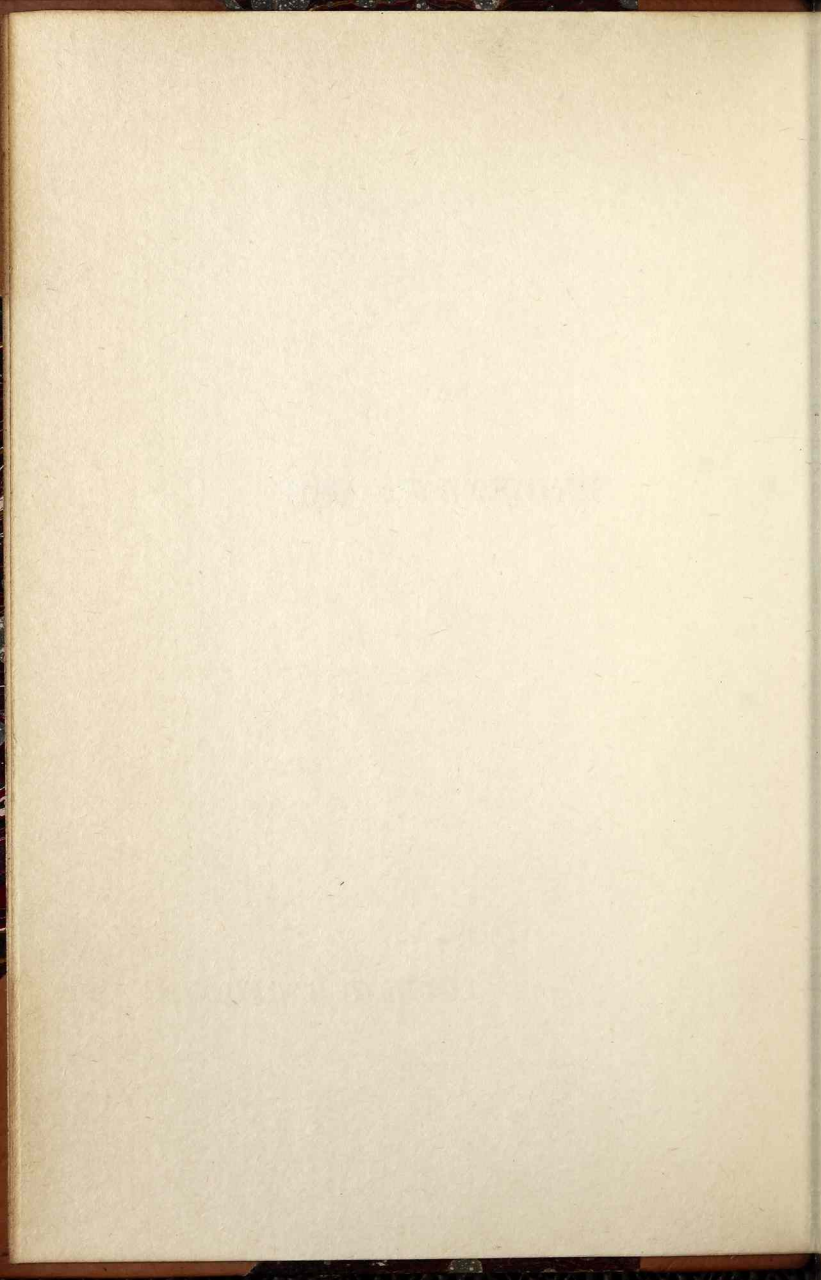
Psykologisk
Roman

DANSK LITERÆRT FORLAG: KØBENHAVN
MDCCCXV



SYNDENS TRIUMF

415. 112854.



TILEGNET

THORKIL BARFOD

AL RET FORBEHOLDES

EINAR BANG SYNDENS TRIUMF

PSYKOLOGISK
ROMAN



KØBENHAVN
DANSK LITERÆRT FORLAG
1915



**FORFATTEREN
HJALMAR HØEGS
EFTERLADTE
OPTEGNELSER**

— *Det eneste blivende og uforanderlige i en
Menneskesjæl, — er det Onde.* — — — —

HJALMAR HØEG

FORGETTER
HALL MARK
ENTRANCE
OPTICAL

Jeg sidder i en Bondestue med blomstret Tapet og kulørte Billeder af Jesus og Jomfru Maria paa Væggen, — med Ting omkring mig, der i blød Tavshed aander Stræv og huslig Hygge. —

De smaa Vinduer er dækket af Blomster. Hvide og røde Bægre presser sig mod Ruden, men Stuens Luft er tung og varm af krydret Duft. Udenfor er en lille Have med Jordbær og Liljer imellem hinanden, den hvide, støvede Vej, — og saa er der Korn, gul, duvende Rug, — og langt ude Havet, en skinnende, gyngende, lysende Stribe blaat Hav. —

Alt dette ser jeg, føler jeg omkring mig, — en dyb, varm Ro, — en Stilhed, som ikke lider. Dog er jeg fredløs, dog slider Lidelsen i alle mine Nerver, — Else, som

jeg elsker, er ikke hos mig, — og ingen Tanke kan da nogensinde bringe stille Glæde. —

Jeg har forsøgt i Dag, som jeg forsøger hver Dag, hver Time at glemme. Men jeg kan ikke. Hun er med i alt, og hvor jeg gaar, følger hun og forlanger sin Ret. — Jeg føler, det er en Lykke, og dog er jeg fredløs. —

Gaar jeg ned ad Landevejen, og det gule Støv hvirvles op for hvert Skridt, jeg tager, — er det, som Else gik ved min Side, og det var Støv fra hendes smaa Fødder, der flyver mod mit Ansigt, og blænder mine Øjne. Jeg vender mig, og stirrer ind i det gule. — Hvorfor skal selv Vejens Støv minde mig om hende? Det har jo aldrig følt hendes Fødder. — — Jeg forstaar det ikke, og gaar videre. — Men Taarerne løber sine egne Veje. —

Gaar jeg gennem Græs, der stryger kælent mod mine Ben, er det, som disse bløde, vuggende Straa ogsaa bøjede sig mod hende. — Ser jeg mod Bølgerne, disse kælnende Børn, der ruller sig i Ynde paa det hvide Sand, er det, som hendes smaa, nøgne Fød-

der gemte sig under hver Bølge. Jeg aner den røde Hud under Vandet, føler hvor det kildrende, kælent stryger langs Vrist og Ankel. —

Alle Steder er Else. Alt, hvad jeg ser, — ser ogsaa hun. Derfor er jeg fredløs. For der er saa langt fra hende til mig. — Gud ved, om jeg nogensinde naar frem over den Kløft, som skiller vore Hjerter. — —

Hun er ikke død. Var hun død, saa var jeg ikke fredløs, da kunde jeg gaa ud paa en Kirkegaard, — gaa ind til en Grav, der laa skjult bag Mure med Vedbend og Roser; — der kunde jeg knæle, lægge mine Blomster paa den hvide Sten, — og faa Fred. Da havde jeg et Sted at søge hen. Alle mine Tanker, alle de trætte og syge, vilde da bygge Bo i Rosentræet ved den hvide Sten. Jeg kender Døden, — og ved, den bringer Stilhed. —

Hun tilhører heller ikke en anden. Da vilde jeg rive hende ud af mit Hjerte og kaste hende bort, som man kaster raadne Indvolde paa Skarndyngen. — Eller jeg vilde kæmpe som en Gladiator vildt, rovdyragtigt for at vinde hende tilbage. —

Men hvorledes kan man tale om at sejre, naar man er Hersker! —

Hun er min, — jeg ejer hende, og hun elsker mig. — Vor Kærlighed har et levende Pant, en lille blaaøjjet, gullokket Dreng; — og dog er der længere fra Else til mig end Alverdens tungeste Mile. —

Der ligger et Sted en stor, tung, graa Bygning, den har Jerntraad for Vinduerne, der aander Skrig fra dens Mure, — dens Roser er hvide, — ingen Fred er under dens Træer, — og den kaster en sort Skygge paa alt levende omkring sig. — — Der i en Celle mellem nøgne, gule Vægge, paa en brun Madras, ligger hun, jeg elsker, med sønderrevet Haar, forkradset Ansigt, — — og skriger.

Jeg kan aldrig komme mellem disse Mure. Og kom jeg derind, vilde jeg ikke forstaa; — den, disse Mure sluger, er blind for Livet. —

Som et Dyr ligger Else derinde i Cellen og skriger. — Og hun raaber mit Navn. Hun gør det ikke, fordi hun længes efter mig, fordi hun føler, at jeg kan hjælpe hende. Hun aner ikke, at jeg lever. —

Alt mellem os er visnet, er kvalt i den store Sjælens Tørke. Jeg ved, det er saa. Jeg har hørt disse Skrig, har set Øjnenes flakkende Lys og Mundens fordrejede Linier. — — Alligevel tror jeg, at der i disse Lyde lever det største, der kan gro i en Menne-skesjæl, en ubevidst, dyb Længsel efter den, der greb om hendes Hjerte og gjorde det levende. —

Det er disse Tanker, der støder mig ud og gør Jorden for mig som for Kain til den fredløses Vej. — —

Har noget ondt da levet imellem os? Har jeg selv stødt hende ud paa de mørke Vande? Er det Samvittighedens Røst, der kræver mit Blod? —

Else ved, det ikke er saaledes. Mørkets Engel kom, — strøg hende over Panden, — — og førte hende fra mig til Taagernes Rige. Hun vækkede mig i den mørke Nat og sagde: »— Jeg har mistet Nøglerne til Himmerig. — Du maa finde dem til mig, ellers kommer jeg aldrig ind til Gud!« —

Jeg tændte Lyset og saa i hendes Øjne, at hun ikke mere var min; — der var kommet tusind Mile mellem hende og mig. — —

Siden har jeg aldrig fundet hendes Øjne, aldrig kendt hendes Stemme, — aldrig forstaaet hendes Ord og hendes Sind. —

Men det sidste, hun sagde til mig, hvi-skede med Armene knuget om min Hals, var: »Find Nøglerne, — find Nøglerne!»

Disse Ord synger altid i mit Øre, — og derfor er jeg fredløs. — For aldrig kan jeg finde Nøglerne til det Rige, hvor hendes Lykke folder sig ud i store, røde Roser, Klase ved Klase, over alle Buske, — langs alle Vægge, — bag alle Ruder.

Og jeg var den sidste, hun stolede paa. —

Paa Jorden er jeg fredløs. — — —

Hvorfor rejste jeg og lod denne Bondestue lukke mig inde? Hvorfor forlod jeg min Plads derhjemme ved Skrivebordet, hvor alle Ting kender mig og vil mig vel? — Jeg ved det ikke! —

Nu sidder jeg her i en Stue, mellem Møbler, som andre har pudset blanke, — mellem Blomster, andres Hænder har vandet og drejet mod Solen; — og det er, som alle disse fremmede Ting omkring mig stirrer paa mig, og siger: — »Hvad vil du her, fremmede? gaa din Vej. Du har ingen Ret over os.« —

Jeg føler denne stumme Kulde, — og jeg ved, den er sand. Ingen uægte Klang lyder med. Hvor meningsløst vilde det ikke være, om man for Penge kunde købe disse Møblers Sjæl, disse Blomsters duftende Suk, og jeg betaler hver Dag Ejerne af dette lille

Hus, — Teglværksarbejderens, — for at bo mellem alt dette. —

Jeg har ikke Lov til at forlange noget, — dog gør jeg det ustandseligt, her som overalt; — — og det var dette evige Krav, der tvang mig hjemme fra. —

Dage og Nætter, lyse og sorte Timer, har jeg hjemme i min Stue bedt om Lykke, om Stilhed for min Sjæl. Alt svarede mig; Portiererne sitrede, — Møblerne knagede, — Malerierne lyste. Men Svaret var altid det samme: »— Vi vil dig vel, for vi kender hende, du længes efter. — — Vi længes ogsaa efter hende. Hun var god mod os. Ingen har saa blødt og forsigtigt strøget over vore Legemer som Else. — — For hendes Skyld holder vi af dig, og bærer over med alle dine Luner.« — —

Altid disse Ord. — Og derfor rejste jeg. Men ogsaa her lever Lidelsen.

Er der ikke et Sted i Verden, hvor jeg kan være taalt blot for min egen Skyld, — et Sted, hvor Else ikke er med, og hvor man alligevel holder af mig, og giver mig stille Fred? — Jeg ved ikke, om der er et saadant Sted, men jeg føler, at jeg vil rejse, —

drage omkring, til jeg finder denne Fredens Have, hvor alle syge og trætte Tanker visner, og mit eget Væsens Blomster folder sig ud. —

Jeg føler godt, at alt omkring mig paa dette Sted kunde skabe den Lykke, jeg maa finde, for ikke at forbløde. — — Hvor mange Blomster folder sig ikke ud paa Grøftekanten her uden for mit Vindue, — hvormange Dufte og Lyde kommer ikke ind til mig gennem de smaa Vinduer med de mange Ruder.

Selv Sommerfuglene flyver imod mig; — jeg maa saa ofte tage dem paa min Haand, og vise dem Vejen ud til Græsset, Blomsterne og Rugen. — Der kommer ogsaa Bier ind, — store, lodne, brune Bier, der kryber ind i Gyldenlakkens fløjelsrøde Skød, — i Liljens hvide Brønd, — og bliver berusede.

Jeg er taknemlig for disse smaa Dyrs Besøg. Jeg følger deres Vej fra Blomst til Blomst, ser deres brungule Hoved blive borte i Blomsterskødet, — — og glemmer.

Men Savnet kommer tilbage. Det bobler fra Hjertet op mod Hjernen; det stiger med Graad bag de trætte Øjelaag. Jeg kender

det saa godt; — Lykken er omkring mig, men ikke i mig. — Jeg bliver bitter, — og hader alt det levende, jeg før elskede. — —

To hvide Sommerfugle sidder paa Vindueskarmen med skælvende Vinger. De har parret sig, — og sidder nu som eet træet Legeme paa det graa Træ. —

Uvilkaarligt har jeg løftet Hovedet og set mod Vinduet, — og mine Øjne er gledet fra Blomster og Blade over det røde Ler mod det graahvide Træ, og fundet disse nydende Legemer. —

En Sitren gaar igennem mig. —

De har Lykken, — disse to sarte, fine Vinge væsener. Men jeg skal lide, — jeg, som hader Lidelsen, og kun tænker paa at fylde min Sjæl med Vildhed og Vellyst. —

Munden drejes til et stygt Grin. — Og saa slaar min knyttede Haand ned paa Sommerfuglene. —

Før jeg hører Smækket, nyder jeg min egen Ondskab; men Lyden faar mig til at fare sammen. Det isner gennem Nerverne. Jeg bliver angst, som anede jeg en usynlig Haand over mit Hoved, — en knyttet

Haand, som nu i dette Øjeblik vilde straffe mig.

Jeg rejser mig forvirret. skubber med en Bog de to sammenknuste Lig ned paa Gulvet, — sætter mig, — — og angrer.

Er jeg ond? — Er jeg onskabsfuld? Jeg maa jo være det. Men har jeg altid været saaledes? Eller har først Lidelsen, — Tabet af hende, jeg elsker, — gjort mig raa, ubarmhjertig?

Inde fra mit Hjertes skjulte Gange, derinde fra, hvor jeg føler mit Blod samle sig, og presses ud i mine Aarer, — kommer Angeren, som en syg og træt Fugl imod mig, tungt og stønnende, men alligevel hurtigere og hurtigere. Jeg vil flygte, — vil gemme mig. — Men jeg maa blive. — Og nu aner jeg, at naar Else blev taget fra mig, og kastet ind i de hvide og sorte Skyggers Rige, — saa maa det være, fordi der er noget, der skal sones, — noget ondt, der skal tæmmes. —

Jeg knuger Hænderne, — lukker Øjnene, — og beder om Naade. —

Mange, — uendelig mange Sekunder fra Glemselens skjulte Gange kommer frem, og

kræver mit Blod: — Det gjorde du den Gang, — og det gjorde du den Gang. — — Var du ond? Eller var det kun manglende Evne til at forhindre Lidelsen i at gro? Men hvorfor var da Ordene saadan, — og hvorfor var hver Mine haard og ubarmhjertig? —

Da aabner jeg mine Øjne, — ser de knuste Insekter paa Gulvet mellem mine Ben, fire hvide, brækkede, blodbestænkte Vinger, — og en brun, slimet Klump maset Kød. —

Jeg stirrer og stirrer, — Taarerne furer mine Kinder, — Øjnene bliver stive og glansløse. — Jeg folder Hænderne til Tilgivelse.

Min Gud, — vær barmhjertig. Jeg vilde det ikke! — Aldrig i Verden vilde jeg gøre noget levende ondt! — — —

Da jeg rejste ud til denne lille Stues Blomster, — ud til Græsset og Rugen, — Lyngen og Havet, — til alle disse Farver og Dufte, var det, fordi jeg vilde glemme. —

Jeg vil ikke eje Trængsel og Tængde i mit Sind; Luften skal være lys og blaa, hvor mine Tanker forpupper sig. — Saaledes tænkte jeg, da jeg gik paa Gadernes Asfalt med det stærke Lys fra Vinduer og Lygter over mit Ansigt. —

Hvor lidt man dog kender sig selv! Har ikke hver Time her været som en Indespærring med Else? — Og mon jeg nogensinde kommer videre?

Derom bliver jeg ved og ved at spørge mig selv, medens jeg gaar, — og gaar. — — Bag mig er det larmende Hotel, hvor jeg føler mig som en fremmed, — som En alle afskyr, fordi han bringer

Alvor med sit triste Blik og sin trætte Mund.
— — Over mig er Himlen, — en dyb, bund-
løs blaa Nattehimmel, — broderet med tu-
sind hvide, skinnende Lys, hvor Hvælvet
kupler sig stærkest, men saa sælsomt trist
og graa langs Rugens Vipper. —

Jeg skraar over en Mark. — Buske og
Træer ligesom bliver borte i Mørket. —
Jeg træder paa Blomster og Straa, — fal-
der ned i bløde Huller, river mig paa Brom-
bærris, — staar saa pludselig paa Vejen
foran mit Hus. —

Jeg stirrer mod mine egne Ruder, — disse
smaa Glasfirkanter, belagt med Blomster-
blade. —

Hvor er her hyggeligt! — Hvor maa de
Mennesker være lykkelige, som bor bag
disse Vægge! — —

Jeg føler en egen Fred fylde mit Sind.
Liljerne i Haven, — Tagets Straa, de
graahvide Vægge dækket af Løv, — det
lille Fuglehus ved Siden af Flagstangen,
hvor jeg hver Morgen har set Graa-
spurvne hoppe ud og ind, — — hele
Billedet, der ligesom bliver favnet af Træ-
erne, Markerne, Himlen, — og flyder ud i

en egen sælsom, blød Ro, — — gør mig godt, — og drysser Stilhed i Blodet. —

Jeg bliver staaende. — Øjnene møder Runden ved Siden af mit Værelse, — borer sig gennem Mørket, der skælver uroligt i Flammen af et Lys, — ind til den store, brede Træseng, hvor jeg ved, de sover, — han, som stryger Sten paa Teglværket, — og hun, som vasker for Hotellet, disse to, der gennem Kærlighed og Flid har skabt denne Fred, — denne stille Glæde, — — og nu ligger trætte efter Dagen, derinde bag Glas-set i den store Seng, — begge unge og smukke trods Præget af Dagens Slid, — maaske netop derfor. —

Uvilkaarligt hvisker jeg: »— I er lykkelige, I to, — Nu hviler I hos hinanden, paa samme Tid trygt, som Fugleungen under Moderens Fjer, — og vildt levende, som den, der aldrig tør sove af Frygt for at gaa Glip af stærk, ubændig Lykke. —

Jeg aner, hans Arm om hendes Nakke, — hans Hoved paa det blottede Bryst. Kinden er ubarberet. Skægstubbene sætter tusind smaa, røde Mærker paa Brystets bløde Kugle. — Men Nerverne kender ikke til an-

det, — og Brystet bølger varmest under de Kærtegn, der har gjort det levende. —

Derinde er Lykken. — Jeg har ejet den engang, — ogsaa jeg har strævet om Dagen, — vandret træet, men glad hjem til en Arne, — og lagt mig til Hvile imellem bløde, trofaste Arme. Engang gik mit Liv i denne Lykkens Fure, — og jeg haanede alle, der skreg, fordi jeg selv altid lo. — —

Da aander ligesom en stille Stønnen ud til mig. Den gør Huset levende. — Det er, som Straataget hæver og sænker sig som et beruset Bryst, der nyder i Nattens Favn. —

En vanvittig Brynde griber mine Sanser. —

Jeg vil se, — vil lytte. Det skælver igennem mig. — Jeg maa følge mine Indskydelser, — og springer hurtigt jagende over Hækken. —

Slynger hvide Arme sig rundt om en muskelstærk Ryg, som Humlen langs Stangen? — Sætter stærke, knoklede Fingre hvide Mærker paa en blød, luerød Hud? — Jeg vil vide det, — jeg, som staar uden for Alverdens Lykke. — Jeg vil i Aften, i dette Nu, byde mig selv til Gæst, — vise mine Øjne no-

get, der kan faa dem til at flamme. — Er det syndigt? — Er det raat? — Den, der tog min Lykke, gav mig Raaheden som Pant; — og han faar tage Ansaret for, hvad jeg gør. —

Jeg lister mig gennem et Bed med Jordbær, — lytter med alle Sanser, — føler en egen Vellyst kildre Kroppen, — nærmer mig mere og mere den kalkede Mur, hvis hvide Hud varmes af bløde Blade, — — mærker saa pludselig, at min Fod støder mod noget, — tror det er en Sten, — og vil løfte Benet til det næste Skridt frem. —

Da hvæser en underlig hæs Rallen op imod mig; den kommer fra de grønne Blade mellem mine Fødder. — Jeg bliver staaende uden at turde røre mig. —

Det stønner og puster mellem mine Ben. Det suger og hoster hult, som laa et døende Menneske under mig, — laa med Hjertet mod min Støvle, — og stred. —

Er det igen den onde Samvittighed? Er det Blodets Røst, der kræver sin Ret? — Eller er det en syg Hjernes Fantasi? — — Er denne Stønnen, som Sanserne forlangte skulde komme fra Sengen derinde, men nu suser sin Rallen i Løvet, hvor jeg staar, —

— er den kun en Lyd, dannet i et sygt Øres lidende Gange, — hidset frem af blodige Tankers Mareridt. —

Jeg ved det ikke. — Men hvis det var saaledes. Hvorfor bliver jeg da bange? — Staar jeg ikke bleg og kold, — og tør ikke flytte Foden. Folder jeg ikke Hænderne til Tilgivelse, — beder jeg ikke ligesom en Bøn, — den Bøn, mine Tanker saa godt kender: »— Bær over med mig. Slaa mig ikke, hjælp mig. Jeg er svag, jeg har ingen Kræfter.« — —

Den hæse Rallen dør bort; den ligesom støder sine hadefulde Lyde ind i sig selv, — og dræber dem der. — Atter ruger Stilheden. —

Jeg bliver staaende uden at bevæge mig, men jeg er ikke bange mere. — Lydene døde, — og jeg er taknemlig. Det er, som jeg nu føler, at hvad der end skal ske, saa er min Brynde fra før tilgivet mig, — tilgivet mig af hende, der ligger i Cellen og lider. Da er alting godt, og intet ondt kan hænde mig. —

Jeg føler en egen Tryghed, — og da noget rundt, haardt begynder at bevæge sig

mod min Støvle, og i smaa, forsigtige Sæt løber videre gennem Jordbærbladene, — er jeg kommet saa langt i min Tryghed, at jeg kan le. — Ha, et Pindsvin. — Ikke andet, end et Pindsvin! —

Jeg lytter til de listende, forsigtige Trin, og følger dem lettet frem over Straa og Blade. Nu er jeg Hersker, og stærkere med hvert Sekund, for jo mere jeg lytter, desto klarere staar det for mig, at det virkelig er et Pindsvin, der har skræmt mig, — dette lille, pudsige Dyr med Hundeansigtet og de mange Pigge paa Ryggen, — der løber rundt om Natten og slubrer Stikkelsbær i sig, — dette Dyr, som jeg saa tit har kælet for som Dreng, og givet Mælk af en stjaalet Underkop fra Køkkenet. —

Et Pindsvin har skræmt mig! Jeg ler højt. — —

Saa bliver jeg pludselig vred. En Hævnfølelse, som den, der dræbte Sommerfuglene i Gaar, — presser sig frem og gør sig i et Nu til Enehersker.

Jeg tænder en Tændstik, stikker den ned mellem de store, flade Blade, — og søger. Lyset blænder mine Øjne. Jeg ser kun det

gule, skælvende Blus. — Da lyder den hæse Rallen igen. Jeg føler nøjagtigt, hvor Dyret sidder, — aner, at det i dette Øjeblik ruller sig sammen til en stikkende Kugle, der bølg-er i Takt med den hidsige Hvæsen. —

Lyden bliver stærkere og stærkere. —

Saa sparker jeg til, — slaar med den Kraft, som endnu sidder i mine Muskler fra den Tid, jeg paa Skolen skød Bolden i Modstan-dernes Net. En sort Kugle flyver over Hæk-ken, og slaar med et Plask ned i Vejens Støv. Lyden skærer gennem Mørket og Stil-heden som et Smæld, — uhyggeligt kort og sikkert. — —

»— Det var godt gjort,« hvisker jeg til mig selv, medens jeg lister ind paa mit Væ-relse, — og lægger mig i Sengen, — kryber ind under de brede, hvide Lagner, — der beroligende køligt folder sig over mit Le-geme. — »—Det var godt sparket,« — et stille Smil breder sig over mine Læber, og jeg ligger roligt nydende i det bløde Mørke. —

Men efterhaanden kommer Vegheden til-bage. Som store Fugle, der har været ude paa Togt, og nu vender hjem til Rugeplad-

serne, — siver triste Forestillinger og Billeder ind mod mit Hjerte. — Som Øjet, der kommer fra Lyset til Mørket, efterhaanden tvinges til at skelne selv de mindste Enkeltheder, — maa jeg tømme Lidelsen til Bunds. — — Jeg græder, — og bliver ved at græde. — —

Var jeg ogsaa ond mod Else? — Blev hun ogsaa sparket? Jeg forstaar det ikke. Naar jeg tænker tilbage, var der saa uendelig megen Lykke mellem hende og mig. Men nu er hun i en Celle, — nu skriger hun og river sig i Haaret; — nu bløder hendes Sjæl i alle Timer. —

Min Gud, vær barmhjertig! — Der er saa meget i mit Sind, jeg ikke kan fatte. Else forstod det, — og dog elskede hun mig. Hun er stor, — hun er større end du. —

Min Gud, vær som Else, — luk Øjnene til for det Onde, og led efter det Gode med et Sind, der altid aander i Kærlighed og Haab. — —

Jeg gaar langs Havet, — lige i Strandkanten. —

Bløde og dovne kommer Bølgerne rul-
lende, og vasker det hvide Sand. Ingen
Tang, ingen Stene pletter det gulhvide La-
gen med brunt eller sort, — alt er hvidt,
blødt og rundt som en sovende Kvindes
Hofter. — Og over alt dette hvide, der mø-
des med Bølgernes Blaa, som to varme, fø-
lende Hænder lægger sig i hinanden og
kærtegner hinanden, — straalere, — bræn-
der, — bager Solen, saa alt skælver, sitrer,
— og ingen Øjne kan holdes helt aabne. —

Sandet bliver kogende, — Bølgerne bli-
ver ladere og ladere, — og jeg kaster mig
ned i Sanddybet, begraver begge Hænder
imellem de tusind hvide, rundslebne Korn,
lukker Øjnene helt, — og lader Tankerne
søge derhen, hvor de altid vil være. —

Det gør ondt, — det smerter. Og jeg vilde helst glemme. — Alligevel aner jeg Smertens Sødme, — forstaar godt, at jeg nødig saa den dø. Hvad skulde da mit Hjerte stønne under? Jeg vilde blive ene, — Tomheden vilde lukke sig over mig. Derfor videre og stedse videre ad disse mørke, sviende Gange. — —

Jeg kommer inde fra Købstaden, denne lille Dukkeby med de smaa, kalkede Huse, de røde Tegltage, — og alle Vinduesrammer og Døre straalende i grønt og blaåt. —

Hvor de aander Hygge og Velvære, disse smaa Huse! — Hele Tiden tænkte jeg: »— Der vil du bo.« — Liljerne i Haven, Løvet mod den hvide Kalk, Blomsterne bag Ruderne, — de stærke Farver, som Solen gjorde endnu hidsigere, — alt trak mig til sig, — og tvang mig til at standse. —

»— Naar du engang bliver lykkelig, — naar Livet igen kommer med sin Varme og Kraft, saa vil du bære den, du elsker, ind gennem denne Have, og kysse hende bag disse Ruder.« — Saaledes sang mit Blod. —

Men Kirkegaardsmuren rejste sig foran mig. Dens hvide Kalk lyste som Maane-

straaler, og over dens toppede Ryg krøb den mørkegrønne Vedbend som en Sørgekaabe. — Jeg glemte alt, saa kun Muren, — søgte mig frem til Indgangen, — — og listede ind. —

Underligt! — Men her er vist mit Hjem? Ikke i de smaa Huse med Barnelatter og lysklædte Kvinder i Dørene, men her mellem hvide, tavse Sten, og underligt tungt, duftende Blomster. —

De store, graa Granitflader, der ligesom aander Aarhundreders Værdighed ud i den brændende Luft, og Blomsterklaser: Roser, Akasier, Hyld, — møder mig saa kendt, — — og spinder Veghedens Net tættere og tættere om mine Sanser. Jeg synes, jeg er til min egen Begravelse. Plukker Roser, knæler ned, — lægger Roserne for mine Fødder, — og hvisker: »— Du er død, din Lykke er død. Men selv smykker du den med hidsende, røde Roser. Og saa stille vugger Blomster og Blade, — aander Bark og Sten, for at give dit Hjerte Fred midt i sin Smerte, — og saa blødt og roligt summer de brune Bier en Salme for Døden.« — —

Hvor sød var ikke Lidelsen i dette Nu

paa den tavse Kirkegaard. En blid, rolig Vellyst, som jeg alene ejede, — og som ingen kunde tage fra mig. Der var et levende Livs Pulsslag i denne Dødens Rus. Der var rødt Blod i dens Aarer. — Og dog maa der have levet noget ondt, — noget hæsligt i denne Sanserus, for nu, her paa Sandet, med Bølgerne foran mig og Solens Straaler paa Issen, — her, hvor alt skulde skabe Sløvhed og ubrydelig Ro, — — groer en hidsig Brynde efter Døden frem. —

Var det ikke bedre, rigtigere, at jeg laa under Blomsterdækket derinde paa Kirkegaarden, — laa indemuret mellem de ru Træbrædder, — og raadnede? Er jeg værdig til at leve? Har jeg ikke misbrugt alt og alle? — Er der et af mine Organer, som ikke har kendt Overmættelsens Gru og Lyst? — Er jeg ikke allerede begyndt at gaa i Forraadnelse? Stinker Luften omkring mig ikke kold og giftig med den Stank, der suges ind af Kistens Brædder, — og spreder mit eget Legeme ikke hver Time paa Dagen og hver Time paa Natten en døende Aande over alt levende omkring mig? — Jeg er besmittet, befængt med Tanker, der kvæler

og forgifter. Mit Hjem er Jordens Dyb, — mine Venner er det tavse Kryb i Muldets Gange og Bladene og Rødderne fra de døde Træer og Buske. —

Men hvorfor flygter jeg ikke derned, i Jordfavnen, naar jeg ved, den er mit Hjem? — —

Langt borte fra stiger Elses Ansigt frem. — Blaa Øjne smiler mellem blege Kinder. Askeblondt Haar løsner sig, falder ned over runde, bløde, nøgne Skuldre, — og en lille Dreng med høj Pande og lange, gule Krøller griber efter Haaret, — og hvisker: »— Mo'r.«

Jeg kæmper for at holde Billedet fast; det er, som Freden fra Kirkegaarden kommer tilbage, sødt og duftende. — Men jeg kan ikke. Farverne svinder, — og frem groer en kold, graa, trist Bygning, — Mure, der kaster Skygge over alt levende omkring, — og paa Gulvet bag Cellens laaste Dør ser jeg Else ligge med sønderkradset Ansigt, — og skrige. — — Da forstaar jeg min Sjæl igen.

Her ligger Else, — og ved Siden af hende kommer engang den lille, gullokkede Dreng

til at ligge. Naar Krøllerne forlængst er klippet af, — naar de blaa Barneøjnes Uskyld og Tillid forlængst er veget, og Mandighedens Stempel er trykket paa hans Pande, — kommer Jernnæven og kaster ham ind bag disse Mure, — han, som kun længes og længes efter at leve og være lykkelig. —

Hans Moder har ikke set ham, siden hun blev syg; Aar er gaaet, Længselens Blod er stivnet til Sten, — men nu kommer han. — — — — Nu naar hans vilde, dyriske Skrig hendes Øre. Den samme Bygning indeslutter deres Legemer, — skælver under deres Stønnen. — Nu mødes de, — Moder og Søn, — Sygdommen forener dem. — —

Saaledes er Fremtidens Trusel, og derfor kalder Kirkegaarden mig, — derfor ejer Dødstankerne en stille Vellyst. Døden vil mig vel, den vil tage mig ind til sig, — og bære al min Lidelse. —

Jeg beder til Døden: »Tag mig, jeg melder mig uden Krav og uden Modstand. Jeg skal krybe ind til dig, som et Barn lægger sig til at sove paa Moderens Skød, — som en Mand bøjer sit Hoved mod den Elskedes nøgne Bryst. —«

Nu er det Alvor. Tankerne har kæmpet sig til Ro. — Jeg kommer. Grav et Hul i Jorden, slaa Brædderne sammen til en Kiste, slyng en Krans af de blødeste Blomster, — og vent mig bag den hvide Mur med den grønne Kaabe af Vedbend. Jeg var der i Morges, det var Indvielsen, det var Varslet. Nu vil jeg kun sanse og tænke paa at komme derind igen, — og blive stille. — — —

Jeg lukker Øjnene endnu fastere, for ligesom at føle, at min Beslutning er sand, er ægte, — overbevise mig selv om, at den er taget i fuld Bevidsthed og ikke et Foster af en sugende Drøm. — Da faar lette Skridt paa Sandet mig til at fare sammen, — og aabne Øjnene. Straks ser jeg intet. Det lyner og blinker med hvidt og blaat imellem hinanden. Som en Regn af Gnister flyger Lysstraalerne ind i mine Pupiller. Det gør ligefrem ondt, — og jeg lukker Øjnene igen.

Men Skridtene lyder endnu, — jeg synes tydeligere og tydeligere. — — Saa forsøger jeg med Haanden som Skygge at se i den Retning, hvorfra Lyden kommer.

Lige i Strandkanten, med Bølgerne ris-

lende mellem de smaa, røde Tæer, og med et skinnende lysegult Haar højt over det hvide Sand, staar en ung Kvinde rød, blød og nøgen, — midt i Solen, — og ler mod det blaa Vand. —

Alt er glemt. — Jeg suger hende til mig; jeg begynder med Haarets gule Flom, run-der saa Skuldrenes vege Veje og titter ind i de sorte Skygger under Armene, — kys-ser Brysternes kuglerunde Varme, stryger Hofternes hvide Rundhed, — og ender saa med Mund og Hænder mellem de smaa Tæer, som Bølgerne allerede har beruset sig i, — og ustandseligt kildrer og kæ-ler. — —

Som hun staar nøgen der, tilhører hun baade Solen, Bølgerne og Sandet, men mest mig. — Atter og atter tager jeg hende i Besiddelse. Øjnene bliver fugtige, Kinderne brænder, Legemet føler i alle Fibrer. — Jeg bliver svimmel, — og alle Linier og Buer svømmer ud i Taage. Hun bliver til en blød, rød Dampstøje, hvori kun Tænder-nes Perler, Brystvorternes Roser, Haarenes Skygge, — skælver som Stjerner, hvis Blink Øjnene aldrig kan glemme. — —

Med alle Sanser kogende ser jeg de lyse-
røde Ben hoppe mod Bølgerne, — og det
blaa Vand som en Kaabe slaa sammen
over den friske Nøgenhed, — og sluge den.
— — Og jeg bliver ved at stirre. Nu aner jeg
kun noget lysende gult over Bølgetoppene;
det hopper op og ned som en Bøje af
Kork. — — Men jeg ved, hun kommer til-
bage. — Og jeg venter, — ligger og tæller
Sekunderne med en Utaalmodighed, hvis
Styrke jeg aldrig før har kendt. —

Nu er du barmhjertig, — Gud! — — —

Det hænder mig engang imellem, — desvære altfor ofte, — at Mathed og Træthed hænger mig i Lemmerne, naar jeg vaagner om Morgen. — Jeg føler Tyngde i Kroppen; — det gør ondt, naar jeg strækker mig, — og mit Hoved er blegt og koldt. —

Da spejler jeg mig angst, — og naar jeg ser de sorte Ringe under Øjnene, det stirrende, glansløse Blik, bliver jeg klam, — og rødmer. — — Og denne Rødme vil ikke gaa bort, tvertimod den breder sig mere og mere, dens Farve bliver hidsigere og hidsigere. Jeg bliver menneskesky, — Skamfuldhedens Byrde trykker mig i Støvet, og jeg tør ikke vise mig for Menneskene, — tør ikke forlade min Stue. —

Og tvinges jeg ud af Pligten, sniger jeg mig langs Vejene med nedslaaede Øjne og klamme Hænder. Alle Blikke, der møder mig, søger jeg at undgaa; — de synes mig at døm-

me. — Koldt, ubarmhjertigt river de Sløret, der dækker mig til Side, — og løfter Haanden mod mit nøgne, ubeskyttede Legeme. — Og disse Slag slaar mig blodigere og hidsigere end de hvasseste Torturvaaben. — Jeg vakler, som en syg og synker hjælpeløs sammen i Knæene. — — — —

Hvorfor fik jeg Kraft til at synde, naar jeg ikke fik Kraft til at bære Syndens Følger? — Hvorfor faar jeg heller aldrig at vide, om jeg har gjort ondt mod andre, mod dem, jeg elsker, — eller kun gør ondt mod mig selv? —

Altid piner denne Tanke mig, og aldrig faar jeg Klarhed. — Skal den lille lyslokede Dreng arve dette? Skal han vandre omkring med den samme Tyngde? — — Jeg listede saa tit til hans Seng, — og lagde de smaa Hænder over Dynen. Ligger disse smaa Barnehænder nu foldet i Uskyld og Tillid over det hvide Lagen, — ligger de stille og venter paa Legetøjet og Dagens mange glade Handlinger? —

Jeg lukker Øjnene, og beder, — beder om, at det andet, det hæslige, aldrig nogensinde maa ske. — — — — —

Der skal være Bal paa Badehotellet i Aften. Man har ikke talt om andet ved Middagsbordet; — og de mange Ord har hidset min Interesse. Man har ogsaa fra forskellig Side bedt mig komme, og uagtet jeg af Erfaring ved, hvor trist og bitter, jeg plejer at blive, naar jeg kommer blandt glade, leende Mennesker, — bestemmer jeg mig dog, som ledet af et Instinkt, — til at gaa. —

Jeg finder min Jaket frem fra det gamle, gule, støvede Skab i Hjørnet af Værelset. — Jaket klæder mig, og selv om jeg ikke vil danse i Aften, — jeg har ikke danset, siden Else blev syg, — vil jeg dog gennem min Nærværelse gøre mit til at skabe Fest. —

Saa forfængelige kan mine Tanker være.

Er min Sorg da uægte, — og alle mine Følelser overfladiske? Jeg er ikke oplagt til at gaa i Rette med mig selv. — Jeg sætter

en Rose i mit Knaphul, — og gaar mod Hotellet. —

Klokken kan vel være ni, — og allerede ude paa Vejen ved Skellet hører jeg Musik. Jeg har ikke hørt Musik, siden jeg forlod Hovedstaden, — og nu lægger Tonerne sig over mine Nerver med en egen stille Blødhed. — Pludselig mister jeg Lysten til at gaa derop; jeg sætter mig paa Grøftekanten i det dugvaade Græs, — og stirrer ind over Markerne. Maanen er i Færd med at hæve sig over Horisonten; et skarpt, hvidt Lys kastes ud over Rugens gule, — og drysser i alle grønne Blade. Et Stykke fra mig gumler en Ko i Kløveren; den synes mig saa overnaturlig stor i den underlige Belysning. —

Jeg bliver siddende, og Tonerne derinde fra Salen vugger sig ud til mig over tusinde Blomster, tager Duft med fra alle de drømmende Skød, de stryger imod, — for til Slut at komme til mit Øre med den oprindelige Brynde og Hidsighed forvandlet til en egen stille, syngende Melankoli. — —

Hvorlænge jeg har siddet saaledes, ved jeg ikke; den ene Tanke har draget den anden

med sig; jeg har atter drømt triste, blødende Drømme; — men Gæster, der skal til Hotellet, kommer forbi, de taler til mig, — og faar mig til at slaa Følge. —

Musiken bliver stærkere og stærkere, — Tonernes hidsige Takt overdøver alle andre Lyde. — Enkelte Lysstriber skærer Mørket. — Et Hav af Lys flammer sammen over mig; — jeg staar i Salen. — —

For at faa bedre Plads er Bordene flyttet ud, og alle Stole stillet op langs Væggen. — Pianoet er sat hen i Døren til Gangen.

Jeg lægger straks Mærke til, at der er to, der spiller. En bleg, ældre Frøken staar genert og gnider paa en Violin. — Stakkels Menneske! — Pianisten kan vende Ryggen til, men hun er tvungent til ustandselig at have de mange Øjekast som en Hagelbyge over sit Ansigt. Jeg, der kender til Angsten for Øjne, forstaar hvad hun lider. Jeg ved fra mig selv, hvad de store Sveddraaber paa Panden er tavse Vidner om. —

Der er i Øjeblikket ingen, der danser. Det aabne Rum i Midten gaber uhyggelig tomt, omringet af en Skare ældre Damer i krøllet Silkepynt. Det er Mødrene og de ældre Frø-

kenet, — Ungdommen er ude paa Verandaen. Det er ogsaa her ude fra, at man hører glade Ord og lys Latter. —

Jeg retter mig i Ryggen, — og gaar med Skridt, der umærkelig tager Form og Liv efter Musiken, over Gulvet ud paa den store Glasveranda, der løber rundt om Huset. Her er alle Borde optaget, Ballet har lokket mange ud inde fra den lille Købstad. — Lyssende hvide og røde Stoffer falder ud over Stolene og lægger sig blødt mod sorte, strikede Benklæder; mørke Jaketter tegner sorte Pletter mellem skinnende hvidt Musselin. Det blinker i Glas og store hvidpolerede Kølere. —

Men oppe fra den dybe, azurblaa Himmel, der synes endnu dybere, endnu mere mørkeblaa imod Lyset fra Lamperne, — ude fra de sortgrønne Silhouetter af Bøg og Fyr, og fra Rosernes Klaser og Kranse midt i Græshavet, der lyser saa underlig sygeligt grønt, — kommer store, bløde, dunkelfarvede Natsværmere flyvende, svirrer rundt om Lyset, — falder forstumlet til Ro paa en hvid, florlet Nederdel, eller et blødt, lysegult Hav af Haar. — —

Jeg følger disse smaa, brunvingede Dyrs tunge, lodne, sitrende Flugt over mit Hoved. Det er, ligesom min egen triste Veghed finder Hvile i denne Svirren mod Lyset. — Maaske jeg ogsaa ubevidst i disse lydløse, fløjelsbløde Insekter, der kommer ude fra Mørket og flyver mod glade, jublende Mennesker, — ser de sorte Skygger af den Sorg og Smerte, der før eller siden, vil komme til alle, — og ubarmhjer-tigst til den, der var mest glad. — —

Et Par tæt ved mig rejser sig, — gaar ind, — og danser. Jeg følger dem med Øjnene. — Musikken er blød og smægtende. — Hun læner sig varmt og lidenskabeligt mod hans Skulder; Hænderne kærtegner, — Øjnene kæler. —

En varm Sanselighed lægger sig som Dug i mine Øjne. Jeg skotter over mod Damerne — Ogsaa her lyser Øjnene, — og skæl-ver Læberne. —

De to bliver ved at danse. Udtrykket bliver lidenskabeligere, Hændernes Tag heder. Det flammer og syder. Men Tonerne ligesom glatter og dækker, — lægger Blødhed og Skønhed over alle Bevægelser; det er

vist kun mig, der ser til Bunds i denne vanvittige Brand. —

Mere og mere synes disse Bevægelser, dette Aandedræt mig at skælve i Favntagets Vellyst og Smerte. — Det er, som en Undfangelse sitrer for mine Øjne. — — —

Da eksploderer mit Sind, — en vild Livslyst griber mig. Jeg *maa* danse, — *maa* lægge mine Arme om en Kvindes Liv. Men hvem skal jeg danse med? — —

Jeg skynder mig, — næsten løber fra Bord til Bord, som i Angst for, at Musiken skal holde op, — i Skræk for, at denne voldsomme Trang til at danse, skal ebbe ud i mit Sind, og Lidelsen komme tilbage. — Jeg skubber til Stole og Borde, — og løber mod serverende Tjenere. —

Hvem skal jeg danse med? Alle er optaget. Hver Herre har sin Dame, og hver Dame sin Herre, — og de, der ingen har, som sidder alene, eller sammen med en ældre, — er mig for grimme. — I Aften, første Gang, jeg danser, efter at Ulykken ramte min Sjæl, — vil jeg løfte den mest attraktive Kvinde i mine Arme. Skønhed og Ungdom skal brænde mellem mine Hænder.

I Dansen vil jeg give mine Sanser til Vellyst og Varme. — Saa narrer jeg dig, syge, blege Melankoli, — snyder dig for din Ret, du ækle, tynde, ranglede Spøgelse! — —

Jeg løber videre, — begynder at blive ængstelig. Skulde der virkelig ikke findes een Kvinde her mellem saa mange, som jeg kunde lægge mine Arme omkring, — som kunde gøre mine Sanser jublende lykkelige. — Jeg bider mig i Læben af Ærgrelse. —

Da opdager jeg pludselig i Verandakrogen foran mig en ung Pige; — hun sidder med Ryggen til mig ved et Bord sammen med en ældre, graaskægget Herre. Han synes mig at være Militær, — og jeg gætter straks, at han enten maa være hendes Fader eller hendes Onkel.

Men hvad bryder Tanken sig om ham. Øjnene suger sig straks fast ved den slanke, lidt højede Pigeryg. Der er noget utaalmodigt over denne Rygs Linier; det er, som jeg allerede aner, at hun, — denne unge Kvinde, — ogsaa længes efter at danse. — Men samtidig er der noget kendt over Skuldrenes vege Runding og Haarets Fylde og Farve. — —

En brændende Bølge Blod farer op i mine Kinder.

Kender jeg ikke disse blaa Øjnes spillende Leg, — det askeblonde Haars silkebløde Bølger? — — Kunde jeg ikke rive Musselinet til Side, — og kysse hver Plet. Jeg har set og ejt det altsammen i Solen. — Nøgen og leende var hun min i den brændende, bagende Sol. —

— »Vil De danse?« —

Jeg kaster et hurtigt Blik over Bordet, — river saa den bløde, hvide Haand, der døser paa Stoleryggen, til mig i et Sæt. Jeg venter ikke paa Svar, — og jeg ved ikke, om det er mig, der løfter hende op af Stolen, eller hun selv rejser sig, — jeg føler kun, at vi som eet Legeme glider mod Balsalen, og de hidsende Takter. —

Tonerne fanger os. — Hun bliver tung i mine Arme; hun bliver let i mine Arme. Jeg trykker hendes Haand, — og kysser hendes Haar, der skinner under mine Øjne som et gyldent Spejl. — Jeg aner, at hun i dette Sekund kun vil være hos mig, — og jeg forsøger at fange hendes Blik; men det slører sig saa underlig tungt ind i sig selv,

— bliver borte bag de mørke, sitrende Øjen-
vipper. —

Saa ønsker jeg kun, at Musiken aldrig vil
holde op, — at disse Toner vil blive ved at
holde hendes Legeme fangen hos mig. Og
jeg danser, — danser ustandseligt, — dan-
ser, som jeg aldrig nogen Sinde har danset
før. — — — — —

Jeg har ikke Ro paa mig i Dag. Der er ligesom vendt op og ned paa noget i mit Sind, men jeg forsøger at tage det skete fornuftigt, og har for at komme til Klarhed holdt mig paa mit Værelse siden Frokost. Nu sidder jeg uden for Huset paa en Bænk. Foran mig er en Firkant med Jordbærplanter, plettet af store, hvide Liljer — og lidt længere borte en Række støvgraa Kirsebærtræer med en Mængde store, blodrige Bær.—

Udsigten er ikke særlig smuk, men blot jeg drejer Hovedet en Smule, kan jeg se Hønsegaarden, — en stor, grønbrun Plads indhegnet med Traad. Her løber store og smaa Kyllinger omkring imellem hinanden, og hvide Haner skraber Jorden løs for store, brogede, næsten kuglerunde Høns. — Det morer mig at se paa Livet derinde bag det graa Fletværk. Det synes mig ogsaa smukt.

Alle Aldre, alle Følelser er levende der. Intet mangler af det, som for en syg Hjerne kan skabe Billeder af Livets forskellige Former. —

Og bliver jeg træt af at se paa Hønsene, lader jeg blot Øjet søge mod Jorden, — og gaa fra Jordbærblad til Jordbærblad. Det er utroligt, hvad der foregaar i det grønne Bladhav. Jeg har set Sommerfugle, Fluer, Græshopper parre sig, — og jeg har set store, sorte Snegle krybe over Bladene med et Køl vand af ækelt, hvidgult Slim, hvori smaa, grønne Fluer er bleven hængende, — og faaet en ynkelig Død. —

Jeg har ogsaa rystet en Lilje; — den staar lige op ad Bænken, saa jeg kan naa den uden at rejse mig, — og efterhaanden som jeg rystede dens Blade, faldt der ned paa Jorden en Snes Ørentviste, et Par Biller, nogle Mariehøns, — og en stor, fed, — grøn Larve. —

Der blev pludselig Liv paa den brune Jord. Det krøb og kravlede, — det løb og vred sig til alle Sider. Ørentvistene kom først væk, — i et Nu var de forsvundne i de visne Blade. — Men Larven ligger der

endnu, den er for lad, — for doven til at bevæge sig. —

Jeg træder den ihjel. — Det er, som noget i dens Opførsel minder mig om mig selv, — og derfor ærgrer den mine Nerver. —

Nu er den død, dens fede, grønne Indvolde sidder fastlimede til min Skosaal; — men jeg har allerede forlængst glemt den; — noget andet, noget levende, har fanget min Interesse, — og jeg stirrer ind i et stort, hjulformet Net af fine Traade, som en Edderkop har spundet mellem Bænkens Ben. — Jeg leder efter Bygmesteren. Det runde, sorte Dyr med de lange Ben har gemt sig i et Hjørne af Nettet. Men jeg finder den hurtigt; — jeg ved, hvor jeg skal søge. —

Og nu begynder jeg at fange Fluer, — og slippe dem ned, een efter een, i Nettets Dødsmasker.

Hvide, klare Vinger spræller mellem de silketynde Traade; — hele Nettet gynger og skælver som i Krampe. — Jeg er sikker paa, at det store Rovinsekt nu vil komme frem og gribe Byttet, saa jeg kan føle stille

Glæde i Bevidstheden om det Drama, der udspilles for mine Øjne. —

Men Edderkoppen bevæger sig ikke. Nettet svinger hid og did, enkelte Traade gaar over, — og ruller sig sammen i Spiral. — Den rører sig endnu ikke. Som en Troid, der er lam og i vanvittigt Had over sin Afmagt spyer Galde, — synes den mig at hvæse i Raseri fra sit mørke Hjørne. — —

Jeg sætter en Sommerfugl i Nettet; — endnu sidder Edderkoppen som død.

Da mister jeg Taalmodigheden, — sparker min Støvle igennem Nettet, et voldsomt, hidsigt Spark, saa alt splintres, — og alle Traade bliver herreløse. — — —

Et Øjeblik efter visker jeg de graa Levninger af Nettet af paa et Jordbærblad.

Jeg vil have blanke, skinnende Støvler. —

Jeg har tænkt en Del paa Magda, som den Aften dansede sig ind i mine Sanser. Jeg har ikke set hende siden, men af det, hun fortalte mig, af hele den Maade, hun var paa, — aner jeg, at hun vil komme igen. —

Men jeg har saa svært ved at dømme klart; mine Sanser forlanger Tilfredsstillelse hver Dag, de griber efter den mindste Enkelthed, — og gør den varm og brændende. Jeg har saaledes drømt om Magda i Nat, hun har ligget i mine Arme, — og nu er det umuligt for mig at se, hvad der er Drøm, og hvad der er Virkelighed.

Jeg kan nogenlunde bestemme mit eget Jeg. Det er forholdsvis let at sætte »Sanseligheden« op med spærrede Typer. — Men Magda, —hvem er Magda?

Selvfølgelig er hun fra Hovedstaden, fra Vesterbro, — og holder Ferie hos en

Onkel, der er afskediget Embedsmand i den lille Købstad; — hun bor paa Torvet midt i Byen, men kommer hver Dag ud til Hotellet for at bade. — Jeg følte straks, jeg saa hende, at hun maatte være fra Hovedstaden; der laa en egen Tone over hendes Væsen, en egen Sikkerhed og Djærvhed over hendes Bevægelser, der kun findes hos de Kvinder, der er opdraget i den store By. — Jeg anede ogsaa, at hun var klog og lidenskabelig. Hun svarede fornuftig paa alt, — og hun strøg min Haand paa en egen varm Maade. — Jeg har engang set Hanløven i Zoologisk Have stryge Hunløvens Pote, der var over denne Bevægelse noget af det samme, som i det bløde Tag, hvormed Magda lod min Haand tage Bolig i sin, slap den, — og atter greb den, medens Bevægelsen lidt efter lidt blev mere og mere sansende og nydende. —

Er Magda da en ødelagt lille Kvinde? — Har hun allerede Sans for det, som søger Vellysten uden for de banede Veje? — Hun er kun tyve Aar. Det sagde hun i hvert Fald selv. Men jeg tror, hun lyver. Øjnene, Skikkelsen, den underlige paa samme

Tid ungpigeagtige og alligevel tunge Modenhed, der er over Formerne og Mundens Linier, — taler et andet Sprog. — Denne Kvinde har nydt, — har kendt Overmættelse. Det aner mig ogsaa, at hun maa have gaaet noget igennem, — er blevet skuffet, — og nu higer efter ny Lykke. Derfor overdri- ves alle Kærtegn, alle Nydelser, ligesom i Angst for ikke at faa nok, — og Sanserne hidser sig stedse videre og videre frem ad Vellystens Stier. — — Kun Latteren, hendes Latter, der rislede som et Væld af klukkende Lyde ud over mig, hver Gang, jeg i Samtalens Løb blev for alvorlig, — mindede mig om ung, ukuelig Livsglæde. — —

Men det er sikkert sandt, at Magda for tit har klædt sig nøgen for Mænd, — at hendes Legeme er blevet for kendt med Sansernes Verden. Storbyen sluger saa mange, den spørger ikke om Alder og Kræfter, — om Lykke og Fremtid. — —

Eller skulde det være mig, som ikke længere kan tænke rene Tanker? — Er det min Fantasi, som digter hende saaledes for at tilfredsstille sin egen Sanselighed? —

En kold Uhygge griber mig. Skulde jeg

virkelig tænke og føle Ting, som intet har med Virkeligheden at gøre? — Er mit Sind sygt?

Jeg ved godt, at Elses Ulykke, Sorgen over denne forfærdelige Hændelse, — og Savnet, som nager og piner hver Dag og hver Nat, — har kastet en Fakkell af dræbende Melankoli ind i mit Sind, — gjort mig bitter og modløs; jeg føler ogsaa, at den erotiske Længsel, som aldrig mere faar et naturligt Afløb, — hidser Sindet ind i meningsløse Stemninger og vulkanske Tilstande, der bliver dobbelt stærke, fordi Tanken paa den, der gav Tilfredsstillelsen, — er lige levende i alle Nerver. —

Men der er et langt Spring fra denne sugende Smerte og til Sindssyge. Endnu synes det mig, at jeg ikke har tænkt og gjort noget, som ikke havde sin naturlige Forklaring, naar man søgte efter den. — Derfor er jeg endnu tryg. — —

Alligevel kan jeg ikke forstaa, hvorfor jeg tænker saaledes om Magda, — og hvorfor jeg hele Tiden griber mig selv i at tro, at hun en Dag vil komme til mig, og kysse mine længselsfulde Sanser stille.

Jeg kan dog i Virkeligheden ikke ønske, at dette skal ske. — Vilde det ikke være en Forbrydelse? — Heller ikke har Magda givet mig Anledning til at vente det. — Og dog skælver jeg allerede, — og bliver varm i Kinderne, — saa underlig ør i Lemmerne ved den blotte Tanke. — —

En tærende Længsel borer sig frem, og griber om mit Hjerte. Den kribler op gennem Kroppen, — gør alle Nerver levende i sød Forventning. — Jeg lægger mig paa Sofaen, — og giver mig til at lege med en udsprungen Rose. Bladene er dunkelrøde. I Midten, i Kalkens Dyb lyser de mange tynde Støvdragere som smaa, gule, stilkede Øjne. —

Jeg tager for haardt, enkelte Blade falder af, — og drysser ned over mine Klæder. Eet for eet tager jeg dem op og lægger dem paa mine Øjne. De køler, — føles som kolde Læber paa de lukkede Laag, — jeg maa altsaa brænde endnu hedere end den luerøde, solfyldte Rose.

Denne Følelse hidser mig, — og jeg presser de røde Blade mod mine Læber, — og giver mig hen i voldsom erotisk Længsel. —

Og Rosen, der er skabt til at bringe Bud
fra Hjerte til Hjerte, aabner stille og kysk
sin Favn, sit rødmende Skød for mine bræn-
dende Sanser, — og aander sin Duft ud over
mit skælvende, nydende Legeme. —

Ind i de bløde, duftende Gange presser sig
Magdas Navn, snart ømt smægtende, snart
vildt skrigende, — og alle Lyde, alle Bevæ-
gelser stiger og falder som de blaa Bølgers
vuggende Leg — paa det hvide Sand. —

Men Bladene drysser. — Nu er kun de
tynde, gule Støvdragere tilbage. — Og alle
Nerver synker sammen i sugende, ensom
Træthed. — — —

Magda er hos mig! — Jeg kommer hjem fra min sædvanlige Tur efter Middag, hun sidder i min Stue, — og læser i en af mine Bøger. —

Hun har gjort sig det mageligt, — har puffet en stor Pude ind under Hovedet, og lagt begge Benene op paa en Stol. De hvide Strømpers faste Slutten om den slanke Ankel og den runde, drejede Læg, — er det første, jeg ser. Hvor ganske anderledes forførende virker ikke den hvide Farve i Mod-sætning til de sorte, gennembrudte Strømpers Broderi. — — Mon Magda ogsaa kender til dette. — —

Hun bliver siddende, forandrer ikke Stilling, gør ikke en Bevægelse, da hun ser mig, — trækker ikke engang ned i Skørtet, der nu blotter Benene til langt over de bøjede Knæ, — hun bare ler, — og ler. — — —

Bogen glider ned mod Gulvet. Men hun ænser det ikke, — løfter Armene i Vejret, og sætter sine blanke, spillende, leende Øjne lige ind i mine. —

Og saa selvfølgelig synes hele Billedet mig, saa naturligt har de varme Drømme gjort det, som sker, at jeg ikke standser i Forundring, men uden videre gaar frem, griber hendes Hænder, — og kysser dem. —

Jeg trykker Hænderne til mine Læber, fordi jeg bedst kender deres Verden og Længsel, — og holder mest af at være der, hvor jeg ved, jeg er velkommen. — Men Magda holder i det samme op at le. Der kommer et underligt, halvt skuffet, halvt drillende Udtryk i hendes Ansigt. Jeg erindrer før at have set dette Træk hos forkælede Børn, naar de ikke fik deres Vilje. — Og en vild Jubel sender Blodet ud i alle mine Fibre; jeg skal lige til at handle, — har allerede løsnet Taget om Hænderne for at lade dem søge deres egne Veje videre mod Nydelsen. — — Men saa kommer Magda mig i Forkøbet.

I et pludseligt Sæt slaar hun Armene om min Hals, — og trækker mig ned til sig.

medens hun hvisker: »Du er en underlig En! — Jeg forstaar dig ikke.« — —

Mere faar hun ikke sagt; saa lukker jeg hendes Mund med Kys, — bliver ved at lukke de brændende Læber med Kys. Jeg bider mig fast som en Igle, der ikke kan rykstes af, og kastes til Side, men med hvert Sekund suger sig fastere. — — —

Tusmørket kommer dalende. Lodne, tunge Insekter svirrer mod Ruderne. — Liljerne aabner deres Kalke, og beruser sig i det bløde, dunkle Lys. — —

Magda er hos mig. — — — —

Alle paa Hotellet tror, at jeg staar i Forhold til Magda. Hele Dagen igennem maa jeg taale tvetydige Antydninger baade fra den ene og fra den anden. — I dette Øjeblik er der ovenikøbet en Herre, der med et ondskafuldt Smil foreholder mig, at jeg ser bleg og anstrengt ud. Jeg skal fuldstændig have mistet den brune Farve, som før viste alle, at Opholdet ved Havet med de daglige Søbade virkede lægende paa mine oprevne Nerver. —

Jeg gaar straks hjem, — og spejler mig. Ikke alene fordi denne Mand har henledt min Opmærksomhed derpaa, men fordi jeg er bange for, at Magda skal synes det samme, — og blive skuffet. —

Jeg ser virkelig bleg ud, — har sorte Ringe under Øjnene, — og Spejlet kan ikke lyve. Jeg bliver ængstelig — urolig. — Dog ved

jeg, at Grunden ikke er den, som de andre tror. —

Magda er ikke min; — jeg ejer hende endnu ikke, uagtet jeg ved, at hun hver Gang, vi er sammen, siger Ord og gør Bevægelser, som peger, hidser henimod den fulde Hengivelse og Besiddelse. — — Der er noget underligt tungt, — noget famlende, og trykkende, som holder mig tilbage. Jeg ved ikke, hvad det er. Men nu vil jeg have Klarhed. — Skulde jeg ikke selv vide det, som sandsynligvis alle andre ved, — og frækt optrævler i Enkeltheder.

Jeg bliver siddende paa Stolen med Spejlet i Haanden, — og kæmper mig frem til Forstaaelse af mit eget Sjæleliv. —

Er det, fordi jeg ikke vil være min Hustru utro, — være ond mod Else og min lille, lyslokkede Dreng? — Er det Kærlighed og Minder, der holder mig tilbage fra at lægge Armene om Magdas Nakke, — og bære hende ind i min Seng?

Jeg har vist selv troet det, i hvert Fald til dette Nu. — Alt det, som har Værd i Ens Sjæl, freder man om. Ukrudtet luges bort, — man planter Roser i den rensede

Jord. Og hænder det en Dag, at Jorden revner, og blotter lugtende Uhumskheder, — plyndrer man Rosentræerne, og kaster de duftende, luerøde Blomster i det hæslige Gab. — Man vil ikke se det onde. — Det skønne, det vidunderlige, man engang har ejet, — maa aldrig dø. — Saalænge der er Roser, saalænge dynger man dem i Gabet uden at ænse, at alt er tabt, dersom der ikke er Roser nok, for selv har man da plyndret sin Sjæl, og alene det hæslige, det onde lever videre i al sin dyriske Gridskhed. —

Saaledes kæmper Menneskesjælen mod Ondskaben, afmægtigt, uden selv at være Herre over Følgerne, — og skulde jeg ikke have gjort det samme, kæmpet den samme hidsige Kamp, — og stillet hundrede og atter hundrede Tanker og Billeder op mod Magdas forførende Former og lokkende Ord? — —

Har jeg ikke flere Roser end de fleste? Hvormeget vidunderligt voksede ikke op, hvor min Kærlighed blev levende? Min lille lyslokkede Dreng er et Bevis. — Behøver jeg mere end at lukke Øjnene for at se og føle saa meget, som skælver i alle Nerver,

og hvisker til alle Sanser, — at Lykken engang helt og udelt var mit Blods Ejendom? —

Dette er Sandhed. — Alligevel bliver jeg tvunget til at indrømme for mig selv, at det ikke er Tanken paa dem, jeg elsker, — der holder mig tilbage. — Jeg føler, at jeg vilde gaa til Grunde, dersom jeg undgik Kvinder; — aner gennem Nattens Laster og den jernhaarde Mathed, som er dens Følge, — gennem Dagens mange, blyfarvede, trykkende Tanker, — at jeg vilde blive stødt ud i et lummert, sygeligt Føleri, der vil dræbe alt i mit Indre, som har Værdi, dersom jeg nægtede mine Sanser at vandre den naturlige Tilfredsstillelses Veje. —

For den, som altid lægger sig paa sit hvide Lagen, — kryber under sin bløde Dyne med et gøglende Billede af Bryster og Hofter, der glider og vugger sig mod ham og over ham, — er der ingen Vej uden om, især naar Minderne og Vanen gør disse Fantasier endnu mere levende og blodrige. — Vil han aande og tænke, — vil han handle og arbejde, — maa han følge sit Blod, hvor ondt og sviende end hvert Syndefald senere kræves ind af Hjernen til Bod og Anger.

Og mine kære kan ikke leve paa et Ideal. De vil eje mig frisk og rask med alle Tanker klare og alle Sanser virkende. — Derfor vil jeg heller aldrig angre denne Synd. Jeg vil aldrig angre noget, som ikke skader dem, jeg elsker, — og kæmper for. —

Jeg standser et Øjeblik i min Tænkning. Det er, som jeg aner en Hindring, jeg hader, afskyr, — og dog skal over. — Saa løber jeg til, — springer nogle Hop i Vejret, — og staar pludselig paa et Sted, hvor jeg aldrig før har været, — og ser ned i et Dyb, jeg aldrig har anet var til. — Billedet er vildt smertende i sin Gru. Legemet krymper sig som i Krampe; Musklerne slappes og trækker sig sammen, som under Tortur. Jeg rejser mig, — river i Haaret, — slaar Hænderne mod Sofaens Hjørner, saa det skærer gennem Stuens Stilhed. —

Hvor er det ækelt, — raat, — dyrisk, det jeg ser. Jeg skriger i Smerte. — Men jeg kan ikke lade være at forstaa. —

Maaske er jeg sindssyg? Maaske er det derfor, jeg ser alting saa klart, — og det er min egen, sygelige Indbildningskraft, der skaber denne forfærdelige Vished? — Eller

er det Angerens Kløer, de mange Nætters hemmelige Misbrug, der nu river Sjælen itu? —

Aldrig har jeg forstaaet saa bittert mit Sinds klamme, blytunge Tyngde. — Nu ved jeg, hvorfor der maa komme Kulde og Tomhed mellem Kvinder og mig. Hvor kan Dagen give den Lykke, Natten i sin Ensomhed tager paa Forskud. Har jeg ikke altid troet, at Retfærdigheden var Hersker? —

Min Gud, vær barmhjertig. — Det kan ikke være sandt, at jeg undgaar Magdas Kærtegn i Angst for at mangle sanselig Kraft. — Det kan ikke være muligt, at jeg flygter fra det, jeg attraar, — at jeg isner under Kærtegn, — gruer for Varme, jeg senere paa Natten hidser frem, tvinger frem, og i hvis Favn, jeg synker hen i svimlende Nydelse? —

Er jeg naaet saa langt? — Hvor længe vil det da vare, inden mit Sind ligger øde? Hvornaar vil en Celledør smække i bag mine forkvaklede Drifter?

Min Gud, — vær barmhjertig. — — Aldrig har jeg villet mig selv saa ondt! — — Aldrig! — — —

Magdas Kraft og Lidenskab har sejret; — hun har været hos mig de sidste tre Nætter. — Al Angst er unødvendig, hver Gang Øjeblikket kommer, er mine Nerver rede, jeg kan ovenikøbet beherske Nuet, og lede det, som man ellers kun plejer at kunne gøre over for Kvinder, man længe har elsket, og hvis Sansers Verden man kender til Bunds.

Lykkelig har jeg været i tre lange Nætter. —

Men i Dag er der vakt noget til Live, dukket noget op fra Melankoliens Hav. Jeg kan ikke længere glemme Else, — Billedet af hende og min lille Dreng stiller sig ustandseligt op imellem Magda og mig.

Er det, fordi jeg nu ejer hende helt, — har faaet det største, en Kvinde kan give, — og derigennem er stillet til Ro? Er det Læng-

sel efter at blive færdig med Magda, der i slap Fejghed dækker sig under ædlere Følelser og Stemninger? Jeg ved, det ikke kan være saaledes. Mit Sind er kvindeligt; jeg er tilbøjelig til at lægge mig til Hvile ved det Bryst, som en Gang har blottet sin kuglerunde Blødhed for mig. Derfor har jeg ogsaa altid følt en underlig sugende Rædsel for at erobre. Der har altid samtidig levet en Uro i mit Sind for selv at blive underkuet, og gjort til Slave under en andens Luner og Indfald. —

Jeg har, efter at Ulykken ramte mig, kun søgt hen til Kvinder, hvis Sjæl, jeg vidste, aldrig kunde komme til at interessere mig, og gribe ind i min aandelige Verden.

Magda er den første Kvinde, som har faaet mere end Sanser af mig. — Hun har ogsaa en underlig Evne til at tage det aandelige i Besiddelse; hun kan ikke alene gætte Tanker, men kan tvinge En til at tænke, hvad hun selv ønsker. Paa en egen, kraftig Maade forstaar hun at gøre sig til Herre over det aandelige Liv. — Hun respekterer ingen Ting; med en ublufærdig, nysgerrig

Frækhed borer hun sig ind alle Vegne, — ind i de dybeste og hemmeligste Afkroge, og kaster det, hun finder langt bort, eller vender op og ned paa alle Ting. — Hun behandler mig som et Værelse, man har lejet, en Stue, man flytter ind i, og hvor man uden Hensyn til Minder og Følelser flytter rundt paa alt. —

Det gør ondt at være Vidne til denne Omkalfatring, især naar det gamle endnu ejer Ens Hjerte, og hver eneste Plet har et Minde, som man en Gang er blevet brændende som Blod ved at tænke paa, — og siden har grædt saa mange bitre, tunge Taarer over. —

Jeg vil ikke være med til at ødelægges. Vil Magda gøre Krav paa det Bedste i mig, maa hun gaa. Jeg hverken kan eller vil give andet end Legemets Lyster og de rent overfladiske Stemninger, som fødes i Varmen af hendes Nærværelse. — Jeg tror heller ikke, at hendes bevidste Villen forlanger mere, behøver mere, — da vilde jeg sikkert føle Samvittighedsnag og ikke aabenlyst bekende mit Forhold. — I Virkeligheden er hun uden Dybde, kun en sitrende Nervøsitet, en evig Uro i Følelseslivet, — tvinger

hende til ustandseligt at gribe om det aandelige. Hun kan ikke lade være. Det er Natur, det er Instinkt, — og enhver anden end jeg vilde sikkert kalde dette Væsen en stor og ubetalelig Dyd. — — —

Nu søger jeg uden om, — langt bort; min Sjæl har sine egne fredede Pletter, og der maa ingen andre træde ind. Hvor mange fine, sarte Blomster vilde ikke blive knust, hvis alle de Kvinder, Legemet ønsker og trænger til, — stormede ind og plyndrede med gridske Fingre.

Enhver er sig selv nærmest. Man maa først og fremmest værne om sine egne sjælelige Værdier, især naar to Hjerter har Krav paa dem. Jeg vil ikke længere synke i Magdas hvide, forførende Arme, — jeg vil, som før, give mig hen i den bløde Smerte, som vugger sig i Angst for hende, der river Ansigtet itu paa Madrassen bag Celledøren, og banker i Bøn for den lille Dreng, hvis Hænder altid skal ligge foldede oven paa Sengelagnet.

Else og Drengen er mit Hjertes levende Blod; de skaber alle Tanker, — holder alle Følelser i Live. — Hvad skrev jeg ikke til

Else den Gang, hun gik med Drengen, og var bange for saa mange Ting, — led baade legemligt og aandeligt i Angst for det, der skulde komme. —

Jeg vil nu læse højt for mig selv, hvad jeg skrev i de Dage. Det er ikke alene smukt, men det hjalp Else den Gang, gav hende Kræfter til at holde ud og komme igennem det, som gjorde ondt. Der maa mellem Ordene bevæge sig varmt Blod, ellers kunde de aldrig have gjort den Virkning, — skabt den Fred.

Lad dem nu igen aande sin Varme over mig, — lad dem vise Magda, at hun bør gaa, som hun kom. — — Der er saa mange andre Blomster, hun kan suge Duften af, uden at Bladene falder og Honninggemmet dør.

Hvorfor saa ikke lade mig i Ensomhed lukke Kronbladene sammen over min stille, evige Sorg. — —

»Else — — —

Hvor har de været underlige disse Dage. Hvilke mærkelige Stemninger har de ikke ejet. Hvor meget har jeg ikke set, som jeg aldrig før anede var til, og levede. — Det er,

som jeg først nu kender mig selv i mit Forhold til dig, jeg elsker, og som jeg gennem ufattelig Kærlighed har faaet til at lægge sig for mine Fødder, og raabe mit Navn, medens dine Arme, de dejlige, bløde, — fine Arme kærtegner, og stryger min Nakke. —

Stille er disse Dage gaaet, — som Kys, der aandes ud i hinanden. Men hvor har de alligevel ikke levet sig igennem mig, og naaet helt ind til mit Hjerte. — Jeg husker endnu, da du første Gang betroede mig din Lykke. Du smilede og græd selv som et Barn, da du talte om det lille Barn, der skulde komme. — Endnu var det kun Stemninger. Barnet var jo endnu kun en Anelse, ligesom en Duft fra noget, der kom langt borte fra. Dog hvilken Evne havde du ikke til at trylle det frem og faa det til at leve. — Det var, som det allerede skreg sine frodige, friske Barneskrig ud i Stuen. — —

Saaledes jubledes Fryden gennem Sindet som et spirende Foraar. Ingen af os, allermindst jeg, fik Tid til at tænke over det alvorlige, over Ansaret. Elskoven krævede sin uindskrænkede Ret, borede sig frem

varm og brændende. Nu, — netop nu, hvor den havde vist sin virkende, skabende Magt, forlangte den beruset af ungdommelig Stolt-hed at faa Lov til at være Enehersker, — og vi bøjede os lydigt under den, — fulgte den selv som Børn frem gennem Dagene, men mest frem gennem de lange, varme, tunge Nætter. — — —

Men saa kom Forandringen. Du fik saa mange triste Tanker; — du sad ligesom og legede med Sørgmodighed, kastede den op i Luften som en Bold, for straks at fange den igen, — og gemme den i dit Skød.

Da sad vi sammen Aften efter Aften og stirrede paa hinanden, kunde begge sidde og følge Taarer pible frem een efter een. —

»Hvorfor græder du?« sagde jeg da. —
»Ja, hvorfor! Jeg ved det ikke selv,« svarede du stille og bange, — »netop nu skulde jeg være saa lykkelig« — —

Men i disse Aftener forstod jeg ikke dig, som jeg ellers altid har forstaaet. Det var, som noget traadte imellem os, — noget som Forstanden sagde var Lykke, men som alligevel knugede saa meningsløst ned.

Saa begyndte du at sy Børnetøj, — og da

forstod jeg dig igen. Hvor kunde jeg ikke følge dine Hænders bløde, kærtegnende Drag ned over de smaa Skjorter, hvor kendte jeg ikke disse Kærtegn fra min egen Nakke og mine egne Hænder. — Jeg fandt ogsaa din Attraa efter mig igen i det varme, fugtige Blik, du kastede paa det hvide, endnu skinnende hvide Linned.

Dog, der var mere end Sanser i dette, — der levede i disse Stemninger noget, som gjorde mig alvorlig. Jeg fik Respekt for dig, Else, ved at se disse smaa, yndige, men dog saa barnlige Udtryk for en Kærlighedstrang mod et Væsen, der endnu ikke var født. —

» — Se, er de ikke søde? — Er de ikke søde, disse smaa Skjorter?« — Altid de samme begejstrede Udbrud, fulde af Drømme og Længsler. —

Og ogsaa mit Sind blev revet med ind i dette; jeg tog Skjorterne mellem mine Hænder forsigtigt, ængsteligt, beundrende, som var de selv det lille, nyfødte Barn. — Men snart blev det anderledes. Jeg følte mig saa underlig fattig under denne Jubel, maatte lede efter min Begejstring, —

og gennem dette anede jeg, at du ejede noget, jeg manglede.

Jeg kæmpede imod, vilde overvinde denne første, vege, fine Tomhedsbølge mellem os. Men hver Dag gjorde den stærkere og hidsigere. Du voksede, blev moden og selv-sikker, medens jeg gik og blev saa underlig flov. Snigende sneg denne Følelse sig efter mig. Jeg følte først kun dens Skygge som en uklar, ubevidst Anelse. Men en Dag kastede den sig over mig, tog mig med Magt, — og vilde ikke slippe mig i mange, lange Dage. —

Du husker Spasereturen nogle Maaneder senere. Aldrig glemmer jeg denne første Gang, jeg saa til Bunds i det Nye. — Alle stirrede paa dig, alle maalte dig med Øjnene fra Skoen til Hatten for til Slut at lade Blikket blive hængende paa en Plet lige under Livet. Da var det, Flovheden greb mig bevidst; jeg rødmede og sagde: »— Else, lad os gaa hjem.« —

Og vi gik hjem uden nogen nærmere Forklaring, men senere følte jeg, at du tog dette paa samme Maade som jeg. For os begge havde denne Tur været en pinlig Opdagelse,

— begge led vi under denne forfærdelige, paagaaende Stirren. Du led, fordi du følte dig krænket, men det var Følelsen af at være latterlig, der knugede mig til Jorden. —

Det var første Gang, jeg har ønsket dig bort fra min Side, — første Gang, jeg har forstaaet, hvor ubarmhjertige Menneskeøjne kan være.

I flere Dage holdt vi os inde. Da kom atter Børnetøjet frem, — da syede du atter, smilede og fortalte, om alt det, du vilde gøre for Barnet. Gang paa Gang forsikrede du mig om, hvor uendelig højt du vilde elske det. Glæden og Kærligheden gjorde dig tryg, jog fuldstændig bort Angsten for Mysteriet, — Frygten for det ukendte, der skulde komme.

— Hver eneste Aften lo du i Lykke, og rystede Lokkerne i sød Forventning. Du var glad, — vidunderlig glad, og du smittede mig. Men spasere med mig vilde du ikke.

»Du skal ikke lide for min Skyld. Men du holder lige meget af mig, ikke sandt? — Jeg kan ikke gøre for, at jeg er saa *grim* i denne Tid.« —

Saaledes hviskede du til mig med din

blide, syngende Stemme, og disse Ord, der havde levet saalænge, det følte jeg, — og først blev frigjort i et svagt Øjeblik, — de frelste mig. Da saa jeg, hvor langt vi var gledet fra hinanden. — Da følte jeg, at Folk, de raa, stirrende Mennesker, havde formaaet at faa mig til at glemme det store, det vidunderlige i det, der skulde ske, — — glemme det i en smaalig, egoistisk Angst for at være latterlig. — Jeg forstod pludselig, at jeg havde ladet dig, min Hustru, være ensom med den Skygge, der trængte sig ind ude fra. — Og jeg sagde til dig, — jeg ved, du husker Ordene og Tonefaldet endnu:

— »Nej, jeg holder ikke mindre af dig nu, Else, — tværtimod, — aldrig har jeg elsket dig som nu, aldrig har du syntes mig saa skøn, som i denne Tid. — — Og vi vil gaa sammen hver Dag lange Ture. Jeg vil møde alle de mange, stirrende Blikke frejdigt og aabent, alle vil jeg vise min Lykke, — til alle vil jeg sige: — »Her kan I se, nu kommer Livet til mig.« Saaledes skal du ogsaa tænke, glad skal du møde alle Blikke, for intet er saa smukt, saa stort, som en Kvinde, der bærer et Liv under Hjertet. Aldrig kunde

du se med saa frejdige Øjne ud i Rummet,
som nu, du er selve Naturens Udkaarne. —

— — — — —

Saadan gaar Dagene. Hver Dag spaserer
vi sammen. Du lægger din Arm i min, — og
jeg fører dig langsomt, men sikkert gennem
alle Forhindringer. Folk stirrer og stirrer,
standser og vender sig. Men vi ejer Lykken,
vi to. —

Bladene gulner og falder, men du mod-
nes. Og naar den første Rimfrost dækker
de ribbede Grene, er du Moder, — jeg Fa-
der. Hver Dag fører os nærmere mod Vid-
underet, hvad gør det saa, Dagene gaar, selv
om de nu rummer al Forventningens Sød-
me. — — — — —

Taarerne løber ned ad mine Kinder. Jeg
kan kun græde og græde. Men lidt efter
lidt bliver jeg stille, — og i blid, afdæmpet
Smerte tager jeg det Billede af Else og Dren-
gen frem, som altid følger mig.

Jeg elsker dette Billede, det blev ta-
get i den lykkeligste Tid i mit og hen-
des Liv, og Minderne fra selve Dagen

dufter af Glæde og Kraft. — Jeg løfter Billedet mod Lyset for bedre at se. Else sidder i en klar, hvid, enkel Sommerkjole uden Hat, og holder forsigtigt og blødt paa Drengen, der presser sin lille Haand med smaa, tykke, udspilede Fingre ind mod hendes Bryst.

Else har ingen Smykker paa, hverken i Haaret eller paa Kjolen, kun et hvidt Perlebaand falder kysk og stille ind mod hendes Hals. Hvor passer ikke Perler til det bløde, lyse Haar, der er skilt i Midten, og flyder ned over Ørerne, — og til de vege, fine Ungpigeskuldre, der løfter sig en Kende for bedre at holde fast paa Drengen.

Der er Fred, — næsten overnaturlig Skønhed over dette Billede. — Og først gribes jeg af denne Følelse af Renhed. Det er Moderen med Barnet, der ser paa mig; — det er Moderglæden, der sitrer i Øjnenes Dyb, og faar Laagene til at sænke sig en Smule, fordi Blikket ikke kan slippe de store, stive Barneøjne, der stirrer i vild Forundring mod Fotografiapparatets mærkelige Firkantethed. — —

Men saa bliver Sanserne levende. I et

Nu sker der en Forandring. Minderne om den uendelige Kæde af varme Kys og voldsomme Omfavnelser, Else har givet mig, — borer sig frem med en sælsom Styrke, og kræver sin Ret. — Ved at følge hendes Formers Blødhed og kvindelige Ynde, — alt det, jeg engang har ejet og kysset levende gennem Hundreder af Nætter, — groer en vild Brynde frem. —

Jeg vil eje hende nu, som jeg har ejet hende før, — og jeg stryger Haarret, — kysser Øjnene, — og den hvide Kjole trækker jeg til Side, men blidt og forsigtigt, som jeg altid gjorde det, for at Else ikke skulde blive skræmt.

Jeg klæder det af, som jeg elsker. — Nøgen staar hun for mig, — og nøgen tager jeg hende i Besiddelse. — — Jeg brænder mig mod hendes Hud, — bedøves i Duften fra hendes Legeme, — — og synker sammen i sugende, tung Svimmelhed.

Else, — endnu er der ikke en Draabe af mit Blod, som ikke skælver mod dig, — — og vil vente paa dig, — paa dit pigeslanke Legeme. — — —

Magda er hos mig. — Hun holder mig om Halsen, tvinger mit Hoved til at være roligt, — og kysser mig. Hun har som i Vanvare ladet en Hægte staa aaben, og fører min Haand mod Brystet. Men jeg skubber hende til Side, gør mig fri fra hendes Arme. Jeg vil ikke dette mere. I et Sæt vender jeg mig, — river Billedet af Else frem fra Mappen, hvori jeg lagde det før, — og tvinger det ind i hendes Haand. — — Nu kan hun selv se, hvor troløs jeg er. Dette Billede vil slynge hende fra mig, — og forhindre hendes Fod i oftere at gaa mod min Dør. Har jeg ikke selv følt saaledes, naar jeg skjulte Sandheden?

Jeg vender Ryggen til hende, — staar og venter paa det, der skal ske. Vil hun give sig over og græde? Eller vil hun blive stærk og slynge Bebrejdelser imod mig? Jeg tør

ikke se paa hendes Ansigt, men jeg ruster mig instinktmæssigt til Opgøret, mere og mere urolig og forpint, eftersom Sekunderne gaar. — —

Saa risler pludselig hendes Latter gennem Stuen: — »Tror du ikke, jeg har vidst dette længe. Jeg har kigget i din Mappe den første Dag, jeg var her. — — Jeg kender alt om dig og dit Liv.« — Hun peger Fingre af mig, — og ler, saa Tænderne lyser. —

Jeg knytter Hænderne for at slaa, gribes af en Trang til at gøre hende ondt, kaste hende om paa Gulvet, og trampe hendes Skønhed i Stykker under mine Hæle. Men samtidig aner jeg ubevidst, at hun ikke opfører sig saaledes for at saare mig og krænke det største, jeg ejer. — I Latteren lever et sundt, naturligt Livsinstinkt.

Hænderne slappes. — Jeg lader hendes Arme slynge sig om min Hals, Brystet er blottet, Læberne krummer sig graadigt over de hvide Tænder, — Armene er varme og bløde som solfyldt Sand. — Hele hendes Skikkelse haaner og kæler for min Sjæl paa samme Tid. —

Jeg føler, hun har sejret; — og lidt

efter er alle Forsætter, alle Tanker om
sviende Haan glemt, kun Begæret lever;
det vugger sig stille og dovent til Ro i de
Arme, mod de Bryster, som det ved skæn-
ker Tilfredstillelse.

Ak, — hvorlænge skal dette Vanvid vare
ved? — — — — —

Jeg er paa Vej mod mit Hjem; bestemte at rejse i Morges, — og forlod Hotellet straks efter Frokost. Jeg flygtede i Virkeligheden. — Det var mig umuligt længere at holde Magda ud. Hun kom hver Dag, og hver Nat, — og hun blev mere og mere hidsig til at kræve. Jeg kunde ligefrem føle, hvor min Hjerne og mit Legeme blev træt under denne ustandselige Anspændelse. Det vilde være uklogt at fortsætte. —

Nu har jeg forladt hende over Hals og Hoved uden Forklaring. Men jeg har ingen større Skrupler; Magda tager sig ikke nær af min Forsvinden, dertil er hendes Følelsesliv for overfladisk, — dertil har vort Forhold haft altfor meget Præg af en ren sanselig Forbindelse.

Alligevel gjorde jeg dette pludselige Brud med en vis vammel Ulyst og i en Følelse af kold Uhygge. Det er, som man

ikke kan rette Ryggen, — ikke er aandelig ren efter en saadan Begivenhed. Kvinden er den svage Part. Selv om hun bevidst og ublufærdigt indlader sig paa at nyde og nydes, — og Gang paa Gang taler om, at hun ved, hvad hun gør og tager sine Forholdsregler derefter, — — hviler Ansvarret alligevel paa den, der griber om hendes Legeme, og hidser det til Svimmelhed.

Jeg kan ikke frigøre mig for denne Tanke. Den bliver ved at forfølge mig, — og det aner mig hele Tiden under min Kamp, at min Flugt er forgæves. Det nytter ikke at flygte fra Elskov eller Opgør paa denne Maade. Hvad der end sker, Magda vil komme ind i min Tilværelse igen, — en Dag vil hun staa i min Stue og gøre Fordring paa at blive kysset af min Mund og knuget af mine Arme, eller hun vil slaa mig, som man slaar en Forbryder.

Ustandselig maa jeg kæmpe med denne Smerte, først i de lange Timer i Toget, siden gennem Gadernes forvirrede Uro. Der bliver slet ingen Plads til Glæde over det snarlige Gensyn med min Dreng, uagtet jeg ikke har set ham i over en Maaned; saalæn-

ge er det siden, han sad paa mit Skød og legede mellem mine Knæ. — — —

Først da jeg lukker Entredøren op, og Drengen kommer springende imod mig, og støder Ordet »Far« ind i mit Øre med en Trompets Kraft, — glider Trykket bort fra min Pande og mine Øjne, — og alt flammer op i en vild, henrykt Jubel.

Nu længes jeg kun efter at blive ene med Drengen, — møder ikke min gamle Husbestyrerindes venlige Øjne, hører ikke de mange Spørgsmaal og forklarende Ord, glemmer ovenikøbet at trykke den fremstrakte Haand. For mig lever kun Drengen. Og jeg tager ham paa mine Arme, — bærer ham ind i Stuen, — og lukker Døren til, som var jeg bange for, at nogen vilde komme imellem os, og saaledes dræbe det Øjeblik, hvor Gensynet tænder en jublende, frisk Glæde i mit Sind.

Og nu bliver der Leg.

Jeg griber om hans smaa Hænder og giver mig til at løbe. Vi løber rundt om Bordet, Gang paa Gang, — ler og raaber i Munden paa hinanden, fløjter og brummer, — støder og puffer til alle Ting,

— — for saa pludselig begge to at ende i den store, bløde Lænestol ved Skrivebordet. Først falder jeg ned i Dybet, som man kaster en Pude i en Seng, — saa Drengen oven paa mig; vi ligger og roder nogle Øjeblikke som to legende Hundehvalpe, det knager og stønner i Stolens Gobelin; — — saa kravler Drengen frem, og sætter sig til Rette paa mit Knæ. — —

Der lægger sig Stilhed over os begge. Og nu begynder jeg at iagttage, — undersøge ham fra Top til Taa. Hvor stor Drengen er bleven i den Tid, jeg har været borte. Saa lange Krøller han har faaet, de hænger helt ned paa Skuldrene. Naar han ryster Hovedet, lyser tusind smaa Ildglimt i Haarets Hav. Blot hans Moder kunde se ham i dette Nu. Else talte altid om, at dersom hun fik en Dreng, skulde han have lyse, gule Krøller, der var saa lange, at de hang helt ned paa den blaa Krave. —

Jeg kommer igen til at tænke paa Else; jeg havde glemt hende i Glæden over at se min Dreng, han ligner hende nemlig ikke, Blikket, Bevægelserne, hele hans Maade at være paa er taget fra mig, saa jeg behøver

ikke ustandselig at føle, at Else er hos mig, naar Drengen sidder paa mit Knæ. —

Det er maaske en Lykke, at han ikke ligner hende. Hvem ved, om der ikke sammen med Ligheden vilde følge de sjælelige Anlæg. Stakkels Dreng, han vilde da faa meget at bære paa og uendelig meget at kæmpe med, for intet er saa bittert haabløst som Sindsygen. —

Den gamle Angst kommer igen.

»Se paa Far«, siger jeg pludselig i en bestemt Tone. Jeg har faaet en Indskydelse, — jeg vil se Drengens Øjne; maaske kan jeg læse noget i dem, i hvert Fald kan de sige mig, om han er nervøs eller ej. —

Drengen virrer med Hovedet, — og som han pludselig forstaar, at det er af en særlig Grund, Fader beder ham, — bliver han stædig, og sænker Øjenlaagene. Jeg maa bede ham igen i en endnu mere bestemt Tone; jeg kan ikke lade være; det er blevet mig en fiks Ide, at jeg skal læse noget i Drengens Blik. Det er, som jeg ikke tør slippe ham, før jeg har gjort det.

Jeg tager om det runde, gullokkede Barnehoved, og holder det fast foran mig, me-

dens jeg samtidig bøjer mig fremover. Nu har jeg Drengens Øjne lige ud for mine egne, men Laagene er endnu helt sænkede.

— »Se paa Far!« — —

Nu gør han det, tænker jeg. Men pludselig river Drengen sig løs, — i et Sæt er han nede paa Gulvet, og springer med fægtende Arme mod Døren. —

Sveden borer sig frem paa min Pande, en underlig, isnende Rædsel griber mig, — jeg glemmer at kalde ham tilbage, kan ikke sige et Ord, — og hører som i Søvn Smækket af Døren. — Er Drengen allerede underlig? Gaar der Tanker gennem hans Hjerne, som aldrig fødes hos andre Dreng? — Er mit Barn sygt?

Angsten hidser mere og mere, stærk, som den er blevet gennem sit lange Liv i det skjulte, — og den griber om Billede paa Billede fra det daglige Livs tusinde Hændelser. Drengen bliver levende i en ustandselig Række af Begivenheder, der alle sammenlignes, og stilles op ved Siden af det, andre Dreng i samme Alder kunde tænkes at ville gøre under tilsvarende Forhold.

Men hvem kan trænge til Bunds i dette?

Det er, som en Afgrund, hvis Dyb man aner er uendeligt. Aldrig kommer jeg til Klarhed. Kun Tiden vil skrive Sandheden op, — og Lidelsen vil fure min Pande. —

Jeg stryger mig over Haaret for at faa Herredømme over mine Nerver. Stuens Luft synes mig kold som Is; det grønne, høstfarvede Gobelin bliver blegt og falmet; — jeg kunde flygte fra dette Sted, som jeg ellers elsker, og har skabt frem gennem mange arbejdende Dages Omtanke. — —

Da aabnes Døren, og Drengen kommer løbende ind, efterfulgt af min gamle, trofaste Husbestyrerinde, — han stormer lige imod mig, i den løftede højre Haand holder han en gammel, forslaaet Hest af Træ, som han fik af mig, da han fyldte halvandet Aar, — Malingen er slidt af, Benene brækket, men den er hans dyrebareste Legetøj. — Han svinger Hesten foran min Næse, — sætter sine store, blanke, spillende Øjne lige mod mine, og raaber med jublende Stemme: —

»Hesten skal ogsaa se paa Far«! — — —

Jeg ler, — den gamle Kvinde ler.

Ak, — man gør sig Bekymringer om mange, altfor mange unødvendige Ting. — — —

Jeg har saa mange underlige Paafund og Indbildninger i denne Tid. De er ikke videre dybtgaaende, — og jeg tror ikke, de er Tegn paa en alvorlig Forrykkelse i det sjælelige, men de er i højeste Grad ubehagelige, og naar jeg ikke behersker dem, virker de ærgrende paa mine Venner, og gør mig latterlig.

Jeg er ogsaa bange for, at man skal kalde mig sindssyg, — at disse Smaating skal give Anledning dertil. Jeg ved, hvor let man kan faa denne Benævnelse kastet i Ansigtet, og hvor forfærdelig svært det er, at faa den afvasket, naar den een Gang er bleven spildt paa Sjælen.

Jeg hader Ordet *sindssyg*, og gaar langt uden om Mennesker, som jeg føler mistænker mig for at være det. Man behøver ikke at være aandelig utilregnelig, fordi man har underlige Tanker og Indskydelser, især ikke,

naar man selv er klar over, at Ens Tankeverden er sygelig farvet. — Derfor har jeg heller aldrig været bange og ængstelig for mit Sind, undtagen naar jeg ikke kunde forklare mig den Sjælebund, de Grundfølelser, hvoraf de sygelige Ideer groede frem, som Planter spirer op af Mulden.

Men at mine ejendommelige Paafund vokser ud af mit erotiske Liv, derom vil jeg aldrig være i Tvivl. Dertil er de for legemlige, — for sansende berørende i Former og Anlæg, — for hidsige i stadig Gentagelse. Det er sikkert ogsaa derfor, at jeg tager dem frem til Beskuelse og Værdsættelse med en næsten kvindelig Hengivelse og Varme. —

Hvad er naturligere, end at mange almenmenneskelige Fornemmelser i denne Tid, hvor Nerverne jages fra Yderlighed til Yderlighed og skælver i Utilfredsstillelse med følgende Synd, — hidses langt ud over Grænserne, og bliver til Tvang.

Jeg forstaar, det maa være saaledes, og forsøger ikke at optræde for afvisende og belærende. — Syge Tanker er som forvante, forkælede Børn. Stille, rolig Kælen er det, de bedst kan lide, og det nytter ikke at gaa for

voldsomt frem. Man skal være taalmodig, — aldrig hidsig; — bærer man sig saaledes ad, vil man lidt efter lidt faa Herredømme og Disciplin, og da kan man forsøge at lede bort fra de vanskelige Øjeblikke over i den normale Ro. —

Men det er en lang og trættende Kamp, og jeg vil saa nødig have Vidner. Det piner mig, at mine Venner skal faa Indblik i dette. Før lykkedes det mig altid at holde det latterlige skjult; Paafundene morede og trættede mig da paa samme Tid, men nu synes alt mig saa haabløst, — og jeg leder efter en Støtte, efter et Menneske, der kan lede mig.

Kunde Magda hjælpe? Kunde hun le mit aandelige Utøj ihjel med sin rislende, klukkende Latter? — Kunde hun skabe Ligevægt med sin bløde Mund og sit brændende Legeme? —

Jeg er bange for Svaret. — — —

Jeg føler mig saa usigelig ensom i denne Tid. — Der er saa mange, uendelig mange Øjeblikke, som jeg ikke kan fylde ud, — og de skræmmer mig med deres rugende, trætte Tomhed. Om Dagen kan det til Nød gaa; min lille Dreng kræver saa meget, han tvinger mig til at lege, — og da kan det hænde, at jeg rives med, — og glemmer. — Men om Aftenen, naar han er kommet i Seng, og jeg sidder alene i min Stue, — knuger Ensomheden mig; — saa føler jeg mig som et sygt, overflødigt Menneske, der ikke har Ret til at leve. —

Hvorfor arbejder jeg da ikke? — Kunde jeg ikke finde Fred i Arbejdet? Overvinder ikke Millioner af Mennesker deres Synd i Arbejdets Kamp?

Ja, hvorfor? — Derom bliver jeg ved at spørge mig selv, medens jeg slap synker

sammen og næsten ikke har Vilje til at flytte Øjnene fra det Sted, hvor de en Gang tilfældigt har søgt Hvile. —

Jeg kan ikke tage mig sammen, — og jeg bliver siddende saaledes, som et slapt, sammensunket Legeme, der lider, men ikke har Kraft til at skubbe Lidelsen fra sig. — —

Men efterhaanden bliver Tankerne trætte af at gentage den samme evige, haabløse Sløvhed, — og de gaar, uden mit Vidende, videre ad deres egne Veje. — De har altid et Maal. — Gud give, jeg forstod det. — — Og pludselig opdager jeg mig selv i Færd med at lægge Mærke til alle Lyde, der siver ind ude fra Gaden. —

Med stor Interesse gaar jeg til mit nye Arbejde, — og lidt efter lidt beruses Sindet; jeg skelner med en vis Vellyst de forskellige Lyde fra hinanden, — bestemmer dem, — og sætter dem i Rubrik. —

Den underlige, hule Brummen, der kommer nærmere og nærmere, bliver stærkere og stærkere, — og saa dør i et rallende, skurrende Suk, skyldes Sporvognen. — Jeg ser den for mig med sine mange Lys. Stor og mægtig, som et forhistorisk Dyr, med det lille

Hoved helt oppe i den sorte Luft, og de mange skinnende, stikkende Øjne saaet ud over den gigantiske Krop, — kommer den rullende hen ad Asfalten, knusende alt, som er i Vejen. — Men der er, Gud ske Lov, intet paa dens Vej. Menneskene har lænket den fast til de graa Staalskinner, — og selv sidder de inde i Uhyrets Krop, — og triumferer. Kæmpen maa slide. — Men den raser; den er fyldt med Had; jeg kan høre det paa dens Brummen, der lyder dobbelt hæs og ondskabsfuld, naar den tvinges til at standse for at faa Byrden forøget. —

Der kommer ogsaa Hesteklapren ind til mig i min Stilhed; og jeg kan høre, om det er en Arbejdsvogn eller en Vogn med store, bløde Sæder, paa hvilke Mennesker lader sig bringe videre til Lykke og Fornøjelse.

Men somme Tider er Støjen hurtig, en Kaskade af Smæld mod Asfalten, ustandselig afbrudt af en hæslig Tuden, der minder om et sultent Dyrs Skrig. — — Da ler jeg haanligt glad. Det er en Sygevogn, der kører forbi. — Nu er et Menneske i Nød, maaske i Livsfare. Jeg ser et Legeme vride sig paa brune Træbrædder, — og jeg føler, at det vrider

sig endnu mere, hver Gang Hjulene hopper over en Ujævnhed, eller Hestene mærker Bidslets Ryk. Og dette kan jeg høre; — jeg ved altsaa nøjagtigt, naar Smerten kommer. — Ak, for mig bliver dette næsten Glæde i samme Nu. Saa fortvivlet har Ensomheden været, — saa lykkelig og rolig føler Hjernen sig ved at slippe Tomheden. —

Hvor meningsløst dog Livet er. — — —

Et Øjeblik varmes jeg op af denne egne Slags Lykke, og hører ingen Ting; jeg synker hen i en underlig tung, drømmeløs Døs. Men straks efter vækkes jeg op af hurtige Trin paa Fortovet neden under mit Vindue. — Trinene kommer lige efter hinanden, som Sang til Akkompagnement, først haarde, faste Trin, der røber lange og energiske Skridt, saa smaa, fine, lette Slag mod Brostenene. Jeg forstaar straks, at det er to unge, — og at de gaar Arm i Arm.

Jeg retter mig op i Stolen. — Standsede ikke Skridtene uden for mit Vindue? Der er stille, ganske stille. — — Da hører jeg kærlige og lidenskabelige Ord; han taler, og hun svarer. — Uden for mit Vindue staar to Mennesker og er lykkelige. Ustandselig

gaar en Strøm af Fred og Taknemlighed, Haab og Attraa, Varme og Lyst fra den enes Hjerte gennem Luften til den andens. — —

Ak, min Gud. — Dette kunde jeg ogsaa eje. En Gang gik jeg saaledes med Else, — og vi glemte at gaa, standsede, som disse to unge, — og talte til hinanden, Haand i Haand, — og uden at slippe hinandens Øjne. Det var, naar Lykken blev saa voldsom, at den sprængte den daglige Ligevægt. —

Nu sidder jeg som en syg, ensom, træt Fugl i et Bur, — og kan ikke fange Lykken. Men uden for paa Gaden ler den imod mig. — Alle andre kan lægge sit Hoved mod et Bryst og føle Fred; — kun jeg skal være ensom. — Ingen venter paa mig. Ingen læn- ges efter mig. Ingen roser mig, naar jeg har brugt mine Evner eller været god imod nogen, der led ondt. Men der er heller ingen, der dadler mig, straffer mig, naar jeg misbruger det Bedste i min Sjæl. — Jeg faar Lov til at sidde alene, — og blive syg, bitter af Savn. Og jeg har dog en Gang kendt denne Lykke; — og ingen savner som den, der en Gang har ejet. —

Min Gud, vær barmhjertig, ingen føler

Kulden som jeg, ingen længes efter Lykke
som jeg. — Jeg kan ikke, hvor gerne jeg
vilde, leve paa noget, som er i Færd med at
dø. — Fordøm mig, om Du vil. —

Du har selv skabt mig saaledes. — — —

Det er en herlig, lys, klar Dag. Solen skinner i alle Ruder, det glitrer fra alle Flader og Buer, — og Varmen stryger som tung Aande hen over Jorden og stiger i slyngede Søjler op langs Træer og Huse.

Jeg er paa Vej mod Hospitalet. —

Hver eneste Dag, siden Else blev syg, har jeg vandret denne Vej. Aldrig har jeg svigtet. — Kun i den Tid, jeg laa ved Havet, maatte min gamle Husbystyrerinde gaa i mit Sted. — Det er ikke fordi, jeg faar Lov til at komme ind til Else, at jeg gaar derud, kun een Gang er Celledøren blevet smækket op for mig, og den Dags Gru glemmer jeg aldrig, — — men der lever en egen stille Hvile og blød Fred i den Tanke, at jeg er i Bygningen, under samme Tag som hun, og kunde komme ind, dersom der pludselig skulde ske en Forandring, — skulde komme et lyst Øjeblik. —

Derfor bliver jeg ved at vandre denne Vej, selv om Haabløsheden knuger mig ned, og sløver mig. — Og hvor mange Gange har jeg ikke slidt Fliserne her, set paa disse graa, furede Facader, stirret ind gennem alle disse Vinduer og Døre, — læst Skilte og Numre, — lagt Mærke til alle de tusinde Smaating, som man kun ser, naar man kommer igen, og atter kommer igen. —

Og jeg gaar altid ad de samme Gader og paa den samme Side; — jeg kender alt her paa denne Vej til Hospitalet, — kan alt, hvad Øjet møder, udenad, lige til de mindste Enkeltheder. Jeg ved, naar Slagteren faar Lam hjem; — jeg ser, naar Urtekræmmeren forhøjer Prisen paa en Vare, — og jeg følger Blomsterne, baade dem bag Vinduesrunderne og dem i de smaa Haver. I Dag sprang en rød Rose ud i Stuen i det store Hus paa Hjørnet, — og forleden blomstrede den sjældne Kaktus i Kælderen over for Indgangen til Frederiksberg Have.

Men min største Glæde er Børnene, — Ungerne, der sidder paa Trappetrinene med snavsede Fingre og løbende Næser, — og leger. Jeg kender en lille Pige i det Hus, og

en lille Dreng paa det Hjørne; de faar Chokolade af mig, — og hænder det en Dag, at de ikke sidder paa den vante Plads, bliver jeg trist, urolig. — Den lille er vel ikke syg? —

Saaledes vandrer jeg frem gennem Rækker af Huse, og gør hver Plet til min Ejendom. Det er Lidelsen, der har givet mig denne Evne til at iagttage, og til at søge mod Barneøjne. Da jeg gik her de første Gange, flakkede mine Øjne i usigelig Rædsel fra Sted til Sted, jeg maatte tænke paa det, jeg saa, for min Tanke forblødte sig i Kamp med det, den ejede. — Og nu, hvor jeg har gaaet her gennem de mange Maaneder, — er jeg kommet til at elske alt, jeg ser, — selv de døde, i Virkeligheden for mig ligegyldige Ting.

De kender ogsaa min Kval; de har mødt mine Øjne, der var fulde af Taarer; de er blevet noget af mig selv, og da kan de ikke længere haane og spotte. Derfor er Vejen heller ikke saa tung længere, — og jeg kommer aldrig til at hade den. Jeg er ikke alene. —

Men Hospitalet hader jeg. — Naar jeg kommer ind paa Hospitalets Grund, er jeg

fredløs. Aldrig bliver det min fortrolige. Dets Mure isner mod mig i Dag, som de gjorde den første Gang, jeg kom kørende med Else, og hun sad og stivnede paa mit Skød. — Det behandler mig som en fremmed; — Murene ser koldt og bittert paa min Sorg, Blomsternes hidsende Farver haaner min Lidelse. — Hvorfor, forstaar jeg ikke. Min Forstand siger mig, at disse Fornemmelser er meningsløse og uretfærdige. Men saaledes føler jeg, — og det kan aldrig blive anderledes. — — — —

Jeg aabner den store Gitterlaage med Besøgsplakaten som et ondt, hæsligt Øje midt paa de sorte Jernstænger, — og gaar ind. Laagen slaar igen bag mig med et uhyggeligt, koldt Smæld. Det synes mig altid, som et Væsen bliver dræbt under denne Lyd, — og jeg hader den, men kan alligevel aldrig lade være at lytte. —

Men hurtige Skridt fortsætter jeg ned ad Midtergangen mod den urolige Afdeling. En Herre kommer imod mig.

Jeg kender straks Professoren paa den store Bulehat og de brede, roende Bevægelser. Jeg har ikke i mange Maaneder talt med ham. Han plejer kun at være paa Hospitalet om Morgen, og paa den Tid kommer jeg der aldrig. Jeg bryder mig heller ikke om at høre denne Mands Udtalelser om Else og hendes Sygdom. Der skal ikke tales om Else, — hun skal have Fred for videnskabelige, optrevlende Tanker, og især, naar de farves af denne Mands overlegne, skarpt-slebne Kynisme.

Saaledes tror jeg i hvert Fald selv, at jeg føler, naar jeg undgaar ham. — Men maaske er jeg i Virkeligheden ængstelig for at høre Sandheden, — for at se denne forfærdelige Kval i al sin blødende Nøgenhed. Vilde jeg ellers have denne stærke Tillid til ham? — vilde jeg saa stille og stumt finde mig i, at han nægter mig at besøge Else? For mange Maaneder siden blev det forbudt, og siden har jeg aldrig spurgt eller forsøgt paa at faa Forholdet forandret. De Øjeblikke, jeg har staaet hos hende, har revet min Sjæl til Blods, har isnet med en sugende Rædsel. Jeg glemmer det aldrig.

Men er jeg feig? — Burde jeg ikke først og fremmest tænke paa hende? Kan jeg forsvare, at jeg ikke tvinger mig derind, hvor jeg har Ret til at være? — —

Professoren griber min Haand, — møder mine Øjne, — og siger nogle almindelige Ord; jeg har allerede flyttet Foden for at gaa videre, — da fanger han pludseligt mit Blik, og jeg ser noget flamme op i hans Øjne: »— Hvis De har Lyst, kan De godt i Dag besøge Deres Hustru. — Hun er blevet noget roligere, — har faaet Seng.« — —

Professoren gaar. — Men jeg bliver forvirret staaende tilbage. Glæden, der tændtes i Øjeblikket, er forlængst ebbet ud i mit Sind, — og en underlig, tung Sløvhed lægger sig over mine Træk. — Vel har Else faaet Seng, men i Virkeligheden betyder det ikke det Fremskridt, jeg straks troede, da vilde Professorens Ord og Tonefald have dirret i den Jubel og Stolthed, Lægernes Stemme faar, naar de forkynnder en Sejr. — Heller ikke betyder Besøget noget. — Hvor godt forstaar jeg ikke, at Professorens Ord er Udslag af Trang til at gøre et Eksperiment; ingen Bedring er Skyld i denne Tilladelse;

Lægen, Videnskabsmanden vil kun se, hvorledes den syge reagerer over for ydre Paa-virkning. —

Og dette skal jeg være med til, som elsker Else, — og har hele min Sjæl bag den Celledør, hvor hun skriger.

Jeg kan ikke gaa denne Gang med Glæde. Jeg skælver over hele Kroppen. Men Skridt lægger sig til Skridt, over Grus og over Træ, — og lidt efter lukker en Sygeplejerske mig ind i den store Gang. — Et Nøgleknippe rasler, en Laas drejes hvinende omkring, — Døren skubbes op, — — og jeg staar ved Elses Seng. —

Hvor hendes Ansigt har forandret sig; tynd og indfalden ligger hun paa Pudsen, Øjnene er unaturlig store, — omkring Næsen har hun viklet Haar, saa den ligner en stor, hæslig Vorte, — og over Tæppet ligger Armene som to tynde, blege Stængler. —

Jeg kan ikke holde Taarerne tilbage. Alt, som har Værd i mig, — alt, som hun har gjort levende gennem en trofast Tilbedelse, groer frem, — og gør mig blød og god som et lille Barn. Jeg sætter mig paa Sengen, vikler forsigtig Haaret bort fra hendes Næse,

— kysser den røde Stribe, det efterlader, bliver ved at kysse dette røde Ar, som ikke vil gaa bort trods Kærtegn og Omhu. — — Saa lægger jeg de hvide Roser, jeg har med, i hendes Arme, — og hvisker blide og stille Ord, der stryger over hende, som Duften fra den ene Blomst aandes hen over den anden. — —

Om hun kender mig? Jeg føler, hun gør det. Alle hendes Træk lever op i Glæde, og Øjnene lyser af vidunderlig Lykke. Som min lille Dreng kender sin Fader og dog ikke kender ham, saaledes er jeg hos Else i disse levende Sekunder, — og saaledes trykker hun min Haand mod sin, — og ser paa mig, som for at læse i mine Øjne, hvordan hun selv skal være. — Smiler jeg, — smiler hun; bliver jeg alvorlig, — rynker hun straks Panden. Og hun gentager alle Ord, jeg siger, men paa en egen vidunderlig, barnlig Maade og med det bløde, syngende Tonefald, som jeg elsker, og med hvilket hun har hvi-sket mig tusinde, dejlige Ord. — —

Jeg bliver siddende paa Sengekanten. Sygeplejersken er forlængst gaaet til sit Arbejde, vi er alene. —

Jeg knæler ned, — og begraver mit Hoved i hendes Hænder; hun stryger mig over mit Haar; — en underlig blid Fred lægger sig over mine Sanser. Det er, som Else nu stryger bort alt det onde og hæslige, som er groet frem i mit Sind i de sidste Maaneder, — som disse Hænder, der drømmer med hvert Drag, bærer mig over mine Synders stinkende Affaldsdyngte ind i en Have med Blomster, hvis Ynde jeg aldrig har anet var til. —

En stille Taknemlighed fylder mig. — — Mit Hjerte takker, fordi det faar Lov til at sidde hos Else med denne blomsterfine Særthed over alle Ord og alle Bevægelser, — fordi hun ikke mere skriger bag Celledøren, men ligger rolig og blid som en lille fire Aars Pige med halvlukkede Laag over drømmende Øjne og gentager alle Ord, jeg siger. —

Var Else ikke altid som en lille Pige? Det synes mig i dette Nu, som hun alle Dage gik omkring mild, bleg og drømmefin, og lyttede ud i Stilheden, som om hun talte med hvide Engle og blomstersarte Alfer. — —

Taarerne løber stille, een efter een, ned ad mine Kinder. Der er en underlig, sælsom, overnaturlig Fred over dette. Det er, som vi begge ikke længere lever, men sagte og blødt som Blomsterfnug svæver over i det lydløse og uendelige. — — — — —

Da mærker jeg pludselig hendes Hænder om min Hals, et vildt, villende Tag. — I et Nu er Tæppet kastet paa Gulvet, — med en dyrisk Voldsomhed slynger hun Armene om mig, river mig til sig, — og holder mig fast.

Jeg maa kæmpe med Else, — med hendes brændende, nøgne Legeme. Jeg maa værges mig mod hende, der ejer mit Blod, og om hvem jeg ved, at hun aldrig har gjort en ukysk Handling, men bevaret sin Blufærdighed ren og hellig gennem alle Elskovens Nætter. — — Og Ophidselsen giver hende overnaturlige Kræfter; jeg kan ikke komme fri. Jeg beder bønligt, — hvisker varme, beroligende Ord, medens jeg forsøger at komme ud af hendes Arme. — Men hendes Hænders Tag bliver fastere og fastere, vil-

dere og vildere; Lemmerne filtrer sig ind i mine. —

— »Else«, stønner jeg fortvivlet, — »jeg vil ikke, jeg kan ikke, — jeg har ikke Lov!« —

Hun sanser intet. —

Og saa har jeg ikke noget Valg længere; jeg maa gøre det bitreste, der kunde ske; — og jeg løfter Hovedet, — — raaber med Opbydelse af alle mine Kræfter:

— »Hjælp, — Søster, — — hjælp!« — —
— — — — —

Hvorfor gjorde jeg ikke Else lykkelig?
Hvorfor nægtede jeg hende det eneste, hun
endnu kan nyde, — maaske hendes sidste,
store, hellige Øjeblik?

Jeg ved, der er Grunde nok, juridiske og
moralske, som jeg kan dække mig under.
Men ingen af disse giver Sjælen Fred og
Hjertet Stilhed. Jeg kender mine Sanser,
jeg mere end aner, hvor de længes mod et
nøgent, brændende Kvindelegeme. — Hvor-
ledes er det da muligt, at jeg kunde beherske
mig under Elses Hænder, med hendes
Hud mod min? Havde jeg elsket hende,
kunde ingen Magt i Verden, intet Ansvar,
ingen Pligter, have holdt mig tilbage. Man
mister Herredømmet over Hjerne og Lege-
me, naar den, man længes efter, slaar Ar-
mene om Ens Nakke og trækker En mod sin
brændende, villende Favn. —

Men jeg var kold. —

Var det, fordi Ansigtet var hærget, Munden blodløs, — fordi Legemet var brunt og rynket, — slappet og kraftesløst? — — —
Er jeg saa ond, saa dyrisk? Er min Sjæl saa troløs?

Jeg tvinges til at se til Bunds i mit Sind, og jeg forstaar, at jeg ikke elsker Else længere. Det maa være saaledes, at Kærligheden, den hidsende Elskov, er dræbt. Det, der skete i Cellen i Gaar, har med Blod skrevet Gravskrift over Else og mig. —

Men mine Sanser er lige levende. Min Trang til Elskov varmere og blodrigere end nogensinde før, — og jeg vil forsøge at give Nerverne Fred. — Denne Tomhed og Skamfuldhed skal dø, — dø en hurtig Død; det er for tidligt at gemme sig bort, — endnu vil jeg prøve, om det ikke kan lykkes at gøre Dagene glade og Nætterne vellystfyldte. —

Jeg har Ret til at fylde mit Liv, — og jeg tror, jeg kender den Kvinde, som kan hjælpe mig. — — —

Magda og jeg er gaaet ind i Tivoli, — gaar Arm i Arm ned ad Hovedgangen. — Det er fjerde Aften, vi gaar her, siden vi traf hinanden for otte Dage siden.

Det er sent. — Klokken er lidt over ti. — De tusind kulørte Lamper er tændt, og den dybe, azurblaa Himmel bliver endnu mere dyb og blaa mod de hidsende Blus, — og Træernes Blade bliver i Skyggen rundt omkring saa underlig askegraa og døde, for andre Steder at skinne med lysende, skælvende, blodiggrønne Farver. —

Ustandselig stryger Menneskene forbi os. Og Øjnene hidses af de store Hatte, de æggende Farver. — Ligevægten forstyrres af nøgne Halse og silketynde, stramtsiddende Skørter. Men Parfumernes bløde Aande, — de kælne, smægtende Ord, — og Tonerne fra Havens Orkestre, der ligesom mødes

over vort Hoved i et usigeligt Kys, — vugger Nerverne tilbage i en egen blød, dugget Sanselighed. —

Jeg føler saa underlig stærkt, midt imellem denne Strøm af Mennesker, der ustandselig strejfer min Side, — at Magda er hos mig, at denne Kvinde er min, — at det er mig, der ejer hendes Sanser; — og vænnet, som jeg er til at sige alt til hende, hvisker jeg: — »Magda, jeg føler dit Lege-me. Det er, som din Hud brænder mod min.« —

— »Det er Lykke,« hvisker hun tilbage, og læner sig tungere mod min Arm; — og vi presser os videre gennem Menneskemassen, der ustandselig bølger frem og tilbage. Det er, som alle disse Mennesker holdes fanget paa dette Sted af Kuplernes og Minareternes tusinde Ildøjne, der hænger højt i den blaa-sortede Luft, som skinnende Diademer paa dunkelblødt Fløjl. — —

En Dame, jeg kender, gaar forbi. — Jeg hilser paa hende. — Magda trækker mig i Armen: »— Hvem var det, du hilste paa?« —

— »En Kvinde, jeg har været sammen

med for nogen Tid siden,« svarer jeg stille, — og smiler. —

— »Har du kysset hende, — har du staaet i Forhold til hende?« fortsætter hun skaanselsløst. — Jeg kan ikke føle paa Tonefaldet, hvor hun vil hen, om der ligger noget dybere bag Spørgsmaalet, men jeg svarer ærligt og hurtigt med et Nik. —

Magda bliver stille, — jeg synes saa underlig stille. Det er, som der er kommet noget koldt og tungt imellem os, — og jeg trækker hende ud af Menneskemængden og drejer ned mod den lille Sø. Der er saa roligt og fredeligt langs dens Bredder, og Natsværmerne svirrer i Flokke tunge og lodne over Lygterne ved det sorte Vand.

Jeg er blevet urolig, — uagtet jeg føler, at det er ganske uden Grund, — og maa hen, hvor der er Stilhed. —

Hvor bange er jeg ikke i dette Nu for at miste Magda. Mit Hjertes Saar har hun forbundet, — gaar hun, vil det springe op igen, — og Blodet vil løbe, til jeg dør.

Siden jeg traf hende i København, har hun for hver Dag taget mere og mere af min Sjæl i Besiddelse, og lidt efter lidt luget bort de

sygelige og giftige Vækster. — Maaske ved hun det ikke selv, — og tror, at jeg kun vil eje hendes Legeme. Engang var det jo saaledes. Men nu er mine Følelser, som var det Else, der gik her ved min Side og holdt min Arm:

— »Magda« — siger jeg, og forsøger at møde hendes Øjne i Mørket, — »jeg er lykkelig hos dig. Du har taget mig, som jeg var; — ingenting forlangt, kun selv altid været glad og god. — Jeg har saa mange Særheder, — ser saa tungt paa meget, — og kan ikke fortælle dig morsomme Historier og sætte Munterheden i Gang. — — Du kunde faa mange andre, som vilde kunne skænke dig mere Livsglæde, — mere Sang og Latter. Men Tak, fordi du vil nøjes med mig, og vil forstaa mit Hjerte. Kan du finde dig i at være hos mig triste, underlige Særling, — kan du bære over med mit stædige og menneskefjendske Væsen, — vil Gud velsigne og belønne dig for det.

Og, Magda, — kan jeg ikke give dig et Hjem, og maa du end dele mig med hende, som jeg aldrig taler om, fordi der skal være Stilhed over hendes Lidele, — og med min

lille, lyslokkede Dreng, — kan jeg alligevel give dig Lykke. — Jeg ved, du har følt Glæde ved at være hos mig.« — — —

Jeg bøjer mig over hende, — og venter hendes Mund mod min som en stille og dog jublende Bekræftelse. — Et Øjeblik staar hun ubevægelig og ser ned mod Jorden. — — Saa puffer hun pludselig til mig af al Kraft, — sætter Haanden i Siden, — og ler, ler, som kun Magda kan le:

— »Du er et underligt Menneske! — Hvorfor altid tage saa højtideligt paa Livet. — Det gaar nok alligevel.« — —

Saa først svimler alt i et Kys.

Mine Venner kan ikke kende mig igen, og driller mig med et Utal af Antydninger. Jeg, som altid før gik med en gammel, graagrøn Ulster og en stor, udkrammet Bulehat, — klæder mig nu i lyst, cremegult Sommertøj, bruger Straahat og Handsker.—

Dette er Magdas Værk. Hun vil have mig saaledes, — og jeg tør ikke andet end at give efter. — Magda har sine Ideer, som jeg har mine, men hun fører altid sin Vilje igennem.

Jeg troede, at jeg skulde lære hende saa meget, hver Dag vise hende ny Skønheder, aabenbare Ting, hun før havde overset. Mine vibrerende Nerver og mine Øjne, som har vænnet sig til at iagttage, skulde forstærke og vejlede alle Indtryk og alle Begivenheder.

Men det er blevet ganske anderledes. Jeg

lærer af hende. Paa en forbløffende Maade og med en overraskende Sikkerhed rammer hun Sandheden i alt, baade angaaende Kunst og Mennesker. — Jeg faar Respekt for hende. — Hvor alle dybsindige Betragtninger og psykologiske Spidsfindigheder løber ud i Intet, eller gaar ved Siden af, — kan hun med et Par Ord, en hurtig, kort Sætning, — kaste et skinnende Lys ud over Forholdet, saa alle Enkeltheder staar klart. Hun har det sunde, naturlige Livsinstinkt, som løber alle kunstigt opsatte Brikker over Ende; — og jeg lærer mere af hende end af alle mine Venner tilsammen. —

Jeg føler ogsaa, at Magda vil mig det godt i mere end een Betydning. Hun vil have alt at vide, — taaler ikke, at jeg gaar og kæmper med noget alene. — Kommer jeg til hende med rynket Pande og trætte Øjne, aner hun, at noget piner mig, ærgrer mig, eller paa anden Maade hæmmer min Tankeverden, — vil hun straks vide, hvad det er. — Jeg bliver tvungen til at skrifte for hende; hun lader mig ikke slippe, før det er gjort. —

»I den Retning er jeg som et lille Barn,«

siger hun. »Jeg kan ikke taale at have Modgang, at gaa og døje ondt. Det knuger Handlekraften, kuer Viljen, — og giver Plads for en ækel, dum Slaphed. Det er heller ikke nødvendigt at kæle for Modgangen. Vil man være glad, bliver man glad.«

Hvor hun har Ret! Havde jeg blot altid selv forstaaet dette, hvor megen Lidelse havde jeg saa ikke undgaaet. — Om ikke bevidst, har jeg dog altid udbevidst troet, at Lykken bestod i at gaa helt til Bunds, — og at man havde den Pligt, at tømme Lidelsen til sidste Draabe. — —

Magda gør ogsaa paa andre Maader alt for at komme ind i min Tankeverden og blive dens Hersker. Hun spørger hver Dag til Else, og taler meget om min Dreng, — fører ham med ind i alle vore Samtaler, — og hun vil absolut, jeg skal tage hende med hjem til ham. — Hun vil lege med Drengen, — køber Tinsoldater til ham, uagtet jeg har forbudt det, — og spørger Gang paa Gang, om hun ikke maa faa Lov til at gaa med ham i Zoologisk Have. — Hendes Omhu er rørende. Og jeg kan ikke nægte, at jeg paa en Maade synes

om den og bliver glad. Men alligevel er der noget, som saares, — noget, som stivner under disse Kærtegn.

»Magda, det er smukt af dig,« — siger jeg, — »men hold Else og Drengen uden for vort Forhold; mine Følelser for dem, maa du gaa langt bort fra, — langt uden om.« —

Saa tier hun og rødmer, men den næste Dag spørger hun igen, trænger ind paa mig paa sin underlige, brændende Maade. Især vil hun have Lov til at være hos mig i mit Hjem. Dette kommer hun atter og atter tilbage til:

— »Du har det vist koldt og trist i din Stue? Er der nogen, der sætter Blomster i dine Glas og ordner paa dit Skrivebord? Hvem sørger for dit Linned og dit Tøj? Du kan ikke undvære alt dette. Du trænger til en kærlig Haand omkring dig, — en Haand, der kan pusle og glatte over alle dine Særheder og mærkelige Luner.« —

Saaledes siger hun, og det nytter ikke, at jeg fortæller hende, at min gamle Husbestyrerinde i alle Retninger har Omsorg for mig, og ikke alene passer min Dreng og mit Hjem, som var det hendes eget, — men og-

saa med den venligste Omhu sørger for mig.
— Magda vil gøre sig uundværlig, der ogsaa.

Og hvor nødig jeg end vil, bliver jeg sikkert en Dag tvunget til at forklare hende Grunden til mit stadige Nej, — fortælle hende om min Angst for at se hende paa det Sted, hvor hver eneste Ting, lige til de mindste og ubetydeligste, — minder mig om Else, — og endnu bærer Mærker efter hendes smaa, bløde Hænder, der saa mange Gange har støvet dem af og stillet dem paa Plads med kærtegnende Glæde. —

Jeg gruer for dette Øjeblik, — og jeg tier, som var jeg bange for mere, — langt mere, end Magdas Latter. —

Er dette Svaghed? — Er det Falskhed? — Jeg holder meget af Magda, men jeg kan aldrig rive ud af mit Hjerte den Lykke, Else har givet min Sjæl. — Og er der noget Menneske i Verden, som ikke kan forstaa mine Følelser, — og tilgive dem i dette Nu? —

Magda, vær ikke urimelig! — Lad mig faa Lov til at være stædig paa dette ene Punkt. — — —

Magda har igen sejret. —

Hun har i Dag været i mit Hjem, siddet i den store, bløde Lænestol i Hjørnet af Stuen, hvor Else altid sank ned, naar Husets Gerning havde gjort hende træt; — — hun har haft Drengen paa sit Skød, strøget Haanden gennem hans lyse Krøller, kysset dem, — og ladet det runde Barnehoved blive borte mellem sine Knæ. —

Magda har i Dag taget noget nyt i Besiddelse, og kender jeg hende til Bunds, giver hun ikke Slip paa det erobrede igen. Alligevel er jeg ikke vred og bitter. Naar det er sket, er det vel, fordi det engang *maatte* ske. Det nytter ikke at kæmpe imod; Livet skal leves, — og det skal leves saa fornuftigt som muligt.

Jeg ved godt, at det for blot en Maaned siden, vilde have isnet gennem mig af Uhyg-

ge, dersom nogen havde forudsagt dette. Det vilde have virket som en Haan, en Ondskab, — og jeg havde ikke taalt den, men bidt fra mig som et saaret Dyr og skreget af Smerte og Trods. Men saaledes formes Ens Følelser lidt efter lidt, uden at man selv er Herre derover. Maaske er ogsaa denne stadige Dvælen ved noget dødt, som ikke kan blive levende igen, — sygelig og menneskefjendsk i sin stædige Afsondrethed.

Engang troede jeg, at denne lidende Trofasthed var et Ideal, — og bad om aldrig at miste den; jeg knugede Hænderne i et brændende Ønske om at faa Lov til altid at længes efter Else, — og jeg levede, med en sugende Angst for at glemme noget, ustandselig igennem hver eneste Dag, hvert eneste Minut, Else og jeg har ejet sammen gennem de mange lykkelige Dage.

Det var den Gang, mine Kinder var blege, — Øjnene uden Glans, — og Hænderne rystede og skælvede som paa en Dranker. Nu ser jeg rask ud. Jeg har Herredømme over mine Lemmer og mine Tanker, — jeg kan gennemtænke en Sag, tage en Beslutning, — udrette et Arbejde, hver Dag bliver

min Manuskript-Mappe tykkere og tykkere. — Der er ikke længere Mulighed for Tvivl; dette Forhold til Magda skaber Sundhed og Ligevægt i min Sjæl, — og gør mig til et Menneske, der har Værd for Samfundet. —

Alligevel er jeg ængstelig, og kan ikke nyde Klarhedens Glæde. — Og er det end ikke længere Forholdet til mig selv og mine egne Følelser, der piner mig, — er Angsten lige uhyggelig og smertende.

Jeg er bange for min Husbestyrerinde. — Jeg ved ikke, hvorledes hun vil stille sig til Magda og vort Forhold; — og det er denne Usikkerhed i mit eget Hjem, som gør mig saa underlig fredløs. —

Vil denne gamle, hæderlige Kvinde, som i mange Aar trofast har tjent min Fader, og nu ofrer alt for mig og min Dreng, — denne Kvinde, som mere end nogen anden har taget Del i min Lidelse og betragter mig som en Søn, — vil hun billige dette, forstaa dette, og mene, at jeg handler rigtigt og forsvarligt? Eller vil hun være ond mod Magda, — ond mod mig, — — føle dette som en Krænkelser af noget helligt og dyrebart, hun er sat til at vogte, og saaledes betragte mig, — Drengens

Fader, som en Fjende, det gælder om at værge Barnet imod. — —

Jeg turde ikke møde hendes Øjne, da Magda før gik forbi hende i Gangen, efter at have taget mit Hjem i Besiddelse; — og jeg skjalv i Angst, da Magda vendte sig, greb den gamles Haand, — og kastede det ene kærlige og venlige Ord ud imod hende efter det andet. — Den gamle smilede tilbage. — Men var det ikke et falsk Smil? Og mon Magdas Opførsel ikke gjorde det skete endnu værre? Havde det ikke været bedre, om hun havde fjernet sig stille med et Nik? Hvor svage maa ikke de personlige Indtryk være under saadanne Forhold mod de stærke Følelser, Hjertet har rustet sig med i Forvejen gennem de mange Maanedere. —

Jeg frygter Dommen. Det var, som alt i dette Øjeblik var afhængig af denne gamle Kvindes Følelser. — Og siden har jeg undgaaet hende, — listet ulykkelig og forpint omkring i mine Stuer. Jeg har ikke Ro; det er, som Grunden vakler under mine Fødder, — og jeg skal styrte i en Afgrund. Før har jeg slet ikke skænket denne Side

af Sagen en Tanke, men nu forstaar jeg, at dette sikkert ubevidst har været den virkelige og dybere Grund til min Angst for at faa Magda ind i mit Hjem. Min Dreng elsker denne gamle Kvinde, forlader hun mig, vil det være stor Synd; jeg kan heller ikke være det for Drengen, som hun, der er Kvinde og Moder. — —

Da knirker Døren. — Jeg farer nervøs sammen. —

Den gamle kommer ind, — kommer med sindige og vraltende Skridt, som hun plejer; — over hendes Ansigt lyser et blidt og opmuntrende Smil. Al min Angst er borte i samme Nu, — og jeg sætter mine Øjne venligt spørgende mod hendes ældede, rynkede Træk. Hun gaar langsomt over Gulvet hen mod Stolen, hvor jeg sidder, — stiller sig op foran mig, folder Hænderne over Måven, — og begynder saa uden Opfordring paa sin slæbende, stammende Maade at tale om Magda. —

Hun taler saa smukt og forstaaende: — »Forfatteren kan ikke leve alene, kan ikke taale Ensomheden; han er ung og trænger til en Kvindes Omhu og Kærtagn. — Denne

fremmede Frøken vil kunne hjælpe Forfatteren over denne vanskelige Tid, — adspredde Tankerne og skabe Ligevægt i Sindet. — — De gør godt mod Dem selv med dette. — —

Længere kommer hun ikke. Jeg kan ikke beherske min Glæde og Taknemlighed. — I et Spring er jeg oppe, griber hende om Livet, — og snurrer hende rundt paa Gulvet. —

Saa standser jeg pludselig som bange for at have været for voldsom, — sætter hende forsigtigt i Stolen, — stryger hende over Haaret, — kysser hende paa Panden, — og glatter Kjolen, som er blevet krøllet under de voldsomme Bevægelser. — — Jeg er lykkelig, som et Føl, der springer mod Moderen. —

»Tak, — du gamle, trofaste Hjerte.« —

— — — — —

Jeg har oplevet noget, som bedrøver mig og gør mig ængstelig. Det skete i Gaar Aftes, — men endnu i Dag piner og jager det gennem Nerverne. — Magda og jeg havde været i Tivoli; hun elsker dette Sted med de mange Lys og de mange Mennesker, — den hidsende Uro og Forvirring sætter hende i Stemning, siger hun, og ægger Blodet. Jeg vilde helst være hjemme i min Stue, have hende alene, — sidde med hendes Hoved mellem mine Hænder, og hviske kælnende Ord. Men det nytter ikke at forandre Magda; desuden er det jo mine Sanser, som senere kommer til at nyde Ophidselsens Glæde. — —

Det er sent. — Vi skynder os hjem gennem den lange, selv paa denne Tid menneskefyldte, Vesterbrogade. Det er mig, der er Skyld i de mange hurtige Skridt; — jo før

vi kommer hjem, jo længere kan jeg have Magda alene; — og jeg søger hele Tiden at trække hende bort fra de mange oplyste Vinduer, der frister med skrigende Farver og vuggende Linjer. — —

Da skingrer pludselig et hvinende, rallende Hundeskrig gennem Gadens Larm. — Jeg forstaar i samme Øjeblik, at en Hund er blevet kørt over, og idet jeg løfter Hovedet i den Retning, hvorfra Lyden kommer, — ser jeg en Sporvogn standse, og Folk løbe til fra alle Kanter; — og i det samme mærker jeg Magdas Arm trække i min, og hendes Fødder tage hurtige, nervøse Skridt. —

Uvilkaarlig følger jeg med. — Men Uviljen er allerede i Færd med at bryde frem; det er, som min Arm med Magt vil holde hende tilbage, — og da vi naar Menneskemassen, der nu er blevet saa tæt, at man intet kan se, — siger jeg stille, idet jeg trækker hende mod mig: — »Kom, Magda, — lad os gaa. Hvorfor skal vi se dette uhyggelige?» — —

Hun svarer ikke, men slipper min Arm, og presser sig frem gennem Menneskemuren.

Forstenet bliver jeg staaende tilbage, — og ser hende forsvinde. Jeg tænker slet ikke paa at følge hende, er egentlig slet ikke klar over, hvad jeg selv gør, — føler kun en sviende, ætsende Smerte bore sig frem. —

Og denne dumpe Uhygge bundfælder sig i mit Sind. Jeg staar over for noget, jeg ikke forstaar, — og det gør ondt, bittert ondt. Det er ikke, fordi, jeg har særlig Medlidenhed med Hunden, jeg skænker den ikke en Følelse. Men dette Træk har jeg aldrig set hos Magda før; det passer ikke med alle de andre Følelser, hun har beruset mig med. Ovenikøbet har jeg før set hende lege med Hunde paa den kærligste og mest lidenskabelige Maade. — Staar jeg her igen over for det meningsløse, — det perverse i Kvindens Sjæleliv? Jeg ved det ikke, men jeg bliver mere og mere forvirret og forpint, — og kan ikke finde Rede i mine Indtryk. —

Folk puffer og støder til mig; jeg bliver revet i Armen, traadt paa Tærne, — og skubbet til Side, som var jeg en død Genstand, man ærgrer sig over staar i Vejen;

men jeg ænser det ikke, bliver staaende ubevægelig, — og venter.

Det synes mig en Evighed, før Magda kommer tilbage; — og da hun endelig kommer, og vi følges ad mod mit Hjem, — er det, som den gamle Varme og Fortrolighed mellem os ikke vil komme tilbage. Hvor langt ligger ikke Skildringen af det lemlestede Lig fra mine Tanker. — Men Magda fortsætter skaanselsløst; — og det hjælper ikke, at en dirrende Medlidenhed engang imellem springer frem som Gnister. — Stemningen er død. — —

Ak, hvornaar vil hun holde op, — og forstaa? — Hvornaar vil hun jage denne stikende, smertende Uhygge bort, — og give mig den glade, jublende Lykke tilbage, jeg saa tit har følt i hendes Nærhed? — — —

Magda er en underlig Kvinde. Hun har Evne til straks at faa mig til at glemme; enhver Misstemning er dræbt, og jeg lægger Skylden paa mine egne Nerver. — Vi har haft pragtfulde Dage og Nætter siden den Aften, hendes Opførsel skabte Lidelse, — og hun har fyldt hvert eneste Minut ud med sin sprudlende Livsglæde og sin underlige, hoppende Logik. —

I Dag, — det er Søndag, — har vi været ude paa Landet; vi har danset som to Børn gennem Græs og over gule Stubbe, — plukket Blomster, og leet, saa Fuglene blev bange. — Vi havde selv Mad med, spiste paa en Grøftekant med Kløver foran os og vild, mørkegrøn Kørvel med store, hvide Skærme viftende under Næsen, — og over vore Hoveder en klar, gennemsigtig, hvidkold Luft fyldt med Duf-

ten af modne Æbler og rødmende Rønnebær. — Hvor var jeg lykkelig. Jeg har altid følt en Længsel efter at vise Magda de tusind skjulte Vidundere under Blade, og mellem Straa og Blomster. I Dag var hun i Stemning, — i Dag var Naturen i Stemning; hidsig paa Livet, som i Forudfølelse af det, der snart vilde ske. — Og jeg tog blødt om hvide og røde Bægere, rystede de smaa Dyr ud i hendes samlede Hænder; jeg drejede store, graagrønne Blade omkring, og viste hende de hvide Silkespind og de brune Pupper.

»Alle Vegne er der Liv, Magda; — paa det mindste Straa, det mindste Blad bliver der født, elsket, lidt og tilsidst kæmpet med Døden. — Er det ikke vidunderligt? Jeg lever med det altsammen, bliver glad for en Kvist med smaa, lysegrønne Blade og trist, naar jeg ser en brun, trøsket Gren, enten den er knækket af Stormen eller udsultet af Svampe. Kun da jeg selv led ondt, blev jeg ond mod de smaa, værgeløse Dyr og Planter; — jeg vilde hævne mig paa Naturen, jeg var bitter og ondskabsfuld. — Nu føler jeg igen sundt og levende. Vi er alle eet, — alle fælles om Glæden og Smerten. —

Og jeg vil le mod Solen og Blomsterne, — og kysse de parrende Sommerfugle; — — jeg vil græde for de visnende Planter og de smaa, ihjelhakkede Fugleunger. — — Jeg elsker hele den levende Natur, Magda, lige fra de store, glubske Rovdyr med Tænder som Staal, og Muskler i tommetykke Bundter, — til de mindste, usleste Kryb med smaa bitte næsten usynlige Ben og hvide, perleskinnende Vinger. Jeg kan føle mig varm om Hjertet, naar en Edderkop løber over min Haand, — og naar en Mariehøne sidder paa min Finger, løfter de rødbrune Vinger, saa de silkefine bag Dækket kan folde sig ud, — og flyver fra min Haand op i den blaa, dirrende Luft. — Naar saadanne Ting sker, bliver jeg altid glad, Magda, — og det samme vilde du blive. — I Dag føler jeg, at du forstaar det altsammen; — du er ikke ond længere.« — — — —

Saaledes har jeg tænkt derude i Skoven, med Magdas Arme om min Nakke, og hendes Læber mod min Mund.

Nu sidder vi trætte i min Stue, — og hviler ud. Jeg har sat mig i min store, bløde Lænestol, den kender mit Legeme bedst og former

sig efter enhver Stilling og Bevægelse; — Magda sidder i Sofaen og blader i en Bog; — Omslaget er rødt, en bleg og dog sanselig rød-mende Farve; Professor Eroticus er Bogens hidsende Titel; Indholdet er godt nok, men lidt for sanseligt, — og det ærgrer mig i Øjeblikket at se Magda sidde og blade i denne Bog. Nu har vi i Dag talt saa meget sammen om mig og mine Ideer og Tanker, og alligevel foretrækker hun andres Bøger for mine. Ved Siden af paa Bordet ligger min sidste psykologiske Studie, men den rører hun ikke, — og jeg tror heller ikke, hun tænker paa at gøre det. —

Denne Ubetydelighed sætter mit Humør ned, — og tvinger mig til at iagttage, — og Magda synes mig pludselig saa underlig bleg og mat, ligesom udvisket i Trækkene. — Jeg lægger Mærke til sorte Skygger under Øjnene og en underlig træt, men paa samme Tid glubsk Rynke ved Roden af Næsen; — Haanden der ligger paa Bordet, synes mig ogsaa saa mærkelig slap, tung og vissen i det gule Lampelys. —

Det er, som jeg ubevidst føler, at dersom jeg kun saa denne Haand, vilde jeg faa For-

nemmelsen af noget gammelt, af en gammel Kvinde, — og dog har aldrig nogen Haand kælet for mig og givet mig Vellyst som denne. —

»Magda maa være syg, — maa føle sig utilpas«, tænker jeg, — »enten dette nu skyldes Træthed efter Ugens Arbejde paa Konto-ret eller Udflugtens Strabadser;« — og jeg skal lige til at spørge, om hun har Hovedpine, eller om hun føler sig træt. — Da rejser hun sig, lægger Bogen fra sig, — og kommer hen til mig med store, spørgende Øjne. —

Den underlige Uhygge bliver stærkere — mere levende. Jeg aner ikke hvorfor; men Smerten er som den, der greb mig hin Aften paa Vesterbrogade, og Magdas Ansigt synes mig at skinne saa underlig uskønt og simpelt. Der et et helt andet Udtryk over Trækkene nu, end da vi for nogle Timer siden legede lykkelige Børn paa den blomstertætte Grøftkant der ude ved Rugmarkernes gulgraa, strittende Stubbe. —

En Anelse slaar mig; jeg tænker noget som, at hun maaske har Brug for Penge, men ikke har Mod til at bede om dem; noget lignende er aldrig hændt før, Magda har aldrig bedt

om Penge, men jeg kan ikke finde nogen anden Forklaring, der udfylder Nuet. — Og jeg siger mildt: — »Trænger du til noget, Magda? Er der noget, jeg kan hjælpe dig med?»

Hun svarer ikke, men bøjer sig over mig, — og kysser mig paa Munden. Jeg ligesom føler, at hun skjuler noget, — at Læberne aander usagte Ord, — og mine Tanker presser sig pludseligt mod noget nyt, styrter som et Lyn ind i en Afgrund. —

En vild Angst griber mig; jeg mærker, jeg bliver bleg, — famler efter Fornuft, men tvivler mig med en voldsom Selvbeherskelse til at være rolig, — og gentager alvorligt, med en Stemme, der kræver fuld Aabenhed og ved, den har Ret dertil: — »Hvad er det, Magda? Du er saa underlig i Aften.« — —

Da slipper hun pludselig mit Hoved, — sætter Hænderne i Siden, og ler, saa Portierer og Gardiner skælver, — ler med sin mest hoppende, klukkende Latter. Og i samme Øjeblik faar jeg min Ligevægt tilbage, — føler mig tryk; — den sugende Angst er dræbt og glemt. —

— »Magda, — saalænge du ler, vil jeg aldrig i Verden være bange.« — — — —

Magda har været saa mærkelig i de sidste Dage. Jeg har ikke kunnet undgaa at se, at hendes Sind er ude af Ligevægt. Det ene Øjeblik sidder hun stille hen, som sunken ind i sig selv, med Taarer i Øjnene, — i det næste springer hun op og giver sig hen i de mest overdrevne og ufornuftige Indfald. — Hendes Latter er heller ikke saa klar og rislende mere; det er ofte, som den kun kom af Vane, og slet ikke var glad over at være til. —

Forandringen er ikke længere til at komme uden om; — og enhver Tvivl er dræbt. Men i Begyndelsen slog jeg alt dette hen i tilfældige Omstændigheder, henførte det til de regelmæssige Forstyrrelser i Kvindens Sjæleliv, — og først, da Mistanken for Alvor var vakt gennem de stadige Gentagelser, — begyndte jeg med en underlig sugende Angst

at iagttage, at lede efter alle de Træk og Ejendommeligheder, jeg fra mit Samliv med Else ved kendetegner denne Tilstands allerførste spirende Tid. —

Jeg tog om Aftenen paa Magdas Bryst. Det syntes mig fyldigere, mere svulmende fast end ellers; — jeg lod Hænderne glide ned over hendes Lænder, — mærkede dem blødere og mere yppigt runde. — Tvivl var umulig. Alt syntes mig saa overbevisende klart. —

Og hvor ondt det end gjorde mig i Øjeblikket, hvor bittert det end føltes, naar man en Gang før har hørt denne Bekendelse af en anden Kvindes Læber, — tvang jeg mig til at glemme min egen Smerte og Uro, og kun tænke paa hende, der nu laa hjælpeløs som en lille Fugleunge i mine Arme. —

Jeg bøjede min Mund mod hendes Øre, — og spurgte mellem Kys saa ømt og blidt, som en Mand kan. — Jeg hviskede hende de varmeste og kærligste Forsikringer om, at hun aldrig skulde komme til at lide Nød og Savn. Paa alle Maader jævnedes jeg Vejen og gjorde mit til, at Bekendelsen, i hvert Fald for

hende, — skulde faa et Drag af stille Lykke og blive født i blid Tryghed. — Jeg holder paa en Maade, trods alt, uendelig meget af Magda, af denne lille Pige med den rislende Latter og de morsomme Paafund, — og aldrig vilde jeg svigte hende og lade hende staa alene med Lidelsen. —

Men Magda rystede sit lille, gullokkede Hoved, saa Haaret faldt som en Kaabe ned over mine Skuldre, — og kyssede mig fra Sans og Samling, saa jeg var lige ved at glemme mit Forsæt. — Og først da jeg gentog mit Spørgsmaal, fangede hendes Øjne og bad hende saa inderligt om at lette sit Hjerte, aldrig vilde jeg blive vred og ond, — gav hun sig over i Graad, — lagde sit Hoved ind til mit Bryst og bekendte med en stille, stønnende Hulken:

»Indtil dette Nu havde hun tvivlet og trøstet sig med, at alt kunde skyldes Nervøsitet. — Engang før havde hun haft det saaledes, uden at der havde været noget i Vejen, saa der maatte gaa mange Dage, før hun kunde sige noget med Sikkerhed. — — — Det var derfor, hun havde tiet og

intet sagt. — Jeg skulde ikke lide og blive urolig før nødvendigt.« — —

Saaledes hviskede hun med sit Hoved mod min Skulder. — Og et Fnug af Haab blev levende, — og jeg lovede mig selv i Taknemlighed, — medens hendes varme, brændende Lemmer knugede om mine og begyndte at filtre sig ind til et hidsende, hedt Favntag, — at dersom Skæbnen vilde spare mig for denne Lidelse, skulde dette være mig Lærepenge for min Letsindighed. — Fra nu af skulde Forsigtigheden sætte alle sine Krav igennem og være Hersker baade Nat og Dag. —

Og denne Aften var jeg lykkelig, som den, der har undgaaet en stor Fare.

Men allerede den næste Morgen var Angsten kommet tilbage og knugede Sindet med sin Kulde. Hvor klart saa jeg ikke, at der ikke kunde bygges noget paa Magdas Tvivl. En lille Kvinde, som hun, der er frugtsommelig for første Gang, — kender ikke til Forholdet, kender ikke sig selv. Hun vil saa nødig tro Sandheden, denne forfærdelige Virkelighed, — og saa tvinger hun sig til ikke at tro; — heller ikke tør hun i sin Angst gaa til

en Sagkyndig og spørge sig Sikkerhed til. —
— Hun bare græder og er ulykkelig i sin
fortvivlede Ensomhed. —

Jeg har derfor i Dag givet Magda Penge
og bedt hende gaa til en Læge for at blive
undersøgt. — Baade for hendes og for min
Skyld maa der skaffes sikker Vished; — jeg
bliver syg, dersom denne Spænding skal
vare ved.

Magda græd, — da jeg bad hende gøre det;
jeg kunde føle, hvor bange hun blev; — men
mit Væsen, mine Ords Tonefald var saa ro-
ligt og behersket, at jeg ikke tror, hun anede
min voldsomme, hidsige Smerte, — og
derved blev endnu mere ulykkelig og for-
pint. —

I Virkeligheden lider jeg meget, —
har hverken Ro Dag eller Nat. Og der er
ingen Skønhed og Fred over min Kval, som
kan forsone Sjælen med den, dertil er Min-
det om Else og min lille Dreng alt for skæl-
vende og levende. —

Ond og letsindig har jeg været. Og Synden
gnaver mit Hjerte, — gør mig syg paa Sjæl
og Legeme. Alligevel er der en Smule Fred
i den Tanke, at jeg indtil nu har gjort alt

for at hjælpe Magda og føre hende frelst over disse Timers Lidelse. —

Mod Magda vil jeg ikke være ond længere. Jeg kender min Pligt. — Hun var god mod mig; hun vilde spare mig for Lidelse. Nu vil jeg hjælpe hende saa godt, jeg kan. — Jeg ved, hvad jeg skylder hende. Jeg er mig mit Ansvar bevidst. —

Gud, — give mig Kraft til altid at være det. — — —

Selvfølgelig var Magda frugtsommelig. Jeg kender Tilstanden fra Else, og var selv straks klar over, at det kun var min Angst og Uro, der i sit sitrende Liv fik mig til at tvivle. — Alligevel kom Visheden som et Slag, — og vendte i samme Øjeblik om paa alt. —

Hvad hjælper Forsætter og Forstand; hvad kan det nytte, at jeg Gang paa Gang lover, jeg vil glemme min egen Smerte og leve for Magdas. — Een, to, maaske tre Dage kan man paa Trods af en skjult, spirende Følelse af Uvilje og Ulyst tvinge sig selv, — men det Øjeblik maa komme, hvor Følelsen sejrer, og alle gode Tanker vender sig til Had, især naar man gribes af en bitter og sviende Skuffelse ved at opdage sin egen Ondskab og Egoisme. —

Jeg havde troet, at jeg fra Dag til Dag

skulde komme Magda nærmere. Hendes hidsige, ligesom altid sultne Sanser, der nu er dobbelt vaagne, — hendes Legeme, der aldrig har været saa fristende svulmende som nu, — og ikke mindst hendes store Godhed mod mig og alle de mange Øjeblikke, hvor hun som Kvinde synker sammen, bliver hjælpeløs, angst, forladt, — og grædende stirrer efter Trøst og Hjælp. — Hele dette Net af den første Tids skælvende Følelser, troede jeg, gennem min Erfaring fra Else, ligesom skulde lede Strømme af sjælelige Værdier fra Magda til mig, — og ved sin Varme og umiddelbare Styrke dræbe den isnende Kulde af Skam og Ubehag, som ellers altid uvægerlig følger med Synden og Syndens Frugter. —

Men jeg har lagt for stor Vægt paa min Vilje. — Dette er stærkere end jeg, har flere Kræfter end min Sjæl. Jeg kan se ud over det Besvær, der venter mig fra Magdas Familie og fra min egen, — ud over de Penge, det drejer sig om, uagtet de ligefrem stjæles fra mit Hjem og mit Barn. —

Men jeg kan ikke gaa fra Dag til Dag og se og føle paa en Kvinde, hvis Bryster

fylder sig med Mælk, og hvis Lænder hæver sig i Buer, — naar jeg ustandselig forstaar, at jeg ikke elsker hende, — og aldrig har gjort det, — naar jeg ustandselig føler hende som Synd og dræbende Skam.—

Jeg kan heller ikke taale at se denne Kvinde med et Barn under Hjertet, undfanget af Synd, — i mit Hjem, i mine Stuer, hvor de gamle Minder ustandselig rasende slaar løs paa det ny, som kommer, — og hvor min lille Dreng løber rundt og leger, og gør hvert eneste Sted til en Uskyldighedens Helligdom. —

Hver Dag bliver en Forbandelse, hvert Blik en Straf, — hvert Kærtegn en Smerte. — Intet med hende, og intet uden for hende ejer Skønhed og Glæde mere. — Gangen til Hospitalet, som dog før var en *ren* Handling, bliver nu en Raahed, en Gemenhed. — Hvor kan man gaa forbi de Vinduer, hvor Ens sindssyge Kone ligger og lider, naar en anden Kvinde peger paa sit Bryst og siger: — »Dette svulmer for dig, for vort Barn.« — Hvor kan man ringe paa Hospitalets Dør og i en forknyt Tone spørge den kommende Sygeplejerske, om hvordan det i Dag staar

til der inde i Cellen. Hvordan kan man gøre det, — uden at føle sig som den skændigste, usleste Hykler. —

Jeg kan heller ikke længere lege med min Dreng som før. Sidder han paa mit Skød, — og jeg viser ham Billeder fra Zoologisk Have, — han plejer hver Dag at komme ind til Fader og se i denne Bog, — saa kommer Magda straks imellem, — og en underlig isnende Kulde slaar mod min Hud og gør mig syg. —

— »Gaa ind til Faster«, — saadan kalder han den gamle Kvinde, — siger jeg stille. Jeg maa være alene nu; det vilde være Vanhelligelse at kysse Drengen og stryge Hænderne gennem hans silkebløde Lokker.

Har nogen været saa ond mod ham som jeg? Om han i dette Øjeblik raabte: — »Du er en daarlig, — troløs Far,« maatte jeg saa ikke bøje Hovedet og tie som den, der synker til Jorden under Vægten af sin Synd. —

Jeg kan ikke bære dette; Nuet synes mig uudholdeligt, — og jeg forstaar slet ikke, hvordan jeg skal komme igennem en saadan Kval.

Og i Dage skal dette vare. —

Jeg fortvivler. — Tanken om, at denne Smerte først er i sin Begyndelse, gør mig syg. — Mange, lange Dage skal gaa, Tusinder af Tanker skal kastes ind i denne Synds graadige Gab, men aldrig bliver det nok, — aldrig bliver der Stilhed. Ubarmhjertigt gennemlever jeg Tiden fra Elses Svangerskab, — alle disse lange Maaneder, som ustandselig krævede og krævede for til sidst at ende i et Skrig, der var Indledning til Tusinder af ny Krav og Pligter. —

Jeg knuger Hænderne i Smerte. Jeg hader mig selv, — og hader Magda; — det er, som jeg kunde slaa hende i dette Nu. —

Og inde fra Sjælens Dyb groer uhyggelige, mørkerædte Tanker frem, — Taagebilleder, der gøgler om Frihed fra Lidelsen og hvisker om Stilhed og Ro. — Sveden springer frem paa min Pande; — jeg stirrer omkring som i Angst for, at nogen skal have set mig. —

Hjælp mig, min Gud. Jeg vil ikke være ond mod Magda — aldrig i Verden forlede hende til — Synd. — — — —

Magda er blevet rolig. Hun græder ikke mere, — og hun gør slet ikke Indtryk af at være forpint. Jeg er glad derfor, men forstaar det ikke. Selv om hun er overfladisk, og kun tænker paa Øjeblikkets Steming, — maa alle hendes Tanker dog alligevel tvinges hen i sugende Haabløshed og Angst. —

Vi taler ofte sammen om det, der skal ske, — og hun ved, at der fra min Side kun kan være Tale om Hjælp og Støtte. Men heller ikke paa dette Punkt klager hun; det synes hende vist saa naturligt og selvfølgelig, at Tankerne aldrig presses ind i nogen anden Retning. —

Og denne Stilhed hos Magda skaber en vis Ligegyldighed hos mig; — Tanker, der første Gang fik mig til at isne af Gru, synes nu nok uhyggelige, men ikke uudholdelige.

— Der er ligesom lidt efter lidt blevet aabnet for en Mulighed, — en Udvej, — og den stiller Gang paa Gang sin lokkende Befrielse frem mod den sugende Kval. Men endnu har jeg ikke kunnet faa Mod til at betro mig til Magda. — —

I Dag har vi været i Frederiksberg Have; jeg spaserer en Tur med hende hver Dag, det hjælper til at holde bitre og sygelige Tanker borte. —

Magda var saa sød i Dag, — saa med straalende Øjne paa alle de smaa Børn, og dansede gennem Græsset som en Skolepige. — Ustandseligt skulde jeg se paa noget, som var smukt: — »Er Rønnebærrene ikke herlige! — Se, hvor de skinner i Solen; de minder om røde Perler; — som Barn trak jeg dem paa en Snor og lavede Perlebaand til mig selv og mine smaa Søskende. — — Og se paa Ænderne, hvor blanke og fine de er i Fjerene. Jeg faar saadan Lyst til at stryge med Haanden ned over dette bløde, dunede, brunsorte Fløj!«

Saaledes blev hun ved, medens vi vandrede gennem Græs og over Grus. Det ligner hende egentlig slet ikke. Og hun har

vist lært det af mig og siger det kun for at bringe mit Sind i Ligevægt. — Alligevel blev jeg glad, i hvert Fald en Tid.

Men saa greb Melankolien, den sugende Smerte mig igen. — Jeg saa, at store, ækle Svampe var i Færd med at bryde op af Græsset, — slimede og vortede stod de og rugede over deres Modbydelighed: —

»Høsten er nær. — Kom, Magda, lad os gaa hjem,« — sagde jeg stille, — og drejede hende omkring med min Arm. — — — Og nu sidder hun i min Stue og ser bleg, men glad ud. Ingen af os har talt i de sidste Minutter. Hvad hun tænker paa, ved jeg ikke; der staar intet at læse i hendes Ansigt. Men mine Tanker presser sig mere og mere sammen om det, de har grublet over og kæmpet med i de sidste lange, søvnløse Nætter. Jeg kan ikke længere holde igen, saa længe har denne Mulighed været indestængt i min Hjerne, at den nu forlanger Tilfredsstillelsens Frihed. —

Jeg ser paa Magda, kalder hende bønligt over til mig, sætter hende paa mit Knæ, — og kysser hende. — Jeg kysser hende længe,

som var hun et Barn, der skulde dysses til Ro. —

Og hun lægger Armene om min Hals paa en egen varm uskyldig Maade, jeg aldrig før har kendt. Det er, som en lille Pige, der er blevet skræmt af noget ondt og hæsligt, — søger til mig for at glemme og blive fri for de onde Drømme. —

Jeg kan næsten ikke faa Ordene over mine Læber, — og tænker paa at opsætte mit Spørgsmaal. Men ubevidst føler jeg, at Øjeblikket aldrig har været saa gunstigt. — Og jeg hvisker næsten uhørligt mod hendes Øre: — »Kunde du tænke dig, Magda, at slippe for at føde dette Barn?« — —

— »Ja.« — — —

Tonefaldet synes mig koldt og skarpt som en længe overvejete Replik; hverken Overraskelse eller Angst for Liv; — Lyden slaar gennem Stilheden som en svingende Modsætning til den Blødhed, der indtil nu har ruget over hendes Væsen. — —

Og det isner igennem mig. Uagtet jeg nu i Dage og Nætter har haabet og ønsket, at Svaret vilde blive saaledes; og alle Sanser har samlet sig i et brændende Haab om et roligt

og fredeligt Ja, — knuger det mig alligevel til Jorden med sin forfærdelige, uhyggelige Gru. Det er, som jeg først nu fuldt ud forstaar Forbrydelsens dyriske Raahed. —

I et Nu ser jeg for mig en anden Kvinde, som jeg elskede engang, og som en Aften sad paa mit Skød og bleg af Bevægelse hvi-skede mig sin vidunderlige Hemmelighed ind i Øret. — Else bliver levende for mine Øjne; hun betror mig sin ventede Moderlykke, hun græder af Glæde, hun kysser mig af Lidenskab, og hun presser sine Lemmer mod mine, saa vi bliver eet brændende Legeme. — Det er, som vi for første Gang drikker Livets Storhed og Sødme til Bunds. — — —

Jeg synker sammen i Stolen, holder Hænderne for Øjnene. Det er mig umuligt at beherske mine Sanser længere. Alt drukner i et Hav af Ulykke og grænseløs Fortvivlelse. —

Da mærker jeg Magdas Haand over min Pande: — »Kan det lade sig gøre? — — Kan du hjælpe mig?» — — — —

Tonefaldet er bedende ængsteligt, der skælver en egen underlig Længsel i Ordene.

— Og jeg aner pludselig, hvor denne lille Kvinde nu hænger ved den Straale af Haab, jeg har tændt for hendes forpinte Hjerte. — Hun synes mig i samme Nu at ligge ved mit Bryst, som en lille, hjælpeløs Fugleunge i en voksen Mands grove Haand.

Og med en voldsom Viljeanspændelse tager jeg Hænderne bort, — lægger dem blødt om hendes Hoved, — løfter det op, — finder hendes Øjne, — — og kysser dem Gang paa Gang. —

»Kan du hjælpe mig?« — gentager hun i sugende Spørgen. —

— »Ja, Magda, — — Ja.« — — — — —

— — — — —

Skæbnen er stærkere end min Vilje. —

Jeg lod det onde faa Lov til at spire i min Hjerne, — og nu, hvor alle Tanker vil rykke det op og kaste det bort, — er Rødderne saa kraftige, at jeg segner under Arbejdet, og maa give op. — Jeg kan ikke overvinde dette. Det onde forlanger at kæmpes igennem; og mit eneste Haab er, at det engang kan glemmes, — at det engang vil visne og smuldre bort af sig selv. — —

Saalænge Magda var hos mig, fik Samvittigheden ikke Magt; — det var, som noget koglede mine Tanker, og jeg saa Skønhed der, hvor det hæsligste lo imod mig. — Men næppe var hun gaaet, og Ensomheden lukkede sig over mig, — før jeg vaagnede af min Drøm. —

Jeg kan ikke gøre denne Ondskab — og jeg forstaar ikke, at jeg nogensinde har

troet, at jeg kunde det. Men der har virkelig været Øjeblikke, hvor Forbrydelsen har fyldt mig, — og hvor jeg har set hen til den som en Befrielse, som en Fakkelt af Lykke midt i Mørket. — — Det maa have været i et saadant Nu, at jeg aabnede mit Hjerte for Magda. — —

Og det er denne Handling, der aldrig bliver mig tilgivet, der aldrig bliver slettet paa min Sjæls Regnebræt. — Det er den, der trodser min Vilje, — og tvinger dette forfærdelige frem i Lyset, hvor meget jeg end siden har kæmpet for at slette Sporene af mine Ord.

Min egen Sjæl, det onde hos mig selv, — kan jeg overvinde og dræbe, men det onde, jeg har vakt i hende, har jeg ingen Magt over. — Hvad kan det nytte, jeg nu bag efter Gang paa Gang taler alvorligt med hende, — at jeg forklarer, hvorledes al Lykke vil dø, dersom hun flygter fra Ansvar og Pligt. Mine Ord har ingen Magt længere; de slaar tilbage mod mig selv, tomme og trætte. — —

Jeg har holdt hendes Haand i min, — ligget paa mine Knæ, — og bedt hende saa inderligt om at glemme, hvad jeg sagde den

Aften. — »Magda, du maa ikke gøre det,« — har jeg hvisket; — »jeg vil hjælpe dig, lede dig, som jeg lovede den allerførste Aften, du betroede mig din Hemmelighed. — — Glem, hvad jeg har sagt siden; det er ondt, hæsligt, — det vil kun skabe Smerte og atter Smerte, baade for dig og mig, men mest for dig. — Den Kvinde, der flygter fra Moderglæden, lukker sig selv inde i det store Mørke.« — — —

Men det er for sent at redde Magda. — Jeg har selv plantet dette, — og nu tvinges jeg til at se det vokse saa højt, at det dræber alt med sin Skygge. — Ak, jeg har haft alt for stort Held med min giftige Udsæd. —

Magda vil ikke føde sit Barn. — »For dig er det let nok,« — siger hun, — »du kan ordne det med Penge; men min Ungdom er ødelagt, dersom jeg skal lyde. — Og jeg er for ung, — for glad til at give op allerede nu.« —

Og hvad skal jeg svare? — Naar hun ikke selv føler, — hun, som bærer Barnet under Hjertet, at dette er saa ondt tænkt, at hun aldrig vil blive lykkelig bagefter. — Hvad skal jeg gøre, som selv har tænkt

det samme, — og overvundet af Synden ført hende ind i Fristelsen? —

Jeg forsøger i min Hjælpeløshed at true. Men hun truer igen. Først forsøger hun at skræmme mig: »Hun vil tage Livet af sig, — vil ikke leve, dersom hun skal tvinges til at bære dette.« — Saa bliver hun raa: »Jeg har ingen Ret over hende; hun kan selv bestemme over sin Person. Ingen, allermindst jeg, kan tvinge hende. — Og vil *jeg* ikke hjælpe hende, saa vil hun hjælpe sig selv.« —

Saaledes lyder Ordene, stikkende som Æggen af en Kniv. Al Skønhed er borte, — og Uhyggen hidser mig til Raahed. Jeg bliver vred, — og griber hende revsende i Armen. Det er, som jeg kunde dræbe hende i dette Nu, — slaa hende ned, som et ondt, modbydeligt Skadedyr. —

Men da ligger hendes Arme pludselig om min Hals, — hendes Taarer løber ned ad mine Kinder, jeg føler hende forladt, hjælpeløs i mine Arme, — og hun bøjer sit Hoved imod mig, og beder mig saa stille og bønligt om ikke at være ond imod hende. —

Og da forstaar jeg først fuldt og helt, at denne lille Kvinde slet ikke tør leve og stride

dette igennem. — Hun er saa bange, saa uendelig bange for alt det, der skal komme; det eneste, der holder hende oppe, — er Troen paa, at jeg vil hjælpe hende, — og føre hende frelst over alle Hindringer. —

Og i et Sekund er det, som jeg ser en Celle for mig med Jernnet for Vinduet. Men det er ikke Else, der ligger paa Madrassen og skriger; — jeg skimter Magdas Skikkelse under det optrukne Tæppe. —

Da sortner det for mine Øjne. — Jeg tør ikke bevæge mig. Jeg har ikke Mod og Kraft til at gaa frem, hverken mod det ene eller mod det andet Maal. — Fremtiden skræmmer mig. — Jeg tør ikke bære dens Skæbne. —

Og da Magda igen hvisker, tigger om Hjælp, — hører jeg min egen Stemme blidt og stille, men tonløst, som kom det fra Jorden, — gentage de Ord, som den Aften skabte saa megen Ulykke og Fortvivlelse:

— »Ja, Magda, — — ja!« — — — —

Jeg har i Dag talt længe og alvorligt med Magda, — har endnu engang forsøgt paa at faa hende til at opgive sit Forsæt. Men Muren imellem vore Tanker bliver stedse højere og højere. Der er kommet noget stejlt, noget villende over hende. Hun er ikke alene rolig og behersket, — hun er overlegen og beregnende. Hun hverken blegner eller faar Taarer i Øjnene, — og jeg tror ikke, at dette koster hende Kamp. Føler hun den mindste Angst, forstaar hun i hvert Fald fuldstændig at skjule det. —

Jeg er nødt til at følge hende; — gaar jeg mod hende, aner jeg, hun selv vil handle. — Og min Beslutning er taget. Dette *skal* ske, — og det skal ske saa snart som muligt.

Men Forbrydelsen avler Uhygge, og uagtet jeg ikke er vred paa Magda, — kan

jeg ikke være over for hende som før. En underlig, isnende Kulde er kommet imellem os. Jeg kan ikke kysse hende mere med den samme Varme, — og ikke længere se ind i hendes Øjne med den glade Frimodighed, jeg før ejede. Ikke et eneste Kys har det brændende Liv, der indtil disse Timer hidsede Sjælen. — — Jeg er kold og afmaalt som en Maskine, der ikke ved, hvorfor den handler, men handler alligevel.

Det gør ondt at være sammen paa denne Maade. — Og der maa handles. Skal denne Kval vare ved, vil der gaa langt mere i Stykker, end der behøves, — og enhver Redning er umulig. — — —

— »Magda,« siger jeg, — »her er Penge, og her er Adressen paa en Mand, jeg kender, — han vil hjælpe dig. — — Gaa nu, — der er ikke en Time at spille.« — — —

Hun rejser sig stille, og gaar mod Døren. — Vi følges ad ud i Entreen. — Tavs hjælper jeg hende Overtøjet paa. Det er mig ikke muligt at sige et Ord. Det er, som noget er stivnet inde i mig. Og jeg føler min egen Kulde som en stikkende Smerte. — —

Da kommer jeg pludselig til at se hendes

Ansigt i Spejlet. Det skinner saa underlig blegt og lidende imod mig. For første Gang i Aften lægger jeg Mærke til, at Uro præger hendes Træk; — og i samme Nu sker Forandringen; jeg føler noget smelte om mit Hjerte, — en Bølge af Medlidenhed stiger op igennem mig, — og gør mig varm.

Nu forstaar jeg igen denne lille Kvinde, nu føler jeg med hendes Sanser. — Hvor bange maa hun ikke være, hvor ængsteligt maa hendes Hjerte ikke slaa i dette Øjeblik. Jeg mindes fra Barn min Rædsel for at gaa til Tandlægen, min sugende Angst for alle Tængerne og den store Stol med Hovedstøtten af Messing. At sætte sig op i den, det var som at dø, uagtet Samvittigheden var god, og Moder havde fulgt En derhen og nu sad i Stuen ved Siden af, — og ventede.

Nu er Magda atter for mine Tanker en lille, svag Kvinde, der trænger til Hjælp. Og Angsten for, at hun skal mangle Kraft til at bære det, hun selv tvinger frem, — lige levende og sitrende. — Jeg har ikke Lov til at svigte hende. Naar dette uhyggelige ikke kan undgaas, er det min Pligt at lede

Lidelsen og gøre den saa ringe som muligt. Og nu er den i Færd med at knuse. —

Jeg kan ikke lade hende gaa alene, — kan ikke lukke Entredøren op og støde hende ud i Lidelsen, — sætte hende ud paa Trappen, — og lukke Døren igen bag hende med et haardt, ubarmhjertigt Smæld. — Jeg kan ikke gøre det; — hun er en Kvinde, og er saa ung; hvorfra skal hun faa Mod og Kraft? Om hun end tilsyneladende er rolig, hvor angst banker ikke hendes Hjerte; alle Kvinder er som smaa, hjælpeløse Insekter i Lidelsens Hænder. — Hjælper jeg ikke nu, hvem ved, om saa ikke Ulykken bliver mange Gange værre. — —

— »Magda.« — —

I et Spring er hun om min Hals, borer sit Ansigt ind mod mit, — og hulker, saa mine Kinder og Øjne bliver vaade. — Baade Favntagets Krampe og synkende Svimmelhed lever i denne skælvende Graad; — og for første Gang i Dag kysser jeg hende vildt og begærligt. — —

Det varer noget, før hun kommer til Ro; — ganske langsomt ebber Bølgen ud og gaar

over i stille Kærtegn. — Saa hvisker jeg; —
der er ligesom Lykke over Tonefaldet, og
mine egne Ord slaar mod mig med en sagte,
blid Fred:

— »Vær ikke ængstelig, Magda, — jeg
skal følge dig.« — — — — —

Jeg er kommen hjem efter at have fulgt Magda. — Jeg sidder alene i min Stue bøjet over Skrivebordet. — Drengen er i Frederiksberg Have med Faster. —

Enhver Fred er borte, enhver Hvile er flygtet fra Sindet, — og Tankerne er et Hav af Smerte og Uro. Jeg er Verdens mest ulykkelige Menneske. — I dette Øjeblik er hun taget under Behandling; de første Skridt er gjort, ingen Vej fører tilbage, — og det er for sent at angre, — for sent at vende om. —

Og Ansvarret hviler paa mig, — fuldt og helt paa mig alene. Jeg har ingen Undskyldning, — intet Forsvar; jeg kan ikke skubbe nogen foran mig. Dette er *min* Synd, — og jeg alene er ansvarlig for den, — og maa bære dens Straf. — —

Der gaar som Krampe igennem mig. —

Det er, som jeg gennemlever al den nagende Lidelse, der vil gro op af denne Forbrydelse. Fra Bevidsthedens Dyb borer sig en klam, kold, sugende Angst frem, der skræmmer mig, saa jeg bliver viljeløs og forvirret som et Barn. Man skal være stærk for at kunne synde og bære den knugende Byrde, Synden lægger paa Ens Skuldre. Er man ikke stærk, vil man blive knust, gjort til Krøbling for Livet. — — Og er der nogen i Verden, der er saa svag som jeg? Mit Sind er som Kvindens; jeg kan ikke gøre Modstand, kun folde Hænderne og give mig over i Graad og Klage.

Og saaledes gør jeg, — og jeg ser mine Taarer falde een efter een som Draaber af Dug ned paa mine Hænders slappe, rynkede Hud. — — —

Da ringer Telefonen. Den staar lige foran mig paa Skrivebordet, og Lyden hviner mod mit Øre, og gør mig bange.

I en sælsom Angst, der ejer Forudfølelsens Styrke, — griber jeg Røret. Det er fra Hospitalet; jeg taler med Oversygeplejersken paa den Afdeling, hvor Else ligger: — »Vi har ringet til Dem engang før; — Deres Hustru

er i Øjeblikket klar; hvis De kan, bør De komme straks; Tilstanden kan hvert Øjeblik falde tilbage i sit gamle Leje, gaa ind i Sløvheden igen.« — —

Jeg lægger Røret mekanisk fra mig. — Jeg føler, min Pande bliver bleg og kold. — Har der ikke været Maaneder, hvor jeg, som en syg, har længtes mod dette Øjeblik, har bedt, har tryglet Skæbnen om at give mig Else tilbage, om kun for et Nu, — saa jeg kunde trykke hendes Haand, lægge den mod mit Hjerte, og hviske hende, at jeg vilde vente, — vente taalmodigt fra Dag til Dag, om det skulde vare aldrig saa længe. —

Men nu stryger Syndens kolde Aande over min Pande, — og dræber alt, som er levende og skønt. Som en aandelig død Mand sidder jeg i Stolen, og stirrer med stive Øjne ind mod de Lig, jeg selv har begravet i mit Hjerte. — Og den raadne Lugt slaar mig i Møde; — det er, som jeg skal kvæles; og jeg aner Sporene af den hæslige Dødskamp i mine Ansigtstræk, — føler mit eget Udtryk som en Raahedens og Ondska-

bens Maske, der maa skabe Uhygge og Angst hos alle, der ser den. —

Og uvilkaarligt finder jeg et Spejl frem, og begynder søgende at gaa Fure for Fure, Rynke paa Rynke efter i mit Ansigt; jeg dvæler ved den mindste lille Udposning, den blegeste Nuance i Farven. — Hvor sygt, hvor trist, — hvor ondt, synes ikke mit eget Billede at stirre imod mig der inde fra det lysende Spejlhav. — Hvor kan jeg gaa til Elses Seng med dette Udseende. Vil hun ikke instinktmæssig føle Sandheden? — vil ikke Øjnenes trætte Spil, Mundens triste Linier, aabenbare, at noget andet suger mit Blod og binder mine Tanker?

Men dette maa aldrig ske, — aldrig i Verden. Uklarhedens Taage vilde være Barmhjertighed imod denne Gru. — — —

Jeg knuger Hænderne hvide. —

Men det er for sent at angre. Jeg kan kun bede til Skæbnen; maaske vil den skaane Else for at vaagne til denne forfærdelige Lidelser, der er dobbelt grusom, fordi Mærkerne efter den anden Kvals Strubetag endnu sidder dybe og blodige i hendes Kød. —

Jeg folder Hænderne og beder, — beder

ustandseligt, medens jeg tager Overtøjet paa, medens jeg venter paa Bilen, — og siden paa den lange Vej derud, over Jord, Asfalt, Brosten, — og til sidst gennem Gitterlaagen, — og ind til den store Bygning med de kolde, hvide Rosers isnende Taarer i Bedene, og Jerntraaden for alle Vinduesruder som Gravgittere over glemte, blomsterløse Grave. —

Et Øjeblik staar jeg bag den store Indgangsdør. Jeg hører mit Hjerte banke, saa voldsom er Spændingen; — og det er, som Kroppen vil vende sig, og Benene bære mig bort i Løb. — Fulgte jeg min inderste, dybeste Lyst, flygtede jeg saa ikke langt bort og gemte mit Hoved i Mørke? —

Saa kommer Oversygeplejersken mig i Møde; hun ser saa alvorlig ud. — Og i det samme hører jeg et vildt, rivende Skrig. Jeg kender Elses Stemme, — og kan ikke længere møde Sygeplejerskens Øjne: — »Forfatteren kommer for sent, Deres Hustru er blevet uklar igen. — Jeg vil fraraade Dem at gaa derind under disse Forhold.« — — —

Hun tier, og griber venligt kærtegnende min Haand; men jeg vender mig fra hende, og gemmer mit Ansigt i Hænderne. Ingen

maa se mit Udtryk i dette Nu. Er mit Sind ikke løsnet i Lettelse? Og er den ikke saa voldsom, at den sanses og nydes som et fysisk Velvære, — der minder om Vellystens Svimmelhed? — —

Og længe bliver jeg staaende og giver mig hen i denne Følelse af Frihed, der risler gennem Nerverne som en Varmebølge. Først lidt efter, da jeg føler, at jeg kan beherske mit Ansigt, vender jeg mig om, — og begynder ængstelig og forsigtig at spørge ud om Else, — søge mig frem til Vished og Klarhed om, hvad hun har gjort og sagt i de Øjeblikke, hvor hun levede i den samme Verden, som vi andre lever i, — og hvor hun tænkte paa mig, og den lille Dreng, vor Kærlighed har skabt. —

Og Sygeplejersken, der kun tænker paa at hjælpe og gøre godt, — hvisker stille, trøstende Ord, lyver paa en vidunderlig sanddru Maade, — dækker, som kun en Kvinde kan, barmhjertigt og sagte over Kval og Gru, — for at give mit Hjerte Stilhed, Hvile og Fred. — — — — —

Bevidstheden om, at Else har haft et lyst Øjeblik, har gjort et langt voldsommere Indtryk paa mig, end jeg fra først af troede. — Jeg mente, at jeg kunde beherske Lidelsen, — troede, at Smerten vilde være som en dæmpet, nynnede Sorg, langt borte, — der nok gjorde ondt, men ikke dræbte. — — Nu er den kommet nærmere og nærmere, og jeg lider som et indespærret Dyr, der fredløst og skulende stryger langs Burets Jernstænger. —

I Maaneder har jeg vænnet mig til at betragte Else som død, som et Lig, der laa begravet et Sted, — og som jeg ofrede til som et smertende Minde uden at forandre mit Liv og beherske mine Lyster. — — Nu lever hun pludselig; — og alle Tanker griber om hende, som laa hun i mine Arme, og kyssede mine Øjne og min Mund. —

Og jeg bebrejder mig ustandselig, at jeg ikke naaede ud til hende i rette Tid, ikke stod ved Sengen og hjalp hende over disse forfærdelige Minutters Isnen og stenhaarde Ensomhed. — Else stolede paa mig, alle hendes Længsler løftede sig mod mit Ansigt og min Stemme. Men en fremmed og ukendt Kvinde stod i mit Sted; og alle blødende Længsler stivnede og døde mod dette fremmede Ansigt. — Min Gud, hvor Else maa have lidt, hvor disse Minutter maa have været grusomme og bitre. —

Smerten føles, som var det mig selv, der havde ligget derinde i Cellen og stirret efter dem, jeg elsker; — og den tegner sin Gru med rødt, dampende Blod for mine Øjne, — begynder som en vild, trodsig Kamp for at ende i en sugende, blødende Angst.

Men lige uforstaaelig er dens blodige Kval. — — —

Kan noget Menneske i Verden maale det Hav af Smerte, kan nogen Sjæl se til Bunds i den Afgrund af Lidelse, det maa være at slaa Øjnene op i en Celle, tro man vaagner af en Drøm, — og saa pludselig forstaa, at man er sindssyg, — ligger indespærret

bag fire, nøgne Vægge, som et Dyr, langt borte fra sin Mand og sin lille Dreng, — langt borte fra den Verden, der ejer alt det, man holder af: —

»Hvor er de, jeg elsker? Hvorfor sidder de ikke ved min Seng? Er de døde? — Er jeg selv død? — Mit Haar er graat, mine Hænder er rynkede og gamle. Er der gaaet hundrede Aar? Er jeg svigtet, — kastet til Side som et Vrag?« — — —

Saaledes rives Hjertet itu. Som kogende Vand bobler Smerten op, og sprænger Sindet. — Man beder, hulker, trygler, — græder, for til sidst i vildt Raseri at springe op fra Sengen, slaa Hænderne til Blods mod Cellens Murvægge, — og skrige som et Dyr, der er blevet vanvittigt af Sult.

Jeg kom, da disse Skrig, — disse Brøl skar gennem Stilheden. — Først da naaede jeg derud. —

Min Gud, Du maa hjælpe mig; — jeg er fredløs, — jeg flygter paa Jorden som Kain, den ulykkelige, forpinte, — syndefulde Kain. — — — — —

Da jeg i Nat ledte efter en Bog i mit Bogskab, fandt jeg tilfældig en tysk Grammatik, som Else har brugt, da hun gik i Skole. Paa det forreste, hvide Blad staar hendes Navn prentet med en skælvende, forsigtig Ungpigeskrift.

Jeg kyssede Stedet, — og bladede videre; — og hvor meget fandt jeg ikke paa disse gamle, støvede Blade, som ejede Blodets Varme og Liv. —

Her paa en Side mellem tyske Gloser har Else sat et lille Blyantskryds, — og der, et lille Stykke længere nede staar endnu et. — Dette har altsaa været en Lektie, — og dette Stykke, paa vel en halv Side, har Else en Gang haft for, og først siddet hjemme i Stuen og lært udenad, sikkert hjulpet af sin Moder, — og siden været oppe i paa Skolen. — — —

Et Par Blade længere henne lige over en Remse har hun tegnet nogle Blomster, det skal vist være Vintergække og Anemoner; — og denne Side kan jeg slet ikke vende og bøje ind i Mørket igen. — Hvor tydeligt ser jeg ikke en lille Pige med lange, gule Fletninger og bly, blaa Øjne sidde en kold Vinterdag med Sne og Blæst, — og i skælvende Længsel tegne de Blomster, hun elsker højest, og glæder sig mest til at se løfte sine Blomsterskød over den brune Jord. — Lever ikke alle Elses fine, kyske Tanker i disse smaa Blomster, hun har tegnet paa Bladet i sin tyske Grammatik? — —

Jeg kysser dem atter og atter, og græder, — græder som et Barn. —

Hvad hjælper det mig i dette. Nu, at jeg ved, der bliver gjort for Else, hvad der staar i Menneskers Magt at gøre. Ingen Fred lever længere i den Tanke, at hun bliver behandlet af Landets bedste Nerverlæge og har de kærligste og venligste Sygeplejersker. — Før var der Hvilte i dette, men nu er Trøsten kold og død. — Og Taarerne presser sig frem og løber

sine lange, vaade Veje ned ad Kinderne mod Munden, saa jeg Gang paa Gang maa viske dem bort med Bagen af min Haand. — —

Forgæves forsøger jeg at blive rolig. Mindes Professorens Ord til mig, da jeg traf ham paa Gaden forleden: — »Forfatteren bør indrette sit Liv, som Fruen slet ikke levede.« —

Men den, der har kysset Else, glemmer hende aldrig, — kan aldrig slaa sig til Ro, — som den, der har set Solens Straaler, vil visne af Savn naar han begravnes i Mørke. — —

Og disse Blade i Bogen fra Skolen virker paa mine Sanser, som var de Else selv; — de aabner for min Sjæl og gør levende for mit Hjerte det, jeg har elsket højest hos hende, — og jeg føler med en sælsom Klarhed, at jeg altid dybest har fundet Hvile og Fred i det hjælpeløse, det barnlige, uskyldige i hendes Følelser og Tanker. —

Else er et Barn, en lille Pige, som skal aande, hvor der er skønt og rent; det onde kan hun ikke taale, det dræber hende, som Kulden svider de fine Hjerteblade til døde.

Hun er for fin, for sart for Raahed og Ondskab. — Det er derfor, jeg er fredløs i Tanken om, at hun ligger i en Celle og skriger. Enhver anden, kun ikke Else, for hun har ingen Modstandskraft, hendes Følelsesliv er nøgent og ubedækket, — saa sart og blødt, som de første smaa Blomster, der bryder op gennem Sneen om Foraaret. — Else kan aldrig komme igennem denne raa Kval. —

Men hvorfor saa denne evige, stadige, grusomme Lidelse, naar Haabet forlængst er visnet og begravet? — — —

Jeg folder Hænderne og beder: — »Min Gud, giv Else Fred; lad hende dø og komme derhen, hvor der er Stilhed og atter Stilhed. — Denne Bøn bad hun selv saa mange Gange, naar hun saa andre lide; lad nu Barmhertigheden bringe hendes egen Sjæl den store, drømmeløse Fred. — Altid gik hun og lyttede som til fjern Musik, — gled ligesom en Engel rundt i de grønne Skove og ved de blaa Vande, som hun elskede, fordi der gemmer sig Tusinder af smaa, bitte Liv i deres Favn. — Lad hende nu selv faa de store hvide, skinnende Vinger, — saa hun

kan flyve op til Dig, — op mod Din barmhertige, evige, drømmeløse Stilhed.« — —

Taarerne falder ned paa mine Hænder een efter een som Regndraaber, — og løber langs Fingrene mod Armen. —

Hvor denne Nat er lang og bitter. — Det er, som mine Øjne skal græde Taarer, for al den Kval, der vrider sig over den fredløse, lidende Jord. — — — —

Jeg havde haabet, at dette uhyggelige med Magda kunde overstaas paa et Par Dage, og denne Tro gav mig Kraft og Mod til at begynde. — Jeg kender Syndens Væsen og kender mit eget Sind, — og jeg ved, at Sjælen skyder gjort Gerning fra sig. Og hvor lammende end Springet føles i Øjeblikket, naar man har sprunget, behøver man ikke længere at vende sig tilbage og blive svimmel i Afgrundens Dyb. —

Nu varer det baade fem og seks Dage, og Magda kommer til mig hver eneste Dag, baade før og efter Behandlingen, — først for at faa Styrke og Mod til at gaa derhen, og siden, naar hun har været der, — for at hvile ud og glemme i mine Arme. — Paa denne Maade mindes jeg ustandselig om Synden, — Saaret rives op hver Dag; — og jeg tror ikke, jeg kunde komme gennem

denne Lidelse, dersom jeg ikke blev tvunget til at glemme mig selv for at hjælpe hende. —

Magda er slet ikke saa stærk og kraftig, som jeg har troet; disse Dage tager meget paa hende baade legemligt og aandeligt. Det er, som Hjernen ikke har Kraft til at overvinde Modstand, — Tankerne kommer saa underlig mellem hinanden uden indre Forbindelse, og er altid farvede af overdrevne Følelser. — Hun ser ogsaa bleg ud, og hendes Arme er blevet saa uhyggelig tynde, gule og ranglede i den sidste Tid. Jeg føler, at hun slet ikke kan undvære mig i disse Dage, — og det vilde være en Forbrydelse ikke ustandselig at være hos hende og med sin Vilje og Forstand holde de synkende Kræfter oppe. —

Og jeg driver i mit sviende Samvittighedsnag min Hjælp til det alleryderste.

Jeg undgaar enhver Modsigelse, finder mig i meningsløse Ord og dumme Hentydninger, — selv Beskyldninger slaar jeg hen i Spøg. Magda faar fuldstændig Lov til at være, som hun vil. — Kun naar hun græder, griber jeg ind, — tager med mine Arme om

hendes Hoved, og hvisker: — »Lille Magda, — vær fornuftig, lille Magda.« — —

Jeg elsker Hjælpeløsheden, denne sugende Forladthed. Naar en Kvinde græder, bliver mine Sanser levende, og Magdas Taarer har Magt over mig, skaber Skønhed midt i Hæsligheden. I saadanne Øjeblikke kan jeg glemme Hospitalet, glemme min Synd, — og ønske, at jeg kunde gøre hende til min Hustru. — Da minder hendes blide Hengivelse mig om Else, og hendes Sind synes mig fint og skælvende; — jeg aner ligesom gennem hendes Graad, at hun er for ung og uerfaren til at bære Livets Ondskab. —

Og da græder jeg, fordi hun har det ondt, og det er mig, der har givet hende denne Smerte. — Og stille hvisker jeg: — »Vær ikke vred paa mig, Magda. Det har aldrig været min Mening at ville gøre dig ondt.« — —

Men i næste Nu, naar Bølgen er ebbet ud, og hun ler og driller, er det, som Overfladiskhed og Ligegyldighed stirrer mig ind i Ansigtet; — da rejser jeg mig fra det Knæfald, som Hjælpeløsheden har fremtvunget, — og ser igen paa Magda med de Øjne,

den maa gøre, som ubevidst hader, og altid uvilkaarligt søger efter Aarsag til at flygte bort, og aldrig komme igen. — —

Og hendes Øjne synes mig sanselig letsindige, Trækket om Munden beregnende og hensynsløst, — alt overgramset og nydt til Overmaal. — Magda bliver for mig i samme Nu en lille, lidenskabelig Kvinde, som de tusind andre Kvinder, der hidser Mændenes Sanser. Og al Samvittighed er borte, — al blød Melankoli er dræbt. —

Magda har det ikke ondt, — angreer ikke. Hun er i Øjeblikket angst for Smerte og Sygdom, men Sjælen er i Virkeligheden jublende, syngende glad, uagtet hun ikke selv føler det, og forstaar det til Bunds. — Om en Uge vil alle disse Stemninger være døde, og Magda den samme raske, ligeglade Sjæl, som da hun kom til mig hin Aften i Bondehytten, — slog Armene om min Hals, — og tiggede mig om at elske hende. — En Kende mere overlegen og forstaaende er hun maaske blevet siden; med hver ny Elsker og hver ny Erfaring, bliver disse Evner mere bevidste og synlige.

Men intet i Sjælen er kvalt, som kunde være blevet levende. —

Jeg folder Hænderne. —

Hvor bittert og tungt det end er at maatte indrømme dette, mit Sinds eneste lykkelige Handling i disse Dage er at kaste et ubarmhjertigt flængende Lys ind over Magdas Sjæleliv. — Trods alt rummer denne lagttagen mere Fred og Hvile end alle de mange trøstende, hjælpende Ord og Bevægelser. — —

Det er Dage siden, det er overstaaet, som vi aldrig taler om. —

Jeg er sammen med Magda hver Dag, og begge forsøger vi at være glade og lykkelige i hinandens Selskab. Men den underlige, sugende Kulde, som blev født hin Dag, vi syndede, — bliver stærkere og stærkere. Før kunde vi sidde i Timevis og ligesom kaste Ordene over til hinanden og tilbage igen, snart en glad, kaad Leg, — og til andre Tider en sørgmodig, stille Hengivelse; — og vi elskede den Gang begge to Stilheden hos hinanden. Nu er det, ligesom vi er bange for Tavsheden, bange for at være alene, — bange for at blive overrumpede i vort indadvendte Tankeliv. —

Ingen af os taler derom; det tør vi ikke; — begge føler vi, at dette maa bæres alene, og at det vilde blive mange Gange grusommere,

dersom vi lagde det over paa den anden. Men uvilkaarligt skyer vi Ensomheden og søger ud paa Restauranter og Kaféer, ind, hvor der er Musik og Dans, glade Mennesker, og en evig Uro og Bevægelse. — Det er, ligesom vi flygter for noget, — og finder Fred, hvor vi føler, at dette ubarmhertige ikke kan komme og faa Magt over os. — —

Maaske er det kun mig, der knuges under saadanne Tanker. Magda er overfladisk, — vil gerne mere sig. Mon det ikke snarere er denne Trang til Fornøjelser, som hun nu, i en instinktmæssig Anelse af min Tilstand, — skaffer Afløb. Det har sikkert aldrig i Virkeligheden tiltalt hende at sidde og give sig hen i stille Lykke, som jeg kaldte det, naar vi rolig og behersket slog os ned i min Stues bløde Lænestole. —

Der er Træk, som kan tyde paa, at denne Opfattelse af Magdas Opførsel er rigtig. Hun er blevet saa fordringsfuld og irritabel i den sidste Tid; — og ofte maa jeg med pinlig Beherskelse afværge bitre Ord og urimelige Forlangender. — Før stillede hun aldrig Fordringer, i hvert Fald ikke paa denne Maade, — nu vil hun snart det og snart det; — og

jeg synes, jeg kan mærke paa disse mange Smaating, at hun intet Hensyn tager til min Stemning og mine Ønsker. — Hun ved det maaske ikke selv. Er ikke helt klar over sine Luner. Men de irriterer og piner mig. Og selv om hun et Øjeblik efter, ligesom i Anger, kaster sig om Halsen paa mig, — kysser min Øjne, — lidenskabelig stryger mig over Panden, og hvisker mit Navn, — kan jeg ikke glemme den bitre Kulde, som før isnede mine Nerver. — —

Og jeg begynder at iagttage hende for at føle mig frem; — jeg vil vide om dette er Opspind af min Hjerne eller ej, hvor tit har jeg ikke før set mine Tanker forvanske Nuet, — og fortsætter derfor endnu mere bevidst med mine smaa, psykologiske Stikprøver. — —

I Dag sagde jeg pludselig til hende, da vi sad hjemme hos mig: — »Hvem forførte dig, Magda?« — — — »En Læge,« svarer hun roligt uden at forandre Tonefald og uden paa nogen Maade i sit Ydre at vise sig forbavset og saaret. — — »Og hvem kom saa?« fortsætter jeg videre. — — »En Skuespiller.« — — Det samme Tonefald, men

nu synes det mig en Smule drillende og frækt i Anslaget.

Og jeg standser, tager Øjnene til mig, — medens min Hjerne ligesom mekanisk fortsætter, — og ubarmhjertigt lægger mit Navn til de to andres. — Instinktmæssig føler jeg, at naar Magda næste Gang bliver spurgt paa denne Maade, saa vil jeg, med mit Navn og min Stilling, — komme til at slutte denne Række af Mænd. — Pludselig, som i et Glimt, ser jeg hende sidde over for en anden Mand og sige disse Ord med den samme ligeglade Stolthed og Ublufærdighed, som hun har gjort det i Dag. —

Jeg kunde slaa Magda i dette Øjeblik, saa ondt gør denne Erfaring. Men Hænderne falder kraftesløse tilbage i deres Leje igen, — og Graaden kommer i Halsen. —

Et Øjeblik gribes jeg af en Trang til at knæle og bede om Lykke, trygle hende om ikke at trække det ædleste og bedste i Sjælen ned i denne modbydelige, stinkende Sump. Men Kraften sejrer; jeg har lært af Magda, og jeg bryder Tavshedens Pine med en rislende, hoppende Latter. —

Den smitter hende, — og alt drukner i et Hav af hostende, klukkende Lyde.

Vi ler som to store, kaade Børn, — og Stemningen gaar helt til Bunds i denne Latter, som en Sten i et Nu synker og naar Bunden. —

Hvor Magda dog har Ret, naar hun siger og stedse har sagt: »— Hvorfor altid saa højtidelig, det gaar nok alligevel.« — — —

Men lidt efter bryder den sugende Smerte fra før op igen.

Man kan ikke forandre sit Følelsesliv, — og jeg mangler Kraft til at lade denne Raahed leve. Jeg maa gøre et sidste Forsøg paa, at faa Romantiken til at herske. Jeg vil have en Undskyldning for hendes Brøde. En anden, en Egoist, en Usling skal være Skaber af Magdas Raahed; den maa ikke være medfødt, — en anden skal have avlet den frem gennem en brutal, brunstig Trang til Nydelse. — — Og jeg siger pludselig som ledet af et Instinkt:

»Voldtog Lægen dig? — —

»Nej,« svarer hun stille med et underlig sløret Smil, — »han sagde til mig overlegent og roligt: »Du maa gerne gaa Magda, —

gaa kun, jeg ved, du kommer igen. — —
Og saa kunde jeg ikke andet end blive. —
Forstaar du, at enhver Kvinde maa blive
hos en saadan Mand.« — — —

Jeg tier. — Først lidt efter siger jeg; og
det er, som jeg pludselig forstaar noget, jeg
aldrig før har anet var til, — og derfor bli-
ver angst over min egen Opførsel:

»Magda, — den Mand, der elskede dig
første Gang, — den Mand, der tog din
Uskyld, kan ikke have været en gemen For-
fører.« — — —

Saa svimlet alt i et Kys. — — —

I Dag saa jeg Magda paa Gaden sammen med en fremmed Herre. Der stak som en Smerte igennem mig. I Øjeblikket var jeg ved at gaa over at forlange Forklaring; Minerne, hans Greb om hendes Arm, — sagde mig alt. — Men jeg vendte, — og gik hjem. —

Har jeg ikke i Virkeligheden længe ønsket en Anledning til at bryde med Magda? Føler jeg ikke selv, at dette Forhold ødelægger mine Nerver og gør mig utilregnelig? — Jeg kan ikke udholde ustandselig at blive mindet om min Synd. — Magda og jeg maa gaa hvert til sit. Der er ikke længere Lykke for os hos hinanden. — Er det ikke saaledes, jeg har følt? Baade naar jeg laa i min Seng og længtes efter hende, — og naar jeg gemte mit Hoved mellem hendes nøgne Bryster?

Kun Sanseligheden er tilbage. Det er den, som holder igen og tvinger mig til at blive hos hende.

Hendes Legeme, denne Verden af Varme og Blødhed, af Smerte og Vellyst, holder mig fangen som Edderkoppen sit Bytte, — og suger mig ud. At det er saa, kan jeg se, fordi jeg glemmer i Længslen og i Kærtegnene, men lider, naar vi er sammen uden at elske. — Hvor uværdigt, hvor pinende. Der er ingen Tvivl om, at det er Lykke for mig, at hun selv nu har revet Forbindelsen mellem os itu. — —

Saaledes føler jeg, — og jeg begynder uvilkaarligt med det samme at stramme mig op til at sige Magda alle de bitre og onde Ord, som for stedse skal jage hende bort. Jeg benytter Ventetiden til koldt og skarpt at sætte et Pigtraadshegn med stikkende Pigge op mellem hende og mig. — —

Og da hun kommer om Aftenen som sædvanligt, — der er intet brødefuldt at se i hendes Ansigt, og hun lægger sine Arme om min Hals paa den samme Maade, som hun har gjort det tusind Gange før, — er jeg væbnet og rede til Kamp. — Og uagtet hun kysser

mig, saa det svimler, og jeg et Øjeblik er ved at opgive mit Forsæt, føler hendes Varme suge Ondskaben ud, — tvinger jeg med voldsom Selvbeherskelse min Kraft frem, og skubber hende resolut fra mig med et haardt, brutalt Greb: — »Du er mig utro, Magda. — Du har været det længe.« — —

Jeg tier, — og holder hendes Blik fangt, — og jeg ved ikke hvorfor, men i samme Nu, jeg har talt, og min Stemme endnu ligesom skælver i Portierer og Tæpper, — venter jeg at høre hendes Latter, — venter den som en haanende, ondskafuld Bølge styrte ud over min Smerte. Det er, som den allerede springer mod mig med sin rislende Klukken.

Og jeg gribes af Raseri, af Had, — river hende i Armen, — og lader en Regn af onde, hæslige Ord slaa ned mod hendes Ansigt. Jeg ryster hende, saa hendes Lege-me slaar mod Stoleryggen, — og en uhyggelig Klapren fylder Stuen. —

Men hun svarer ikke; — Øjnene er lukkede, og over Munden bevæger sig et blødt, ængsteligt Drag. — Lemmerne er slappe, kun Brystet bølger op og ned, hidsigt og

tungt, som var det selv et levende Hjer-
te. — —

En vild Sanselighed faar Liv i denne Syn-
ken sammen under mine Hænder; — Ang-
sten synes mig i sin sitrende Hengivelse
pludselig som et Billede paa Favntaget, —
paa selve Sansernes hidsige Pulsslag og skæl-
vende Nyden. — —

Og mit Begær flammer op som et
Baal, tændes pludseligt vildt, hensyns-
løst som en luende Ildsøjle, af dette
skælvende Legeme. — Alt drukner i Lyst.
— Jeg kaster mig over hende, jeg bider
mig fast til hendes Mund.

»Magdal« — — — — —

Jeg har taget fejl af Magda, — har taget fejl af mig selv. Hun har ikke været mig utro, — og jeg kan ikke undvære hende, mangler Kraft til at skære Forbindelsen over. —

Jeg troede, jeg kunde glemme Magda, kaste hende ud af mit Liv, som man kaster et brugt Stykke Legetøj bort. Jeg var sikker paa mine Sanser; denne Kvinde med de mange Træk, som piner mig, støder min Finfølelse, — som trænger sig ind mellem Else og mig, kaster hende og Drengen til Side, — skulde selv stødes bort, saa jeg kunde aande lettet, og finde mig selv igen. —

Hvor anderledes er det ikke blevet! Aldrig har Magda haft en saadan Magt over mig som nu, — aldrig har hun været saa forførende. —

Hun vil ikke slippe mig. Hun kender min Sjæl, og hun fletter et Net omkring den, som aldrig kan rives itu. Hvorfor gør hun det? — Jeg forstaar det ikke. Er det Had? — Er det Haan? — — Ser hun ikke, at jeg aldrig kan faa Fred i hendes Arme? — Har hun ikke følt den samme isnende Kulde, som blev levende den Dag, vi syndede? Har hun ikke set mine Øjne blive syge og bange? — —

Jeg ved, hun kender til denne nagende Gru; — Samvittigheden har revet hende til Blods; hun har skreget af Smerte ved mit Bryst. Men nu er hun rolig. Saaret er lægt. Hun er lykkelig igen, og derfor vil hun ikke stødes bort. Enhver vil blive der, hvor Tankerne har faaet Fred. —

Maaske elsker hun mig. Er det derfor hendes Væsen er bleven anderledes, at alle raa Miner og Udtryk er forsvundet, — og blød Lidenskab og Angst for min Vrede er kommet i Stedet? —

Magda er ikke mere som før. Altid er hun blid og kælen, altid stille og varm. Aldrig vil hun ud paa Caféer mere, — blot sidde hos mig, og holde

mit Hoved mellem sine Hænder. Den sidste Uge har været en Genfødelse. Hun var ved at miste mig, — har følt det selv, — forstaaet min hidsige Bitterhed. Derfor er pludselig alle Sanser blevet sultne og forslugne. — —

Og denne Rus kan jeg ikke væрге mig imod. Jeg har ogsaa gjort hende Uret, kaldt en Broder for en Elsker. Hun har Lov til at holde mig fast og suge mit Blod. — Jeg er værgeløs, — jeg har ingen Magt længere. — Og Hænderne falder kraftsløse ned, Tankerne bølger ud i Taage, — og jeg lægger mig ned ved hendes Fødder, — og begraver mit Hoved i hendes nøgne Skød. — —

Saa hvísker hun: — »Du er oprevet, dit Sind er ude af Ligevægt. — Du trænger til Glæde og Hvile. Sov hos mig, — lad alle trætte Tanker søge mod mit Legeme, jeg skal gemme dem, dysse dem til Ro ved mine nøgne Bryster. Intet skal længere faa Lov til at tynge og pine dig.« — —

Og jeg lukker Øjnene, og blunder, — mindes ikke, at Magda aldrig var saadan før, — husker ikke, at der var Øjeblikke, hvor jeg blev kold af Gru blot ved at se

hende, hvor jeg ikke kunde høre hendes Stemme og finde hendes Øjne uden at rives itu af Samvittighedens Kløer. — — Alt er glemt, der lever kun et blødt, svulmende Bryst, som vugger sig mod min Kind, som en nynnede Bølge af Barmhjertighed og Glemsel. —

Jeg elsker dette Bryst, og hænder det, at Magda en Nat ikke kan komme til mig, ligger jeg vaagen, — og holder som i Feber paa de to store Messingkugler paa min Seng. Jeg drømmer, det er Magdas Bryster. Og det kolde Messing bliver under mine feberhede Hænder varmt og skælvende, som levende Menneskehud.

Og jeg tvinges videre i min Søgen mod Vellyst; — mine Fingre slipper Messingen, — løber langs min blottede Arm, følgende den store, blaa Aare mod Skulderen for at ende i Armhulningens krusede Lav. — Jeg tror, det er hendes Arm, — hendes Haar, — og jeg hører hende skriges som en vild, kaad Skolepige.

Øjnene er blanke, — Lemmerne synker sammen i Slaphed. — Det glitrer og blinker

med Stjerner og Sole, — med Rødt og Gult
paa Bunden af et uendeligt dybt, dunkel-
sort Hav. — — —

— Ak, min Gud, — — hvordan skal dette
ende? — — —

Magda har sprængt mit Sind. —

Alle Tanker er revet ud af deres Plads og kastet tilbage, sønderslaaede og blodige. Jeg har ikke mere Herredømme over mine Følelser og Handlinger. Som et Vrag slaas jeg hid og did, — og ødelægges med hvert nyt Slag. —

Alle mine sygelige Tanker presser sig frem fra Dybet og ler mod mig som grinende Dødningseskaller; — og mit Ansigt fordrejer sig til Lastens Billede, frækt og dyrisk. — Jeg tør ikke gaa paa Gaden længere. Menneskesky og angst sniger jeg mig langs Husrækkerne. Vil ikke alle Mennesker haane mig, straffe mig? — Staar ikke min Synd skrevet paa min Pande med Kainsmærket?

Jeg ved det. — Alle ser det. — Alle vil mig ondt, — vil ødelægge og knuse mig. — Min Husbestyrerinde, Sygeplejerskerne paa

Hospitalet, min Familie og mine Venner, — alle stirrer de ondt paa mig, bagtaler mig, — og gør, hvad de kan, for at hidse mig over Grænsen, og derind, hvor man bliver gal. — —

Jeg ser gennem alle deres Smil og Bevægelser, alle deres vamble, overbærende, medlidende Ord; — jeg ved, hvad der gemmer sig bag dem. — Selv min lille Dreng forsøger de paa at vende fra mig, Bægeret skal tømmes til Bunds, ogsaa han skal hade mig, — hade sin Fader. — Jeg følte det i Gaar, og jeg føler det nu, Drengen vil ikke være hos mig, han kravler ned af mit Knæ, vikler sig ud af mine Arme, og vender sig bort fra mit Ansigt.

Men jeg griber ham, holder ham fast, og slaar ham, saa mine Fingre maler fire røde Furer paa hans hvide Kind. —

Nu græder han ude i Gangen og raaber: — »Bange for Far.« — — — Jeg hører hans Stemme, river mig i Haaret, vrider Hænderne, — skælver som et sygt Dyr. —

— Min Gud, — Du maa være barmhjertig! — — —

Magda er i min Stue. — Hun sidder roligt og stille over for mig i Stolen. — Selv har jeg ved overmenneskelig Kraft lagt en ydre Fred over min Skikkelse. Skal det lykkes at faa Magda til at forstaa, at hun maa forlade mig, — maa gaa, og lade mine Sanser komme til Ligevægt, — skal hendes Tanker fatte dette; hun som siger, at hun bliver hos mig, fordi jeg er syg og trænger til Freden ved hendes Bryster, — — saa maa jeg selv være behersket og fornuftig. Jeg maa vise, at jeg handler i kold Ligevægt, og jeg maa belægge mine Ord, saa de ved deres Sandhed faar Magt, og skaber Handling. —

Jeg gaar roligt op og ned ad Gulvet et Par Gange, saa sætter jeg mig ned hos hende, — og begynder langsomt og betonenende at forklare hende Sagen. — Jeg fortæller, hvor-

ledes jeg mærker, at mit Hjerte er koldt, og ikke længere kan give noget virkeligt. Mit Sind søger tilbage mod Else; alle mine Tanker gaar andre Veje. Hvorfor saa holde sammen længere? —

»Jeg har været lykkelig i dine Arme, Magda; jeg skylder dig Tak for mange dejlige Nætter; du har givet mig mere Glæde, end du selv tror. Men nu er det forbi. Alting maa være forbi en Gang. — Lad os skilles. Endnu kan vi begge mindes hinanden uden Had og Ondskab. Lad os skilles uden bitre Ord, saa Mindet kan være nogenlunde rent.« — — —

Hun svarer ikke. Jeg forsøger at finde hendes Øjne; — de gemmer sig som i Angst bag de lukkede Laag, og hun synes mig saa underlig bleg i Halvmørket.

Jeg bliver ved at tale, — bliver ved at trænge ind paa hende. Nu gaar ingen Vej tilbage længere. — Jeg fortæller om alle mine Stemninger, lader hende ane, at mit Sind er sygt, — trækker den ene Handling, den ene Tankerække frem efter den anden, for at vise, at jeg tvinges til at være alene, der-
som mit Sind ikke skal sønderslides. —

Jeg skjuler intet. Kun den virkelige, den dybeste Grund, — den, der flammer rødt med Forbrydelse og Synd, — den, som hun og jeg har bedrevet sammen, og som derfor i vild Brynde jager os fra hinanden for atter at hidse os sammen, — kun den gaar jeg langt uden om, — og skjuler med syg Samvittighed. — Jeg tør ikke nævne den, baade for min egen og for hendes Skyld. Men ustandselig føler jeg dens rivende Kløer; — og Smerten hidser Sjælen til Vanvid. —

— »Magda, forstaar du mig? — Kan du se ind til mine Ords Kærne?» gentager jeg atter og atter. — »Hvorfor svarer du mig saa ikke?» — — —

Jeg griber hendes Haand, og bøjer mig tæt ned over hendes Ansigt. —

Endnu er Øjnene lukkede; det er, som hun sover, — som hun slet ikke vidste, hvad der foregik. Det hidser mig, det ærgerr mig; jeg vil have Svar; Ophidselsen presser paa og gør hvert Sekund pinefuldt skælvende. — — —

Saa løfter hun endelig Øjenlaagene. Blikket er underlig tungt og træt; Læberne bevæger sig. Jeg tror, hun vil svare mig. Men

pludselig lader hun Hovedet falde tilbage, lukker Øjnene, — og stønner: — »Vær god og giv mig et Glas Vand; jeg føler mig saa mærkelig svimmel.« — —

Det giver et Sæt i mig. I et Sekund er jeg ved at miste Beherskelsen. — Gør hun Nar ad mig? Er det Haan, Ondskab, der lever i denne Bøn? — Hænderne knytter sig til Slag; og det er, som Benene vil sparke hende om paa Gulvet. — — Saa sejrer Fornuften. Magda er blevet træt af den lange Tale, eller maaske vil hun have Betænkningstid. Det er alt. Kun Tilfældighed lever i denne Bøn. —

Jeg kaster et hurtigt Blik paa hendes blege Ansigt, føler uvilkaarlig Medlidenhed, skammer mig, — og med en Følelse som en Dreng, der er blevet grebet i Snyderi, skyn-der jeg mig ud i Køkkenet efter Vand. — —

Et Øjeblik efter er jeg tilbage. — Stolen er tom. — Magda sidder ikke længere, hvor hun sad, da jeg gik, — og jeg stirrer forvildet, forvirret efter hende. — —

Da slaar Øjnene pludselig mod et hvidt, lysende Kvindelegeme. —

Nøgen ligger hun paa Sofaen med ud-

bredte Arme og med Haaret løst. Som en gylden Flod risler hendes tætte, lange, skinnende Haar ned over de bløde, svulmende Bryster og de runde, blege Lænder. — —

Jeg bliver staaende som forstenet.

Den varme Nøgenhed brænder igennem mig, og nagler Tankerne. — — En Taage af rødt stiger op for Øjnene, og en underlig Slaphed lammer Knæene. — Men kun et Nu nyder Sanserne. — Saa rejser Raseriet sit Hoved. —

Det var derfor, hun bad mig gaa. Med Legemet vil hun vinde mig tilbage. — Med denne Stilling, med Nøgenhed og Lidskab, — med alt dette, hun ved koger mine Sanser, — skal jeg bindes, — tæmmes. Før er det lykkedes. Men aldrig mere skal det ske. —

Jeg løber mod Sofaen, — slaar hendes nøgne Arme, — river hende i Haaret, — og min Stemme er haard, skarp som Is: — »Magda, klæd dig paa.« — — —

Hun rejser sig. Jeg tror for at tage sit Tøj, der ligger paa Gulvet. — Men pludselig kaster hun sig over mig, klamrer sig til mig: — »Hjalmar, du kan ikke taale at være

alene. — Du trænger til at glemme, glemme hos mig. — —

Hendes Lemmer filtrer sig om mine. Jeg er ved at tabe Balancen, — hendes Haar falder ned over mit Hoved, jeg kan intet se, kun føle mine Øjne mellem to bløde, vuggende Kugler. —

Jeg kæmper brutalt for at komme fri. — Vi vælter mod Sofaen; — hendes Legeme er over mit; — det svimler for mig. Jeg føler, hun vil sejre, — aner, at min Mund om et Øjeblik vil bide sig fast i hendes Nakke til et Favntag, om hvis Hede jeg aldrig i den vildeste Fantasi har drømt. — — Da vokser pludselig en vild, dirrende Lede frem. Det er, som Hænderne bliver Sten og sætter blodige, knusende Mærker overalt, hvor de griber. — —

I et Nu hader jeg denne skælvende Kvindekrop.

Er disse Lemmer ikke Skyld i al min Ulykke? Er det ikke den evige Længsel efter Bryster og Lænder, som har ødelagt min Lykke, min Kærlighed, — har suget min Sjæl ud, og gjort den til en stinkende Mødding? — Hadet, der har brændt i min Sjæl

mod mig selv gennem alle disse Dage, fordi jeg aldrig holdt Maade, aldrig blev Hersker, — presser sig frem mod denne nøgne, skælvende Kvinde med en ond, rovdyragtig Kraft. —

Ryggen krummer sig, — Aarerne svulmer, — og Musklerne bliver spændte som store, blaa Kugler. —

I et Ryk ligger hun kastet paa Gulvet, — slængt omkuld, som var det en død, jern-tung Genstand. — Og i Faldet rives Bordet om; — — den skarpe Kant rammer hende i Panden. —

Og ubevægelig bliver hun liggende paa Tæppet, Ansigtet er kridhvidt, og synes mig at blegne endnu mere med hvert Sekund. — Men over Øjet pibler en Blodstrøm frem; — en stor, rød Svamp vokser op midt imellem det hvide, glatte Marmor. — —

Forstenet bliver jeg staaende, og følger Blodets Gang ned over Panden og Kinderne, videre mod Gulvet. — Draabe efter Draabe falder med et kort, tungt Smæld ned paa Tæppet. Kun en enkelt forvilder sig ned mod Brysterne. — Som en rød Orm bugter den sig over den matte, hvide Hud. — — — —

Jeg ved ikke længere, hvad jeg gør. — Alt er Mørke. — Som en Statue, urørlig, stivnet staar jeg fastnaglet til Tæppet. — — — Da vaagner jeg pludselig ved et Suk, der straks efter gaar over i en Række hvinnende, skingrende Skrig. — Lydene kommer fra Gulvet, ryster hele Stuen, og gennemisner alt med sin Rædsel. — —

Jeg farer sammen, — vil bevæge mig, — føler en vild Drift til at springe frem, og presse min Haand mod den skrigende Mund, saa alle Lyde dør. — Men jeg kan ikke, — ikke en Muskel lystre. — — Og i det samme lyder der Trin udenfor, — Døren gaar op, og min gamle Husbestyrerinde staar bleg og forvirret foran mig.

Jeg stivner i Angst. Det er, som jeg skal falde død om af Sorg og Skam, — alt glider bort i en forfærdelig, sugende Følelse af Afmagt og Viljesløshed over for Skæbnen. — Jeg strækker Hænderne frem, som vilde jeg bede om Tilgivelse, eller værgе mig mod Slag. —

Men kun et Øjeblik staar jeg saaledes. Saa vokser en vild, hidsig, vanvittig Trods frem; jeg løfter Hænderne, — og ler

med en vild, hoppende, bankende, brølende
Latter. — —

Jeg peger paa det nøgne Kvindelegeme,
der bugter sig som i Krampe paa Tæppet;
— og haanende, — spottende raaber jeg ind
mod den gamle Kvindes fordrejede Træk:

— »Se, — se Syndens Triumf!« — — —

Der er gaaet mange Dage, hvor mit Sind snart har kæmpet, som Fossen sprænger mod Klippevæggen, — og snart har dysset sig ind i en vuggende blød Sløvhed; — og ud af dette tøjlesløse Virvar har Fornuften og Beherskelsen boret sig, — og skabt en egen, — stille Lykke. — —

Da jeg slog denne Kvinde til Jorden, som nu lægger sin Haand i en andens og sikkert er lige lykkelig; — da jeg lo over det røde Blod, der løb som en Orm langs den hvide Hud, — følte jeg instinktmæssig de Kræfters Liv, der knyttede Haanden til Slag og fordrejede Læberne til Latter. —

I de Ord, jeg kastede mod min gamle Husbetyrerinde, stønnede mit forpinte Hjertes afsindige Had mod Synden, — den Synd, der har knuget og pint min Aand og mit Legeme allerede fra Barnealderens tidligste Dage. —

— Da Ordene skjalv i Stuen, var det, som de kastedes tilbage mod mig selv, slog mod min Pande og Kind; — det føltes, som en anden holdt dem i sin løftede, knyttede Haand. —

Den Aften, brødes jeg for første Gang i Vrede, i Raseri med min egen Synd og dens forfærdelige Følger. — Og det saa ud, som den sejrede. Den kastede en Kvinde nøgen og blodig paa mit Tæppe, — det Tæppe, der bærer Mærker af Elses Fødder, og som hun saa mange Gange har gaaet over paa Vej mod mine udbredte, længtende Arme; — den slængte et nøgent, lysende Kvindelegeme for Foden af min gamle Husbestyrerinde, — den Kvinde, der passer min Dreng og er mig i Moders Sted; — den lo, — triumferede, — følte sig som Sejerherre. —

Men i sin Sejrsrus gav den mig selv Vaaben i Hænde. — Den hidsede Sjælen over Grænsen, og ind der, hvor man enten dør eller kommer ud med faste Træk og viljelynnende Øjne. —

Nu forstaar jeg Grunden til al min Ulykke, — og aldrig mere vil jeg give mig den i Vold. — Den Synd, jeg gjorde hver Aften, først før jeg blev gift, — og senere, da Else blev syg,

— denne Synd er min Sjæls Mareridt. Det er den, der har hidset alle mine Tanker og Følelser over paa Kvinders Legemer, — og gennem Aar, fra Dag til Dag, fra Nat til Nat har gøglet og boblet frem de rundeste, fasteste Bryster og de hvideste, slankeste Lænder.

Aldrig gav den mig Fred, — aldrig undte den mig Hvile. Tusinder af nøgne Kvinder har den lagt i mine Arme, — og jeg har knuget dem alle, til Sveden brast paa Panden, og Tankerne boblede ud i Taage. Og den har tvunget mig først til at nyde Else til Overmættelse, saa der kom for megen Sanselighed imellem os, og Savnet blev tungt, tykt som sygt Blod, — og siden, da hun blev revet fra mig, til at søge mod Magdas brændende Legeme. — —

Det var denne Synd, jeg slog i Ansigtet hin Aften i min Stue; — det var den virkelige Forræder.

Om den end tilsyneladende sov, naar jeg levede sammen med Kvinder, — laa den i Virkeligheden som en brunstig Drage ved Sengens Fod og fulgte vore Bevægelser med fugtigt skinnende Øjne. — Og

den skabte Hunger efter Tilfredsstillelse og syg Overmættelse paa samme Tid, — spaltede Sindet i Vellyst og Anger, — tvang Legemet til at hade Aanden og Aanden til at foragte Legemet. — Men den hæsligste Handling, den gjorde i mit Sind, — var, at skabe Kvinden om til et Væsen, som kun ejer Bryster og Lænder, — Vellyst og Sødme i alle Aarer og alle Fibrer. —

Med denne Handling gjorde den Livet raat, dræbte den sande Kærlighed, — og skabte uudholdelig Lidelse. — Hvor uendelig stor og sviende er Sorgen og Savnet ikke, naar alt farves af syg Brunst. Intet er tilbage; Legemet, der holdt Sjælen fangen, er dødt eller langt borte fra dine Arme, — og noget aandeligt, noget sjæleligt har aldrig levet. Da kan du kun græde og græde, — hyle stille som et maanesygt Dyr, — og længes i lummer, blødende Brynde. — —

Og jeg forstaar nu, at min bløde, sugende Smerte efter Else maatte briste i hidsende Favntag. Den Sanselighed, der skjalv i alle Tanker, maatte finde et Maal, der kunde dysse i Søvn. — Jeg aner ogsaa, at det maatte ende med, at Aanden efter Forbrydelsen

i Overmættelse og vammel Lede slog Kvinden, — slog disse brændende, sugende Lemmer fra sig som et hæsligt, modbydeligt Kryb, — og knuste dem med sin Hæl.

Synden maa ende med en endnu større Synd. Dens Væsen er altid hungrende, — altid stræbende; den maa ende med en Sejr, — ende med at føle sig som Sjælens Hersker. — Saa først, naar alle Fjender er slaadet, — lægger den sig til Hvile, — til den vaagner, — raser paany, — og gør Sjæl og Legeme til et Helvede. — —

Og jeg ved, den vil rejse sit Hoved igen, og en Gang tvinge Sjælen ind i Kampen, den samme forfærdelige Kamp, der begyndte i en Vilje og endte i et Vrag. — Men nu, den har vist sit rette Ansigt, sit virkelige Sindelag, — vil ingen Bryster og Lænder, om de end er aldrig saa runde og varme, — kunne hidse til Ondskab og Synd.

Jeg vil ikke miste min Sjæl; vil ikke se alle Evner og Følelser kvæles i Drift og atter Drift. — Jeg vil folde mine Hænder til Kraft, — og jeg tror, at Fremtidens Dage skal se mig som Sejrherre. — —

Lad Menneskene kun foragte mig, haane

min Synd og den Kunst, den skaber; — lad alle Øjne stirre ondt mod mine hærgede Træk. — Selv om jeg sejrer, jeg har syndet til i Dag, — og jeg forstaar, at Menneskene maa dømme saaledes. Jeg foragter mig selv hver Time paa Dagen, stirrer angst ind i Spejlet, — og græder ustandselig over mit onde Hjerte.

Jeg føler, at Menneskene ikke kan tilgive, og at jeg heller ingen Ret har til at forlange det. — Kun paa Else stoler jeg, som var hun selve den barmhjertige Gud. — Jeg aner, at Synden kan sones over for hende, — og at der kan skabes et Sted, hvor der er Stilhed og blød Hvile. — Jeg føler Elses Tilgivelse omkring mig som en vemodig Susen i sommertræt Løv. Og dette giver mig Kræfter til at kæmpe. — —

Og jeg vil fylde hver Dag ud med Handling og Kraft, — med Tanke paa dem, som har Krav paa mig og mit Arbejde; — og er der nogen i Verden, der staar mig nærmere end min lille Dreng. Ham vil jeg lege med hver Dag. Han er snart to Aar nu, og han kan fatte og forstaa saa meget, — kan spørge om alt og bede om alt. —

Jeg vil sætte ham paa mit Knæ, — se ham ind i de lyse, straalende Øjne, — stryge ham over det gule, lokkede Haar, — og fortælle ham Eventyr og Historier om Dyr og Blomster, om det største og det mindste; — lukke hans Øjne op for alt det i Verden, som ejer Skønhed og Glæde, Liv og Kamp. — Han skal løfte sine smaa Hænder mod Solen og fange Straalerne Varme, han skal begrave sit Hoved mellem de vilde Blomster og Straa; — Naturens Sundhed og Kraft skal give ham Styrke til at bære Arven efter Else og mig. — —

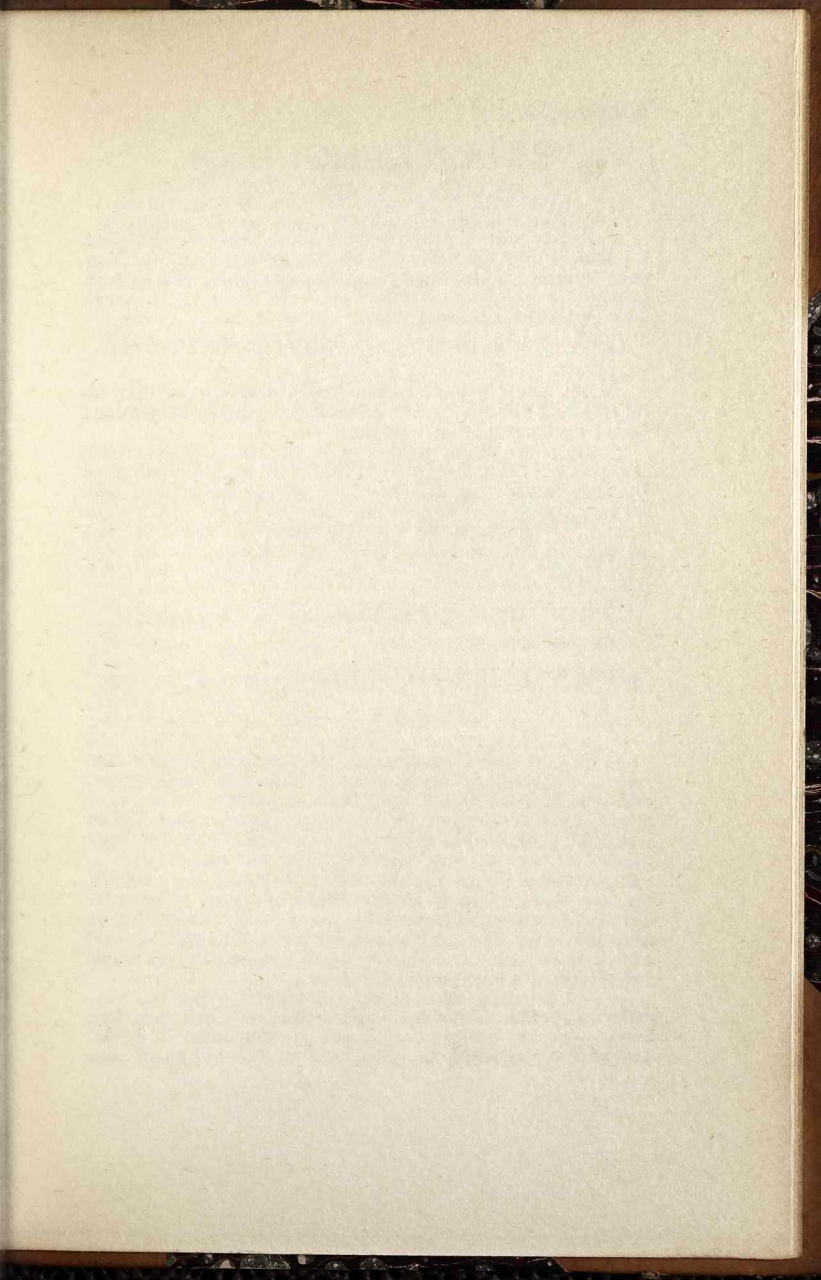
Dette vil jeg gøre om Dagen gennem alle de lyse Timer, — og det bliver min største og helligste Gerning. — — — Om Aftenen vil jeg gaa ud til Hospitalet, — og spørge til Else. Jeg ved, jeg ikke maa komme ind endnu, og det varer sikkert længe, maaske mange Maaneder, før Døren aabner sig for mig til det store, hellige Møde. —

Men jeg vil gaa ned i Haven foran Bygningen til Buskadset ved Vejen bag det store Rosenbed med de mange snehvide Roser; herfra kan jeg se Elses Seng bag den flettede Jerntraad, — og ane hendes Hoved og

Arm blot nogle faa Skridt fra det Sted, hvor jeg staar. —

Jeg vil stille mig hen bag Roserne, med Vindens Raslen i Hyld og Rønnebær over mit Hoved og de sky Solsorters Løb over visne Blade og Bær ved min Fod; — og folde mine Hænder — og bede for Else, for Drengen, og for mig selv. — —

Jeg vil bede om Tilgivelse, — og bede om Lykke. — Og jeg tror, at den stille Susen i Trætoppene og Maanelysets Skær paa de røde Rønnebær og Solsorternes Løb over de vissengule Blade, — hvisker og lyser om Stilhed, Hvile og Fred for alle os, som lider, og gør hinanden ondt, — saa usigelig ondt, — baade med og mod vor Vilje. — — —



Udkommet er:

EINAR BANG: Helge. EN SYG SJÆL — 2.75.

— Der er mange gode, fine og kønne Stemninger i denne Bog, — og Fortællingen om Overretsassessorens Søn, som kommer i Murerlære, og har saa ondt ved at tøjle baade sit psykiske og fysiske Liv, — er præget af en stærk Troværdighed og Inderlighed. — —

(J. C. »Berlingske Tidende«).

— Der er en levende Menneskesjæl bagved den ikke altid ulastelige Form. Der er gribende, — sande Iagttagelser, jævnt og tilforladeligt udtrykte. —

Navnlig kunde jeg haabe og ønske, at Forældre vilde læse denne Bog. Den giver Bidrag til Forstaaelse af en Drengs Tanke- og Følelsesliv i *Overgangsalderen*, som sikkert kunde være mange Forældre til Nytte. — Og alene det at faa et Fingerpeg i en saa vigtig og vanskelig Sag gennem en Bog, som man giver nogle Kroner for og er et Par Timer om at læse, — synes nok at være det Offer værd. — —

(J. M. Holten-Nielsen. »Politikens Frbb.«)

EINAR BANG: Hjalmar Lynge. Roman — 2.75.

— En helt trist Historie, som imidlertid er berettet med megen Nænsomhed og ikke uden Ynde. — Læseren har dog den Følelse, at alt dette ikke er fortalt for sin egen Skyld, men af Hensyn til det, man i gamle Dage kaldte Bogens Moral. — Thi dette turde være Fortællingens Alfa og Omega, og det, som dens Forfatter har paa Hjerte: — »at Kærlighedslivets Udslag maa reformeres eller reguleres, saa at den *usunde Erotik*, som efter hans Mening fødes af det moderne Storstadsliv, — af megen Tænkning og Læsning, — maa vige Pladsen for en naturligere og jævne Følelse, som den findes hos Haandens og Legemets Arbejdere, der lever ude i Naturen.« — —

— — I det hele vækker Bogen Sympati. — Selvom Forfatteren jo nok har slaet større Brød op, end han kan bage, — og har forløftet sig noget paa Opgaven, — er der dog en Overbevisningens Ærlighed og Personlighed, som

gør godt. — Og i stilistisk Henseende betyder den et afgjort Fremskridt. — —

(J. C. »Berlingske Tidende«.)

— Bogens Styrke er dens Ærlighed og Alvor. — Tiltrods for det farlige Emne, og de hyppige noget hvasse Situationer overskrider Forfatteren aldrig den Grænse, som fører over i Smudslitteraturen.

— Forfatteren har Krav paa Opmærksomhed, — — han har da noget, han vil have sagt. — —

(B. »Bergens-Tidende«.)

EINAR BANG: Judas-Præsten.

Tre Iagttagelser:

Fanatisme — Stene for Brød — Religiøs Utugt.

2 Kr.

— Begge de to andre Studier har en lignende Sammenstilling af Typer. — I »Stene for Brød« er det en retskaffen, gammel Lærer, som siger Helvedesprædikanten Sandheden om hans virkelige Drivkraft; i »Religiøs Utugt« faar Præsten først Prædiken og saa Prygl af en Stokke-mand, som stedfortræder den simple, men sunde Sans. — — Den sidste af disse Studier er gennemført med Dygtighed. — Det uhyggelige Bønnemøde skildres sanddru med Finsans for sjælelige Smittebevægelser; — hele Sygehistorien er der, kort og klart, fra Sløvheden gennem Krampen og Vanviddet til Sløvheden igen. —

Einar Bang har atter vist sin Evne til at forstaa og skildre sygelige Sjælstilstande. Her i den halvt populærvidenskabelige og kun halvt digteriske næsten Afhandlings Form er hans Fremstilling mere tiltalende og ikke mindre lærerig end, hvor han som i »Helge« og »Hjalmar Lyng« selv er lyrisk med. — —

(»København«.)

EINAR BANG: Hvide Sommerfugle.

Digte — 1.50.

— Disse Digte er alle den rene Lyrik og blotte Stemningskunst. — Reelt set vejer denne lille Digtsamling ikke stærkt til, men formelt er den i mange Henseender tiltalende og indtagende. — —

(J. C. »Berlingske Tidende«.)

— Der er Vers i Samlingen med ægte Glimt af Sollys og Sommersang. — —

(Nordsjællands Venstreblad.)

EINAR BANG: Søster Agnes.

STUDIE OVER SYGT SJÆLELIV

Kr. 2.25.

For et Par Aar siden udgav Einar Bang tre Fortællinger — »Iagttagelser« kaldte han dem, som jeg kortelig omtalte i »Illustreret Tidende«. Der var ikke stort at sige om dem, de bragte ikke noget nyt. Alligevel — Læseren følte, at Einar Bang arbejdede med Alvor, og da dette desværre ikke er nogen Almindelighed i den unge Litteratur, lagde man Mærke til det og huskede Navnet.

Bang udgav nu til Jul en Bog »Søster Agnes«, som har Krav paa virkelig Respekt, fordi den viser, at hans Alvor havde sin gode Grund i en Evne, der rigtignok har svært ved at bryde helt igennem.

»Søster Agnes« er en Studie fra et Sindssygehospital og baade Emnet og Behandlingen gør, at den ikke er let at læse. Det som mangler er Form og Karakter. Fortællingens lille Drama udspilles mellem tre Personer: En Syg, en Læge og en Sygeplejerske, og da deres Sindstilstand skildres mere end de selv, og da vi snart er i det ene, snart i det andet, snart i det tredje Sind, som alle arbejder under et vist Højtryk, glider de let sammen i Læserens Bevidsthed. I Fortælling og Drama er Sjæl jo ikke nok. Kunstglæden kan ikke undvære det Anskuelige og i denne Bog forekommer det mig, at det faste alt for meget er forsømt eller opløst. Vi staar overfor lutter Bevægelser, Skælvninger, Dyringer, Vibrationer. Jeg bruger disse mange Ord, fordi Sjælsiagttagelserne virkelig er mange, og i den Finhed, hvormed de er sporede og efterfølt, ligger Bogens Værdi. Finfølelsen er i Virkeligheden ualmindelig. Navnlig den sarte Ømhed, hvormed det kvindelige saavel som Blomsterne er omfattet.

Man ønsker, at den unge Forfatter maatte faa mere Kraft, saaledes at han ligesom kunde beskytte sin egen Følsomhed, der nu ligger saa nøgen, at Læseren uvilkaarlig længes efter Legemlighed, Tæthed, Form.

HELGE RODE.

EINAR BANG: Blomsternes Digte.

Luksusudgave — Kr. 2.75.

Denne Digtsamling aander i alle Strofer en fortættet Inderlighed og en dyb og stilfærdig Naturlglæde. — Versene dufter ligefrem, — de er som Foraaret og dets spæde Jomfrudrømme. —

Ny psykologisk Roman

af **Einar Bang**

Pris: Kr. 3.50



Kampen i denne Bog — Sjælens Kamp med medfødte Drifter og Tilbøjeligheder og en ond, bitter Skæbne — er skildret og gennemført med den kunstneriske Alvor, Sanddruhed, Tyngde og dog dirrende Følsomhed, som er denne Forfatter egen.

„Syndens Triumf“ er en alvorlig Bog, — en sand og følt Sjælekamp, der har Bud til alle psykologisk interesserede Mennesker. —

Dansk literært Forlag • 1915

EINAR BANG

1910  1914

HELGE En syg Sjæl Kr. 2.75



HJALMAR LYNGE Kr. 2.75
Roman



JUDAS-PRÆSTEN Kr. 2.00
Tre Iagttagelser: Fanatisme - Stene for Brød - Religiøs Utugt



HVIDE SOMMERFUGLE
Digte Kr. 1.50



SØSTER AGNES Kr. 2.25
Studier over sygt Sjæleliv



BLOMSTERNES DIGTE
Luksusudgave Kr. 2.00



Faas i alle Boglader i Norden



